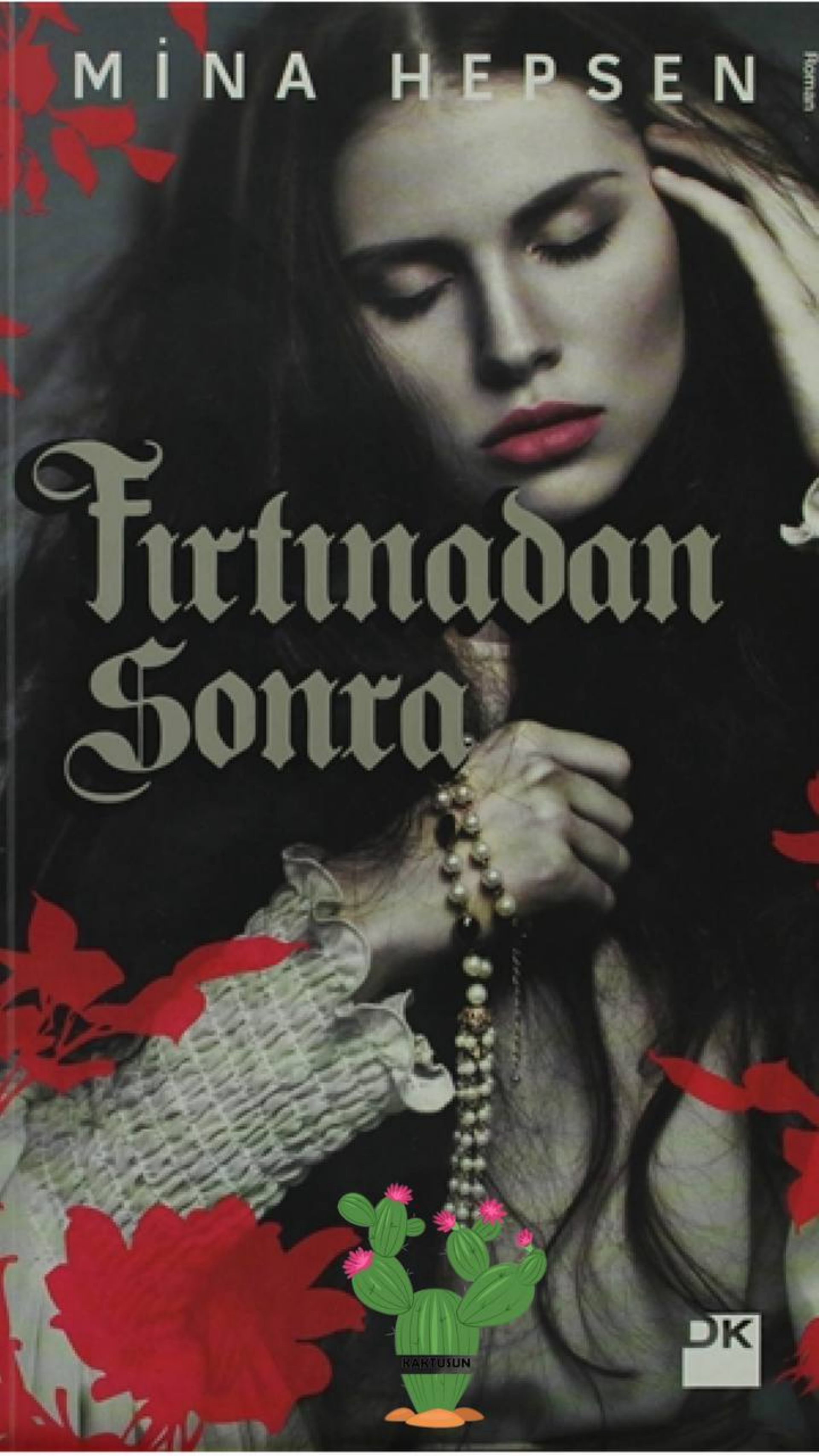
MİNA HEPSEN

roman

Fırtınadan Sonra

KAKTÜSÜN

DK

DK DOĞAN KİTAP

Sınırsız tutkular hayatınızı tehlikeye atabilir... ruhunuzu da!

Başkalarının düşüncelerini okuma yeteneğine sahip olan Angelica Shelton Belanov, bir gün Londra'da sosyetenin kaymak tabakasının düzenlediği bir davete katılır.

Ancak bu tatsız ve sahte kalabalığın ortasında gürültülü düşüncelerin âdeta saldırısına uğrayan Angelica, teselliyi esrarengiz görünümlü, oldukça yakışıklı bir yabancının arkadaşlığında bulur: Prens Alexander Kourakin.

Diğer erkeklere pek benzemeyen Prens Alexander'ın Londra'da bulunma nedeni ise davet değil, vampirlere ait Doğu Klanı'nın lideri olarak, gücünü yitirmekte olan türünün geleceğini tehdit edenleri ortadan kaldırmaktır.

Mina Hepsen İstanbul'da doğdu. Anne ve babasını şaşırtarak (ne aksiliktir ki bunu sık sık yapıyor!) henüz altı aylıkken hikâyeler anlatmaya başladı. Mina, hayatının ilk on yılını Almanya'da geçirdikten sonra, İstanbul'a dönüp International School'da yedi yıl eğitim gördü. Üniversiteye Boston'a giden Mina, orada geçirdiği dört dondurucu yılın ardından, siyasetbilimi ve felsefe okuduğu Tufts Üniversitesi'nden mezun oldu. Soğuk havayı yeterince tecrübe ettiğine karar vererek Miami'ye yerleşti. Miami'de geçirdiği bir yılın ardından yine yer değiştirme zamanının geldiğini hissettiği sırada, e-postasındaki "Edinburgh'a gel!" davetini geri çevirmedi ve İskoçya'ya yerleşti. Şu sıralar Edinburgh Üniversitesi'nde "yaratıcı yazarlık" üzerine doktora yapan Mina, geri kalan zamanını Old Town civarındaki kafelerde eserleri üzerinde çalışarak geçiriyor ve aynı zamanda iki kız kardeşini büyümemeleri konusunda ikna etmeye çalışıyor.

Çeviren: Ayfer Ünalan

ISBN 978-605-111-331-9

13 TL

Sertifika no: 11940

Kan Kırmızısı Ayın Altında

KAN KIRMIZISI AYIN ALTINDA

Orijinal adı: Under the Blood Red Moon
© 2008 by Hande Zapsu
Yazan: Hande Zapsu
İngilizce aslından çeviren: Ayfer Ünalan

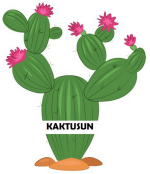
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / eylül 2009 / ISBN 978-605-111-331-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gencer
Baskı: Şafik Matbaası / Turgut Özal Caddesi
No: 137 İkitelli - İSTANBUL
Tel: (212) 549 62 62

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Annem ve babam için.

Giriş

Tarihçi, tüy kalemini hokkaya batırmadan önce kalemin ucuyla kafasını kaşıdı. Manastırın bodrum katı loştu, fakat bu durum onun vampir gözlerini hiç rahatsız etmiyordu.

Önündeki parşömen kâğıtlara doğru eğildi, diliyle dudaklarını ıslattı ve yazmaya başladı.

MS 1678 yılının yedinci ayının 24. günü

Osmanlı İmparatorluğu ile Rus Çarlığı arasındaki savaşın tam ortasında, vampir katilleri, Doğu Klanı arazilerinden çıkarılmayı bekleyen aralarında yüz çocuk vampir ile kırk yetişkin vampirin bulunduğu kaleye saldırdılar.

Bu arada suikastçı caniler de, çok ünlü iki vampir olan Sadrazam İsmail'i ve Prens Alexander Kourakin'i öldürmek amacıyla, Tyasmyn Nehri boyundaki Osmanlı ve Rus kamplarına gönderilmişlerdi.

Saldırı sırasında prens, Sadrazam İsmail'in çadırındaydı ve Osmanlı kampını basan caniler öldürüldüler.

Prens Alexander'ın kız kardeşi Helena ise Rus kampında, erkek kardeşinin çadırındaydı ve onun yerine öldürüldü.

Helena'nın cesedini bulan iki vampir, hayatta kalanları kurtarabilmek için kaleye doğru yola çıktılar. Kaleye vardıklarında sadece sekiz yaşındaki Kiril ile beş yaşındaki Joanna'yı sağ bulabildiler. Çocuklar, İsmail'in himayesine alınarak kaleden uzaklaştırıldılar.

Prens Alexander, canilerle savaşmak için kalede kaldı.

Altmış yedi cani öldürüldü.

Kelimelerinin tükenmesine alışkın olmayan tarihçi duraksadı; tüy kalemi parşömen kâğıdın üstünde dondu kaldı. Çocuk vampirlerin boğazlanmasının üstünden sadece birkaç saat, Alexan-

der Kourakin'in kılıcını çekip kaleye girmesinin üstündense birkaç dakika geçmişti.

Yüzyıldır vampirler, caniler tarafından öldürülüyorlardı ve sadece birkaç saniye önce bu durum sona ermişti. Kalan son canilerin de yakalandığı, klan liderleri tarafından ilan edildi.

Tarihçi, derin bir soluk aldı. Son yüzyıldır her gün vampirlerin ölümlerini yazıyordu, fakat bugün, bunun sonu gelmişti.

Elini öne doğru uzattı ve yazdı:

Doğu Klanı Prensi Alexander Kourakin, Vampir Katilleri Dönemi'ni sona erdirdi.

1

Londra, ocak 1871
Yaklaşık iki yüzyıl sonra...

Gözün görebildiği her yerde damat vardı... Sarı saçlı, kahverengi saçlı, siyah saçlı, kızıl saçlı... Şuradaki de yeşil saçlı mı, acaba?

Angelica, beyaz eldivenli ellerinde rengârenk çiçekler tutan ve hepsi de aynı ifadeyle gülümseyen binlerce damadın arasında duruyordu.

"Evlen benimle!" diye bağırdı biri. Adamın çok yaşlı olduğunu fark eden Angelica, onu daha önce bir resmini gördüğü filozof Eflatun'a benzetti.

"Hayır! Benimle evlen!" diye şarkı söylemeye başladı diğerleri. Şarkı mı? Evet, gerçekten şarkı söylüyorlardı. Aman Tanrım, bu bir rüya olmalıydı. Tam anlamıyla bir kâbus...

"Haydi Angelica, sen benimle evlenmek istiyorsun!"

"Prens Albert?" dedi Angelica şaşkınlıkla. "Fakat siz on yıl önce tifodan ölmüştünüz! Kraliçe Victoria hâlâ yasınızı tutuyor!"

Albert, kaşlarını kaldırıp Angelica'ya çapkın bir bakış fırlatınca genç kız birkaç adım geriledi.

"Bir dakika bekleyin, lütfen. Ben gerçekten evlenmek istemiyorum, fakat buna mecbur olsam bile içinizden birini seçmem imkânsız."

Bu açıklamayı bir sessizlik takip etti. Angelica bakışlarıyla etrafı taradı. Yüzlerdeki gülümseme hızla söndü ve Angelica, parlak renkli çiçeklerin yerlere atıldığını gördü.

"Baylar?"

"Ucube!" Uzaktan gelen bu ses ürkütücü bir biçimde yankılandı. Bir dakika önce ona hayranlıkla bakan gözler şimdi onu suçluyordu.

"Ucube!"

"Canavar!"

"Bir dakika, bırakın da açıklayayım!" Angelica yükselen uğultuya karşın, sesini duyurabilmek için bağırarak konuşuyordu, ama faydasızdı. İçindeki endişe hızla korkuya dönüşüyordu.

"Canavara ölüm!" Bağıran Albert'ti. Parmağını Angelica'ya doğru uzatmış, aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu: "Canavara ölüm!"

Yakınındaki adamlar Angelica'yı kıskıvrak yakaladılar, ne kadar çırpınırsa çırpınsın ellerinden kurtulamayacağı kadar sıkı tuttular.

"Durun, lütfen. Ben canavar değilim. Masumum! Lütfen, ben bu laneti hak etmedim. Hayır! Biri bana yardım etsin!"

Angelica uyandığında, çocuksu yüzündeki alaycı gülümsemeyle tepesinde dikilen erkek kardeşini görünce irkildi.

"Kahvaltı masasında uyuyakalmanın görgüsüzlük olduğunu sana öğretmediler mi? Akşam yemeğinde belki, ama sabah kahvaltısında bu davranış kesinlikle büyük bir ayıptır, tatlım."

Angelica'nın toparlanması bir saniye sürdü. Rüyasında gördüğü adamların hiçbirinin güneşli kahvaltı odasında olmadığından emin olmak için dikkatle masaya baktı. Tabii ki yoklar, diye düşündü büyük bir rahatlamayla.

Mikhail'in sorgulayan bakışları, zihnini toparlamasına yardımcı oldu. Becerikli bir el hareketiyle saçlarını düzelten Angelica, gördüğü rüyanın etkisinden sıyrılmaya çalışarak kardeşinin hatırı için gülümsedi.

"Fakat gene de kahvaltı masasındayım. Dün gece benim kadar az uyusaydın, masaya bile gelemezdin."

Mikhail, Angelica'nın sözlerini anlamazlıktan gelerek bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da kız kardeşiyle alay etmeye devam etti. "Hangisinin daha kötü olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kahvaltı masasında uyuyakalmak mı yoksa bütün gece kitap okuyup mumları tüketmek mi?"

"Tamam, ama beni her gece akşam yemeklerine ve davetlere sürüklemezsen, ben de geç saatlere kadar ayakta kalmak zorunda olmam, değil mi?"

Mikhail gözlerini devirerek, "Sosyeteye tanıtılmana hâlâ sinir

olamazsın, Angelica. Er ya da geç sosyeteye girmen gerekiyor, fazlasıyla geç kaldın zaten."

Angelica cevap vermedi. Kardeşine sosyeteye girmenin gereksiz olduğunu, tüm kalbiyle kır evinde yaşamak istediğini söylemesinin faydası yoktu! Hayır, tam da kardeşine göz kulak olması için Londra'da kalması gerektiği sırada bunu ona asla söyleyemezdi.

Sıkıntılı bir soluk sesi dışında hiçbir cevap alamayan Mikhail, neşeli bir tavırla omuz silkti. "Pekâlâ, bugün için neler planladın bakalım?"

"Ivır zıvır işler; bugün Rotten Row'a gideceğimiz için önce üstümü değiştirmeliyim. Oranın dünyanın bu yarıküresindeki en tozlu yol olduğuna yemin ederim."

Mikhail yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalıştı. "Görüyorum ki kahvaltı öncesi Hyde Park'ta yaptığımız at gezintileri seni çok yoruyor, sevgili kardeşim. Bundan sonra sen Ladies' Mile* yolunu kullan."

Angelica, bu zırvalıklara cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Yeni binici kıyafetleri ve özenli saç modelleriyle caka satmak isteyen kadınların tercih ettiği bir yoldu Ladies' Mile. Amacı sadece at binmek olan biri asla bu yolu kullanmazdı. Amacı sadece at binmek olan biri, muhtemelen hep aynı ve şık kalabalığın gezindiği Hyde Park'a da uğramazdı.

"Dediğim gibi, üstümü değiştirmeliyim" dedi Angelica telaşla. Uyuyakalmadan önce okuduğu gazeteyi alarak devam etti: "Artık, bu konuda hiçbir fikrim yok. Bir kadın Londra'da bu saatte ne yapar acaba? Alışverişe çıkabilir, ama benim içimden gelmiyor, ödemelerini yapabilir ki ben bunu zaten hallettim, belki de arkadaşlarını ziyaret eder. Ne yazık ki ben bundan hiç hoşlanmıyorum."

Mikhail, gazetesini indirerek şaşkın gözlerle kız kardeşine baktı.

"Neden arkadaşlarını ziyaret etmediğini sorabilir miyim? Dün gece, İspanya sefirinin karısıyla konuşurken çok neşeliydin. Ya da şu Alman kıza ne demeli?"

Angelica, sefirin karısı Felipa'yla yaptığı kısa sohbeti düşündü ve iç çekmemek için kendini zor tuttu. Kadın cana yakındı, fakat söylediklerinin tek bir kelimesi bile Angelica'nın ilgisini çekmemişti. Kadın konuşurken Angelica sadece eve gidip güzel bir kitap okumayı düşünmüştü.

"Sefirin karısıyla konuşmam beş dakika bile sürmedi. Ayrıca, *kibar bir hanımefendi sabah saatlerinde asla kimseye çat kapı gitmez.*" Angelica, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle, tey-

* Alışveriş ve sanat olaylarının yaşandığı lüks bölge. (ç.n.)

zesinin tiz sesini taklit ederek konuşmuştu. Dewberry Teyze, hayatta olan tek akrabalarıydı. Her ay onları ziyarete gelerek Angelica'ya, kibar bir hanımefendinin nasıl davranacağından koca bulma taktiklerine kadar pek çok konuda ders verir ve bundan büyük bir zevk alırdı. Zavallı kadıncağız, himayesine aldığı Angelica'nın neden normal bir kadın gibi davranmadığını asla anlayamıyordu. Angelica, "Başkalarının düşüncelerini okuma yeteneğimin getirdiği küçük aksilikler olmasa, belki daha kadınsı zevklerim olurdu" diye düşündü.

Mikhail gülümseyerek gazetesini tekrar yukarıya kaldırdı. "Anlıyorum. Demek, sen kurallara bağlı olduğun için, Londra'ya geldiğimden beri diğer kadınlardan farklı davranıyorsun?"

Angelica'nın konuşmayı sona erdiren sessizliği üzerine, Mikhail gazeteyi telaşla çevirerek sordu, "Evvelsi gün, *Ahlak ve Siyaset Felsefesi İlkeleri*'ni mi okuyordun sen?"

Angelica, mahcup bir tavırla çayını karıştırmaya başladı. "Bitirmek üzereyim. Bu arada, William Paley'in ilginç fikirleri var; sanırım onun yazdıklarından hoşlanacaksın."

"Bundan eminim." Gizemli bir ifadeyle gülümseyen Mikhail, çay fincanının üstünden, bir kez daha gazete okumaya dalan kız kardeşine baktı. "Sana kalsa, bu ev kitapla dolup taşardı, değil mi?"

"Kitapsız bir oda, ruhsuz bir bedene benzer" diye cevap verdi Angelica ciddiyetle ve sonra kardeşine bakarak gülümsedi. "Bu, benim değil Cicero'nun sözü. Sıradan bir kadının sözlerini dikkate almasan da, Cicero'ya güveneceğinden eminim."

Mikhail, kardeşinin sözlerinden fazla etkilenmedi, zira onun fikirlerine ne kadar saygı duyduğunu Angelica'nın bildiğinden emindi.

"Kan Hırsızı'yla ilgili haberi okudun mu? Galiba bu onun beşinci kurbanı!" Masa örtüsüne daha fazla çay sıçratmamak için kaşığı yerine koyan Angelica'nın, haberi okudukça kaşları çatıldı.

"Angel."

"Hımm?"

"Angelica!"

Mikhail'in ses tonundaki gerginlik, Angelica'nın okuduğu gazeteden başını kaldırmasına neden oldu.

"Sorun nedir?"

İç geçiren Mikhail bir önceki konuşmayı hatırlamaya çalıştı. "Etrafta bu kadar dedikodu dolaşmasaydı kaygılanmazdım, bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Dedikoduların gerçeklerle alakası olmadığını iyi bi-

ken Angelica, konuyla hiç ilgilenmeyip kardeşine belli etmeden, okuduğu yazıyı bitirmeye çalıştı.

"Evet" dedi Mikhail, *Times'ın* siyah beyaz sayfalarına gömülmüş kız kardeşine baktı. "Herkes, evlenme çağına gelmiş tüm bekârların kalbini çalmış gibi görünen şu Rus prensesi konuşuyor. Bazıları, bu durumda onun kısa zamanda bir markiye kapağı atacağı konusunda hemfikir; kimileriyse ancak bir vikontun dikkatini çekebileceğini iddia ediyor."

Angelica, rol yapmaktan vazgeçip okuduğu gazeteden gözlerini istemeye istemeye kaldırdı. "Ya, ne kadar da şanslı bir prenses."

"Bu kadar ilgisiz olamazsın!" dedi Mikhail kızarak. "Bu adamların hiçbiriyle ilgilenmiyor musun, Angel?"

Angelica, gazetenin üstünden kardeşine bakarak gülümsedi. Cambridge'i bitirip eve döndüğünden beri tek görevinin kız kardeşini evlendirmek olduğuna kendini inandıran Mikhail'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. İnsanları, özellikle de erkekleri tanımanın onun için ne kadar güç olduğunu kardeşinin bilmesini istemiyordu. İnsanların düşüncelerini okumanın çok büyük dezavantajları vardı, ki erkeklerin cinsel fantezilerine ortak olmak da bunlardan biriydi.

Angelica, ilk başlarda bu düşüncelerin, erkek doğasının bir parçası olduğuna kendini inandırabilmek için çok uğraştı. Fakat daha sonra erkeklerin başka hiçbir şey düşünmediğini fark etti; en azından Angelica'nın yanındayken. Çoğu erkek, sırf onu memnun edebilmek için konuşmalarını dinler göründü! Angelica, bugüne kadar sadece üç erkeğin arkadaşlığına katlanabildi: Hakkında, sürekli dedikodu yapılan bir vikont, yabancı bir sefir ve onunla ilgili hiçbir cinsel düşüncesi yokmuş gibi görünen hoş bir adam.

Hayır, gerçekten kardeşini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, fakat kendisine hâkim olduğu ve erkeklerin çoğunun da onu bir aksesuar ya da çocuk doğurma aracı olarak görmeye devam ettiği sürece evlenmeye niyeti yoktu.

"Tanıştığım erkeklerin çoğuyla konuşmakta güçlük çekiyorum, hepsi bu" dedi sonunda.

"Ciddi olamazsın!" Mikhail'in gözleri komik bir şaşkınlıkla açıldı. "İtiraf etmeliyim ki, konuşma fırsatı bulabildiğimden beri seni susturmaya çalışıyorum! Yani, sen şimdi bana bu erkeklerle konuşmadığını mı söylüyorsun? Kim bunlar? Adlarını söyle de, bana sırlarını vermeleri için onları altına boğayım!"

Angelica, kardeşinin bu soğuk şakası karşısında bir kaşını kaldırarak, hiç de kadınsı olmayan bir tarzda kollarını kavuşturdu.

"O zaman, sevgili *küçük* kardeşim, korkarım göğüslerimin kendi zevkine ne kadar uygun olduğunu düşünen bir adamla sohbet edeceksin!"

"Angelica!" Yüzündeki şakacı ifade bir anda yok olan Mikhail şaşkınlıkla kekelemeye başladı.

"Sakin ol" dedi Angelica ve gülümsedi, "sadece şaka yapıyordum."

Mikhail, Angelica'ya ciddiyetle bakmaya devam etti. "Bu şaka konusu olamaz, Angelica. Bu doğruysa, o adamı vururum."

Angelica, söylediklerine pişman olmuş gibi görünmeye çalıştı. Sadece düşüncelerinden dolayı kimseyi suçlayamayacağını kardeşine anlatması faydasızdı.

"Özür dilerim, bir daha olmayacak."

Mikhail, sadece birkaç dakika önce Angelica'nın yaptığı gibi bir kaşını kaldırarak kollarını kavuşturdu.

"Böyle ucuz ve sahte pişmanlık gösterileriyle beni kandırmaya mı çalışıyorsun sen?"

Angelica elinde olmadan sırıttı.

"Evet, kesinlikle haklısın, benim bütün canavarlarımı yok edecek bir kardeşim olduğu için üzülecek değilim!"

Mikhail, kederlenerek başını salladı. "Sevgili kardeşim, korkarım ki, sen canavarlarınla konuşmayı bitirdiğinde bana yapacak hiçbir şey kalmayacak."

"Kaba adam!"

Mikhail sırıttı. "Ebeveynlerimiz adaletsiz davranmışlar, Angel. Senin adın Kate olmalıydı."

Angelica gülümsedi. "Aynen öyle, sevgili kardeşim, aynen öyle."

Mikhail yıllardır, çocukluklarında karanlıktan korktukları çoğu gecelerde kız kardeşinin ona okuduğu, Shakespeare'in *Hırçın Kız* oyunundaki Kate'i ima ederek bunu söyler dururdu. Karanlık, gök gürültüsü ve şimşekler getirmiş, tahta merdivenlerden tüyler ürpertici sesler çıkmıştı... Karanlık, anne ve babalarının ölüm haberini de getirmişti.

"Umarım, artık surat asmazsın?" dedi Mikhail gazetesini katlarken.

"Surat asmıyordum ki! Ben asla surat asmam" dedi Angelica alıngan bir sesle. Elindeki gazeteye bakarak gülümsedi. "Kara kara düşünüyordum. Buna daha çok, entelektüel bir kadın tavrı diyemez misin?"

"Evet, Bayan Entelektüel. Ben kulübe gidiyorum, arkadaşlarımla buluşacağım. Akşam yemeği için saat altıda dönerim." Mik-

hail kız kardeşine göz kırparak yerinden kalktı ve odadan dışarı çıktı. "Cici kız ol!"

Kardeşi çıkar çıkmaz Angelica gülmeye başladı. Onun, sosyeteye girebilmek için kullandığı yola hayrandı. Ebeveynlerinin bir kazada ölmelerinden sonra, Angelica ve Mikhail'le ilgilenebilecek bir tek akrabaları kalmıştı. Fakat o da Mikhail'i, doğru yerlere götürüp doğru insanlarla tanıştırabilecek yetenekte değildi. Bütün bunları Mikhail tek başına başarmıştı.

Cambridge'den sadece dört ay önce dönen Mikhail, bu kısa sürede Angelica'nın sayamayacağı kadar çok arkadaş edinmişti. Bu, Angelica için çok da hayranlık uyandırıcı bir durum değildi. Mikhail ilkgençliğinde yaşadığı bazı olaylar sonucunda, kalbinin hasta olduğunu ve bu nedenle de hiçbir şeyi dert etmemesi gerektiğini öğrenmişti. Angelica onun için endişeleniyordu, fakat Mikhail sağlığıyla ilgili duyduğu şüpheyi bir şirinlik paravanı arkasına gizleyerek herkes tarafından sevilen biri olmayı tercih etmişti.

Angelica'nın kardeşi, isterse bir yılanı bile deliğinden çıkarabilirdi.

"Prenses Belanov?"

Angelica, başını kaldırarak içeri giren uşağa baktı.

"Evet, Herrings?"

"Size bir mesaj var."

Uşak, içinde katlanmış beyaz bir kâğıt bulunan gümüş tepsiyi Angelica'ya uzatırken başını eğerek selam verdi.

"Teşekkürler, Herrings." Angelica gülümseyerek mektubu tepsiden aldı ve sessizce okudu.

"Ne!" İstemeden bağırınca Angelica yalnız olduğundan emin olmak için telaşla başını kaldırdı. Yalnız olduğunu anlayınca kahvaltı masasından kalktı ve Park Lane'e bakan büyük pencerenin önüne gitti.

İçeriye vuran güneş ışığının huzmesi altında durarak, sanki ışık yazılanları değiştirebilirmiş gibi mektubu yeniden okudu.

> Prenses Belanov,
>
> Reina, Mikhail ve Katya gemilerinin kaybolduğunu size bildirmek gibi üzücü bir görevi üstlenmiş bulunuyorum. Belanov sermayesinin büyük bir kısmı, teslim edilmesi gereken kargoya yatırıldığı için...

Angelica mektubu okumayı bıraktı. Babasının avukatının yazdıkları, kafasının içinde fırıl fırıl dönüyordu. Beş ay. Avukat, Angelica'nın isteği üzerine her ay gönderilen parayı beş ay daha yollaya-

bileceğini, ama ondan sonra beş parasız kalacaklarını söylüyordu.

Bir yanlışlık olmalıydı! Nasıl olur da gemilerin üçü birden aniden kaybolurdu? Böyle bir şey mümkün müydü? Şimdi ne yapacaklardı?

Durumu Mikhail'e söylemesi gerekiyordu. Belki o bilirdi... Beynindeki düşünce akımını durdurdu. Bunu Mikhail'e söyleyemezdi, zira böyle bir haberin getireceği gerginliğe kardeşinin kalbi dayanmazdı. Küçüklüğünde sık sık yaşadığı kalp spazmlarından birini yaşayabilirdi. Tanrı korusun, Mikhail'e asla bahsedemezdi bu durumdan. Onun haberi olmadan bu meseleyi halletmeliydi, ama nasıl?

Mücevherler? Annesi ona Belanov mücevherlerini bırakmıştı. Onları satabilirdi. Mecbur kalırsa satacaktı zaten. Fakat onlar ailesine aitti –annesine– ve bu para onlara ne kadar yeterdi ki?

Kaçınılmaz sonuç dudaklarından dökülmeden önce bir an donakaldı.

"Evlilik."

Yaşamını kır evinde, geniş bir kütüphane ve iyi bir piyanoyla huzur içinde geçirmek isteyen tek soylu olan Angelica Shelton Belanov'un bir kocaya ihtiyacı vardı. Zengin bir koca bulmalıydı. Hem de hemen!

2

"James?"

Kocası, yatakta dönüp ona bakıncaya kadar bekledi Margaret. Adamın bakışları, Margaret'ın hafif tümsekleşmiş karnına inmeden önce kadının yüzünde dolaştı.

"Mesele nedir?"

"Oğlumuzla ilgili bir mesele yok, bu nedenle meraklı bakışlarını bedenimin orta yerinden çekersen sevinirim."

Atholl Dükü ve Kuzey Klanı vampirlerinin lideri James Murray, içini çekmeden önce, artık ilgisiz bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Margaret, bazı zamanlar var ki..."

Margaret uzanıp kocasının yanağında hafifçe uzamış açık kahverengi sakala dokundu. "Beni nasıl bu kadar çok sevdiğini düşündüğün zamanlardan bahsediyorsan, bunu zaten biliyorum."

Karısının uykusunun neden kaçtığını söylemesini bekleyen James sadece gülümsedi.

"Oğlumuzun geleceğini düşünüyordum ve... James, oğlumuz nasıl bir hayat arkadaşı bulacak? Soyumuz tükeniyor; zaman geçtikçe azalıyoruz bu dünyada."

Kocası yorum yapmayınca, Margaret yatağa uzandı ve süslü tavana bakarak cevapsız sorular sormaya başladı.

"Kutsanmışlar nerede? Ne zaman gelecekler? Onlara ihtiyacımız var, James. Oğlumuzun onlara ihtiyacı var. Onun da ırkımızın pek çok üyesiyle aynı sonu paylaşmasını istemiyorum; dünyasının kararıp yaşama isteğini yitirmesini."

Karısının kızıl saçlarını okşayan James içini çekti.

"Kutsanmışlar sadece bir efsane olabilir, Margaret, fakat endişelenmene gerek yok; hayatımızı bir şekilde devam ettireceğiz, hep yaptığımız gibi."

"Hayır, bu bir efsane olamaz! *Vampir Yasaları* kitabı onlardan bahsediyor. Vampirlerden çocuk doğurabilen tek insan cinsi onlar. Onları bulabilirsek değişime uğrayabiliriz. O zaman susuzluğumuz da son bulur. Hayal et James, torunlarımızın yaşayabilmek için kana ihtiyaçları olmadığı günleri hayal et... Bu gerçekleşmeli. Kitap asla yalan söylemez, James!"

James yorganı açtı; içindeki liderlik ruhu, duygusal olan karısıyla arasına bir mesafe koymak istiyordu. Ayaklarını yere bastı. Bir klan liderinde olması gereken sağduyuyu kullanmak zorundaydı.

Margaret, sevdiği adamın geniş omuzlarına baktı. Başını önüne eğen kocasının içini çektiğini gördü. James tekrar karısının yanına geldi, onu kendisine doğru çekerek saçlarını okşadı.

"Korkma aşkım, her şey düzelecek."

Margaret başını kocasının göğsüne dayadı ve boğuk bir sesle konuştu.

"Genellikle böyle bebek gibi davranmam, biliyorsun. Bunlar hamileliğin cilveleri; benimle oyun oynuyor."

James kıkırdadı. "Aslında ne kadar yırtıcı bir kadın olduğunu unuttuğumu sanma, tatlım. Fransa'daki meydan savaşında senin görünmenle savaş alanındaki adamların nasıl kaçıştıklarını hatırlıyorum."

"Sen de öylesin." Margaret gülümsedi.

Huzurlu bir sessizlik çöktü üstlerine; duvardaki saatte saniyeler ilerliyordu.

"Peki, ya Sergey?" diye sordu Margaret uzun bir sessizlikten sonra.

James'in içgüdüleri, Margaret'a aldırmamasını söylüyordu, ama o tam tersini yaparak karısına daha da sıkı sarıldı.

"Sadece kaygılarımızdan mı konuşmak istiyorsun?"

Margaret, parmaklarını kocasının kolunda gezdirerek aklından geçenleri söylemeye başladı. "Biliyorsun, Batı Klanı arazisinde Sergey çok büyük katliam yaptı. Bizim ırkımızdan on kişi, insanlardan da bunun iki katı kadar adam öldürüldü. Onu kimse durduramadı. Şimdi İngiltere'deymiş. Görünüşe bakılırsa, insanlara varlığımızı bildirecek ve yeni bir vampir katliamına neden olacak! Gazeteler onun için Kan Hırsızı diyor; düşün bir kere, bildiğimiz kadarıyla..."

"Sus şimdi!" James, Margaret'ın kaygılarının kısa bir süre içinde gerçekleşebileceğini biliyordu. Sergey'in istediği buydu. Yıllarca vampir kanunlarına karşı olduğunu açıkça beyan etmiş ve yapılan her toplantıyı, klanların sadık tebaasının içinden taraftar

kazanabilmek için bir fırsat olarak değerlendirmişti. Sergey, vampirlerin insanlara hükmetmesini istiyordu. Sürgüne gönderildikten sonra, karar yetkisinin liderlerden alınmasını istediği de apaçık ortadaydı. İnsanların dikkatini vampirlerin varlığına çekebilirse, daha önce olduğu gibi savaş çıkabilirdi.

Sergey vampir ırkına tehlike saçıyordu, fakat James, Margaret'in kendini bu şekilde yıpratmasına izin vermeyecekti, hele hele bu kaygı oğullarına zarar verecekse...

"Sergey'i durduracağız, aşkım. Dün gece Isabelle'den bir mektup aldım. Alexander'a haber göndermiş."

James'in yüzüne bakmak için doğrulan Margaret, kaşlarını kaldırdı.

"Alexander yola mı çıktı?" Eski arkadaşını uzun süredir görmüyordu. Epeyce uzun bir süredir... Helena'nın ölümünden sonra durgunlaşmış, onun için endişelenen herkese kapılarını kapatmıştı. Margaret onu bunalımdan kurtarmak için çok uğraşmış, fakat başarılı olamamıştı. Aralarındaki en güçlü vampir olan Alexander, vampir kanunlarını uygulamak için doğmuştu.

"Evet."

James'in göğsüne daha sıkı yaslanan Margaret, iç geçirerek gözlerini kapattı. Eğer Alexander yola çıktıysa, Sergey uzun bir süre daha onlara zarar veremezdi.

"İyi, hadi uyuyalım artık."

* * *

Alexander, bardağının içindeki köpüklü sıvıya baktı ve alçak sesle küfretti. Artık hafif alkollü bira değil kan içmek istiyordu.

Moskova'dan dönüş yolculuğu çok uzamıştı ve hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk defa kendini sinirli hissediyordu.

"Köşedeki adam birazdan yanımıza gelecek, Prensim."

Alexander küçük bara şöyle bir göz attı. Masaların üstü çentikliydi, sandalyeler kırık döküktü ve içerdeki herkes berbat görünüyordu. Hırsız yatağının tam ortasındaydı; görünüşe bakılırsa buraya boşuna gelmişti.

Sergey'in son kurbanlarından birinin o sabah sokağın köşesinde bulunmasına rağmen, bu adamların hiçbirinin kafasında vampirle ilgili en ufak bir iz yoktu. Halbuki ırza geçme ve cinayet sabitti.

Sandalyede oturuş şeklini değiştirerek, köşede duran lağım faresine sırtını çevirdi. Birkaç saat önce, bu karanlık ve kuşkulu mekâna girdiğinden beri bu adamı, sadece eğlence olsun diye Alexan-

der'ın gırtlağını kesme fantezileri kuruyordu.

"Bir şey mi var?" diye sordu Alexander, Kiril'in bir önceki söylediklerini yok sayarak.

"Hayır, Prensim" diye cevapladı Kiril, gözlerini lağım faresinden bir an bile ayırmadan. Alexander, vampirin bu koruyucu davranışından hoşlanmıştı. En zayıf anlarında bile, cüssesi ne olursa olsun kimse onun için tehdit unsuru olamazdı.

Parmaklarıyla masaya vurarak tempo tutan Alexander, önünden geçen genç kızla göz göze geldi. Gülümseyerek dolaşan ve süslü korsesinden taşan göğüsleri narin bedenine baskı yapan kız, Alexander'a sırıttı.

"Ne alacaksınız?" diye sordu, kalçasını kıvırıp önce Alexander'a, sonra da Kiril'e bakarak. Yukarıya sıyrılmış eteği ve gülümseyen haliyle, adamın istediği hiçbir şeye itiraz edeceğe benzemiyordu, ama Alexander kadının apaçık sergilediği vücuduna ikinci kere bakmadı bile.

"Bir tane daha" diyerek bardağını gösterdi. Kız siparişi başıyla onayladı ve hayal kırıklığına uğramış bir edayla küçük mekânın ucundaki berbat bara yöneldi.

Boğazını temizleyen Kiril, eliyle dağınık saçlarını düzeltti. Her ikisi de gezi kıyafetlerini giymişlerdi, fakat bu sade gömlek ve pantolon içinde bile ikisinin de beyefendi olduğu hemen anlaşılıyordu.

"Belki de bir sorun çıkarmadan şu adamla ilgilensem iyi olacak" dedi Kiril tereddütle.

Alexander karşısında oturan, kendisinden daha genç olan adama baktı. Kiril ona kırk yıl önce, borcunu ödemeye geldiğini söylemişti. Alexander'ın yaklaşık iki yüz yıl önce himayesine aldığı Kiril'in gençliğini hatırlaması bir an meselesi oldu. Kiril'in saçları koyulaşmıştı, sakal bırakmıştı, fakat gözleri aynıydı. Kiril o günden beri Alexander'ın yanındaydı. Onun sadık hizmetkârıydı.

"Boşver; birazdan gideceğiz."

Etrafına bakınan Kiril, tiksintiyle kafasını salladı. Alexander, onun hissettiklerinin farkındaydı. Masaların etrafında toplanan adamlar olsa olsa hırsızdı. İki masa ötedeki, dazlak kafasında yara izleri olan adam, yaşlı bir adamı döverek parasını almış, sonra da bara gelmişti. Piç kurusu, zavallı adamcağızın cebinde sadece biraz bozuk para bulmuş, fakat ellerine bulaşan kanın manzarası ona müthiş bir keyif vermişti.

"Bu lağım faresi en yakın zamanda bizim karşımıza da çıkar" diye uyardı Kiril, bir köşede oturmuş, elindeki bıçağı fırıl fırıl

donduren adama bakarken. Adamın zihninden geçenleri okuyan Alexander onun tamamen farklı bir kulvarda olduğunu anladı.

Bastırdığı düşünceleri tekrar hafızasına hücum ederken, ağzındaki acı tadı yok etmek için Kiril'in hafif alkollü birasından büyük bir yudum aldı. Adam ırz düşmanı ve katildi. Gece geç vakit, sapsarı saçlı, beş yaşındaki sevimli çok güzel bir kız çocuğunu yaşadığı turuncu boyalı evde ziyaret etmeyi planlıyordu.

"Buyurun bayım." Garson kız birayı masanın üstüne koyarak gülümsedi. Adamların fikir değiştirebilecekleri konusunda hâlâ ümitliydi.

"Teşekkür ederim." Alexander başını salladı ve kıza, onu birkaç hafta doyuracak kadar yüklü bir bahşiş verdi.

"Aman efendim..." Kadının dili tutulmuştu, kekelemeye başladı. "Ben... Ben size yürekten teşekkür ederim, gerçekten çok teşekkür ederim!"

Kiril'in gergin olduğunu fark eden Alexander, gecenin bundan sonraki bölümünün daha da sinir bozucu geçeceğini biliyordu.

"Neler oluyor burada, Molly? Bu adam sana hakaret mi ediyor?"

Lağım faresi masaya yaklaştı ve korku içindeki garson kızın avucundaki paraları zorla aldı.

"Lütfen, John!" diyerek karşı çıkmaya çalıştı Molly güçsüzce.

Alexander gözlerini kısarak değiş tokuşu seyretti. Belli ki bu cehennemin sürekli müşterisi olan John, barın sahibine hiç aldırmadan buranın yeni bir müşterisiyle rahatça kavgaya girişebilirdi. Alexander konuşkan bir adam değildi, fakat kızın hatırına yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

"Paraları geri ver ve yerine otur."

John homurdandı. "Vereceğimi sanmıyorum. Siz burada bizim Molly'mize hakaret ettiniz ve bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Kiril ayağa kalkmaya davrandı, fakat Alexander onu engelledi. Belli ki, John, uzun boyu ve güçlü kollarıyla onların gözünü korkutacağından emindi. İşin kötü tarafı, kafası da cüssesi kadar iriydi. Alexander'ın ona ders vermeye niyeti yoktu.

"Sana bir kere daha söyleyeceğim. Paraları kıza geri ver ve yerine git."

John arkadaşlarına bakarak Alexander'ın sözlerini onaylarcasına kafa sallayınca odada bir kahkaha koptu. Adamlar gülümseyerek ayağa kalktılar; masaya doğru yaklaşırken niyetlerinin ne olduğu yüzlerinden belliydi.

"Lütfen John, bırak adamı!" Alexander sandalyesini arkaya doğru itip ayağa kalkarken, Molly feryat ederek John'a mantıklı

olmasını söylüyordu. Sandalyenin döşemeye sürtünen ayaklarının çıkardığı ses, merdivenlerin tepesinde uyuyan müşterileri uyandırmaya yetti.

Zorbanın saldırısını bekleyen Alexander'ın beyni hızla çalışıyordu. Neden bu pisliklerle uğraşıyordu? İnsanoğlunun işine karışmak onun işi değildi. Evet, bu zorbaları bu gece kendi hallerine bırakmak, John'un kafasındaki küçük kızın yarını görememesi ve başka birçok insanın da zarar görmesi demekti ama bu, onu ilgilendirmezdi. O, vampirlerin koruyucusuydu. Milyonlarca insanın hayatı için kaygılanmasa da, ona ihtiyacı olan yeterince vampir vardı.

Çok fazla masum insan vardı... Yaşamı boyunca pek çok masum insanın öldüğünü görmüştü. Koruyamadığı kadınlar, çocuklar ve yaşlı insanlar...

Fakat bu kızı koruyabilirdi. Kahretsin, ne saçmalık! Adamlar önce birbirlerine, sonra da Alexander'a baktılar.

Klan yasalarına göre, bir vampir kendisine saldırılmadan asla harekete geçemezdi. Yaşamını klan yasalarına adayan Alexander, bu nedenle sessizce bekledi. Bir, iki, üç, dört... saniyeleri saydı; onuncu saniyede hepsi üstüne çullanacak ve ders başlayacaktı.

"Molly'yi dışarı çıkar."

Kiril, Alexander'ı başıyla onayladı. O, Alexander'a asla karşı gelmezdi, fakat bu dövüşte onu yalnız bırakmaktan duyduğu sıkıntı yüzünden açıkça anlaşılıyordu.

"Vay vay vay... Şuna bakın..."

Alexander, sessiz ve sakin bekledi. Dazlak, ufak tefek biri çirkin çirkin sırıtarak ileriye doğru bir adım attı. Üç kişiydiler; bu sayı Alexander'da hayal kırıklığı yarattı. Saçları dökülmeye başlayan çirkin bir katil, burnu sola doğru çarpılmış sıska bir adam ve John denen hayvan. Alexander biraz spor yapmak istiyordu, ama bu sayı onun için yeterli değildi.

"Şimdi iyi bir çocuk ol ve hemen ceplerini boşalt." Alexander'a doğru ilerleyen çirkin katil, paslı bıçağını çıkardı. Alexander sadece baktı ve kaşlarını çattı. Adamların coşkusu onu tiksindirirken, kanlarının kokusu iştahını kabarttı.

"Hadi çabuk olun" dedi sadece, gözlerini kısarak paslı bıçağa bakarken.

Çirkin adam, Alexander'ın bu sözlerine son derece öfkelenerek onun üstüne doğru bir hamle yaptı. Alexander, yana çekilerek saldırıyı boşa çıkardı ve adamı odanın öbür ucuna savurdu.

Sırada çarpık burun vardı. Adam bıçağını havaya kaldırarak

saldırdı. Adamın bileğini mengene gibi sımsıkı kavrayan Alexander, birkaç kemiğini kırdı. Arkadaşı acı içinde haykırarak yere düşerken, John bir adım geriledi.

Yerde yatan iki adama bakan Alexander, içerdeki son müşteriler de kaçışırken, üçüncü adamı tam dışarıya kaçmak üzereyken yakalayıp yakasına yapıştı. Adam geriye dönerek elindeki bıçakla Alexander'ın göğsünü boydan boya çizdi. Alexander hafif bir homurtuyla, adamı yere fırlatarak kemiklerin kırılma sesini duyana kadar onun bacağına bastırdı.

"İşte şimdi küçücük kızlar bile senin hakkından gelebilir" dedi Alexander gömleğinin kesik kısmını yoklarken. Bıçak darbesinden hemen sonra kanama durmuştu, fakat gömleğinin dikilmesi gerekiyordu. En iyisi lanet gömleği yakmaktı.

John acıdan bayılmıştı, kımıldamıyordu. Sergilediği bu vahşet, Alexander'ı tatmin etmemişti; tersine durumdan hafif bir tiksinti duymuştu. İki büklüm olan vücudu bırakıp dışarı çıktı. Kiril, ayaklarını ve kollarını kavuşturmuş vaziyette duvara yaslanmıştı.

"Kadınla ilgilendin mi?"

Kiril soruyu başıyla onayladı. "Artık kendisi isteyene kadar çalışmak zorunda değil."

"İyi." Alexander, başka bir şey söylemeden yürümeye başladı.

İnsanların en az yarım saatte yürüyeceği Park Lane'deki üç katlı binanın yolunu, iki vampir sadece birkaç dakikada geçti.

"Kuzey Klanı liderine gelişimizi bildir" dedi Alexander, çalışma odasının kapısını kapatırken. Oda karanlıktı. Tam ortadaki masanın üstünde tek bir şamdan vardı. Ağır perdelerin üstünde biriken toz, yeşil kumaşın üstünde siyah desenler oluşturmuş, bordo duvar kâğıdı paramparça olmuştu. Alexander on yıldan uzun bir süredir uğramamıştı buraya.

"Prensim." Kiril birkaç saniye sonra odaya girdi.

"Evet?"

"Dükün ulağı biraz önce bir mektup getirdi."

Alexander mektubu aldı. "Teşekkürler, Kiril. Şimdi biraz dinlen."

Alexander mektubu okumayı bitirdiğinde, Kiril odadan ayrıldı ve koridorda gözden kayboldu.

Gece yeni başlıyordu.

3

Balo salonu volanlarla ve değişik uzunluktaki beyaz eldivenlerle dolup taşıyordu. İpek ve kadifeden yapılmış son moda balo kıyafetleri, bedeni sımsıkı sarıyor, belden itibaren kabararak iniyordu. Omuzları açık, mavi ipek elbisesi, oğlak derisinden yapılmış eldivenleri ve büyükannesinin elmas küpeleriyle Angelica çok şık olmasına ve salona çok uygun görünmesine rağmen kalabalığı görünce tüyleri diken diken oldu.

Sıcak ve gürültü onu boğuyor, vikontla yaptığı danstan dolayı da başı dönüyordu. Angelica sabrının taşmasından korktu. Tekrar düşününce, bu kişiyi muhtemel adaylar arasına koyamayacağını anladı. Adamın sadistçe düşünceleri onu sarsmıştı.

Endişeli gözlerle kalabalığın içinde kardeşini aradı, ama bulamadı. Sinirlenmeye başladı, çevresindekilerin düşünceleri onu bunaltmak üzereydi. Bu çocuk neredeydi Tanrı aşkına?

Tanrı aşkına, Henry nerede?

Bir kadeh porto şarabı; evet, ihtiyacım olan, o.

Yarın yağmur yağacak mı?

Fahişe, ona gösteririm ben!

Yorgunum. Anasını satayım, yorgunum.

Angelica parmaklarını kulaklarına götürmek üzereydi ki vazgeçti. Kulaklarını kapatması, bu sesleri duymasını engelleyemezdi. Başı dönmeye başladı, hava almaya ihtiyacı vardı.

"Angelica, tatlım, burada tek başına ne yapıyorsun?" Teyzesinden gelen bu imalı azarın zamanlaması mükemmeldi. Angelica'nın toparlanmaya ihtiyacı vardı ve Leydi Dewberry, bu iş için biçilmiş kaftandı.

"Mikhail şimdi gelir teyze" dedi Angelica onu temin ederek. Bunun üzerine Leydi Dewberry gülümsemedi, tam tersine endi-

şeyle kaşlarını çattı. Çıkık elmacıkkemikleri, uzun aristokrat burnu ve hâlâ genç vücuduyla teyzesi, bir tehdit unsuru oluşturan kadınlardandı, fakat Angelica bunu umursamıyordu. Leydi Dewberry nadiren karamsar olurdu. Anne ve babalarının ölümünden beri Angelica ile kardeşinin hep yanında olmuştu. Tamam, onları evine almamıştı belki, ama Angelica onu bu yüzden suçlamıyordu. Leydi Dewberry'nin yalnız yaşamayı seven vakur bir kadın olduğunu ve çocuklardan çok da hoşlanmadığını biliyordu. Bu yüzden senede sadece bir iki kere görüştüklerinde kadının onlar üzerinde olumlu bir etki bırakmak istemesi normaldi.

"Genç ve bekâr bir hanımın yalnız kalması doğru değil. Sen orada öyle yalnız başına dikildiğinde evde kalmış biri gibi gözüküyorsun. Son bir saatte, beş ayrı kavalyeyle dans ettiğini gördüğüm için ben öyle düşünmeyebilirim ama başkaları düşünebilir tatlım."

Angelica, bu sözlere karşı çıkmaktansa, susmayı tercih etti. Aksi halde, teyzesi bu konuşmayı kibar bir hanım davranışları konulu bir konferansa da dönüştürebilirdi.

"Tamam, teyzeciğim, artık daha dikkatli olurum."

"İyi, iyi." Leydi Dewberry sonunda sesini mükemmel bir leydi tonuna çıkardı. "Sen her zaman çok iyi bir kız oldun, canım."

Teyzesi balo salonunu gözleriyle tararken, Angelica gülüşünü saklamaya gerek duymadı. Teyzesinin onu ümitsiz vaka olarak gördüğünü çok iyi biliyordu. Onun çok sevdiği cemiyet hayatını Angelica'nın, sevmemesi, teyzesine bir nevi hastalık gibi geliyordu.

"Ah, işte Leydi Elisabeth!"

Angelica, teyzesinin resmiyetle hitap ettiği kadına döndü.

"Prenses Belanov, sizi Leydi Elisabeth Barrows'la tanıştırayım."

Angelica, çevresindeki insanların gürültülü düşüncelerini hafif bir uğultuya dönüştürmeyi başarabildi, ne var ki Leydi Elisabeth'in aklından geçenler bir yaz seması kadar berraktı.

Gerçekten, şaşırtıcı! Söylendiğinin yarısı kadar bile güzel değil. Burnu küçücük ve gözleri de çok sıradan! Muhteşem küpeleri olmasa beş para etmez.

"Sizinle tanışmak büyük bir onur, Prenses Belanov, ya da Leydi Shelton mu demeliyim?"

Elisabeth, bir kaşı havada, düşman gibi gördüğü Angelica'yı süzmeye başladı. "Birinin soyunda karmaşıklık olunca çok şüpheli bir durum ortaya çıkıyor, değil mi?"

Angelica'nın, kadının karmaşıklığı aşağılayıcı bir durum olarak gördüğünü anlaması için onun zihnini okumasına gerek yoktu.

"Babam bir Rus prensi, annemse bir İngiliz leydisiydi. Gerçekten çok basit, fakat bu iki unvanı birbirine karıştırmak sizi rahatsız etmesin, Leydi Elisabeth; bana Prenses Belanov diye hitap edebilirsiniz." Angelica, tam reverans yapacakken tereddüt eden kadına bakıp gülümseyerek başını salladı.

Bana hakaret mi etti? Rus fahişesi!

Angelica öfkeyle yumruklarını sıktı, fakat yapacak bir şey yoktu. Söylemediği, sadece düşündüğü bir şey için kadınla kavga edemezdi ya?

Daha önce de defalarca yapmak zorunda kaldığı gibi sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Yapabileceği tek şey, kadının bir an önce yanlarından uzaklaşmasını beklemekti. Lanet olsun, duygularını kontrol etmeli ve sakinleşmeliydi... Her şeyi duymanın önüne geçmenin tek yolu buydu!

"Angelica?" Leydi Elisabeth'in omuzlarının üstünden sesin geldiği tarafa bakan Angelica, kardeşinin meraklı gözlerle ona doğru yaklaştığını gördü.

Mikhail'i gören Leydi Elisabeth, Prens Belanov'un yanlarına gelişinden son derece heyecanlanarak Angelica'nın yanında durup bekledi. Mikhail'i gören tüm kadınların yaptığı gibi Leydi Elisabeth de suratındaki aptalca gülümsemeye engel olamadı. Angelica bir kadına, bir Mikhail'e bakarak başının neden ağrıdığını kardeşine anlatmaya çalıştı.

Durumu fark eden Mikhail, kadına kibar davranmaya çalışsa da, kardeşinin duygularının farkındaydı. Bedenindeki gerginlik ve çenesini sıkması, öfkesini yenmeye çalıştığının işaretiydi.

Kadınların yanına gelen Mikhail, Leydi Dewberry'ye hitap etti.

"Teyze, beni tanıştırma şerefini bahşeder misiniz?"

Bu uygunsuz davranışı yüzünden Mikhail'e sinirlenen Leydi Dewberry kaşlarını çatarak, "Prens Belanov, Leydi Elisabeth. Leydi Elisabeth, Prens Belanov" dedi.

Mikhail zarif bir reverans yaparken, Leydi Elisabeth'in aklından geçenler, Angelica'nın kafasına gülle gibi iniyordu.

Aman Tanrım, salondaki en heyecan verici adam bu... Şu günahkâr mavi gözler ve güçlü çene... İnanılmaz bir endam... Bahse girerim ki buradaki tüm kadınlar onu istiyor. Onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. O, benim olacak.

Angelica, kadının edepsizliği karşısında ne yapacağını şaşırdı. Kardeşini bu konuda uyarmanın doğru olacağını düşündü. Bu kaprisli hanımefendi bozuntusunun kardeşinin itibarını iki paralık etmesine asla izin veremezdi.

"Karanlık köşelerden ve boş odalardan kendini koru, olur mu, Mikhail?" dedi Angelica, Leydi Elisabeth'in gizlemeye çalıştığı düşmanca bakışları altında Rusça konuşarak.

Kardeşinin sözlerini başıyla onaylayan Mikhail daha fazla zahmete girmeye gerek duymadan Elisabeth'i dans pistine sürükledi.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama başkalarının anlamadığı bir dille konuşmak büyük bir kabalıktır, canım" diye kibarca uyardı Leydi Dewberry.

"Gerçekten özür dilerim, teyzeciğim. Bu, benim kurtulmaya çalıştığım eski bir alışkanlığım. Kabalık etmek istemedim."

"Tamam, canım." Leydi Dewberry gülümseyerek Angelica'nın eldivenli elini okşadı. "Ah, sevdiğim bir arkadaşımı gördüm, ne yazık ki seni yalnız bırakmam imkânsız. Geldiğimizden beri etrafımızda dört dönüp seninle tanışmak için fırsat kollayan erkeklerin hücumuna uğrarsın sonra!" dedi Leydi Dewberry gülerek. Himayesindeki Angelica'nın, etrafındakileri bu kadar etkilemesinden içten içe mutluluk duyuyordu.

Angelica, birkaç dakika yalnız kalma fırsatını kaçırmak istemedi.

"Ah, lütfen endişe etmeyin, teyzeciğim. Size benimle tuvalete gelebilir misiniz, diye soracaktım. Ben tuvaletteyken siz arkadaşınızla görüşebilirsiniz. Sizi temin ederim, hemen döneceğim."

Teyzesi biraz şüphelenmiş görünse de kabul etti. "Tamam tatlım, fazla gecikme, kısa bir süre için de olsa yalnız kalman doğru değil."

"Merak etmeyin teyzeciğim, hemen dönerim."

Leydi Dewberry arkasını döner dönmez, Angelica daha önceden gördüğü kocaman bir saksıdaki bitkiye doğru yöneldi. Tek isteği devasa yaprakların arkasına gizlenmekti. Tanrım, ne kadar da komik!

Görgü kurallarına uygun bir hızla salonu baştan sona geçti. Çevresindekilerin yüzleri gibi gevezelikleri ve düşünceleri de bulanıklaşmıştı. Uğultu o kadar fazlaydı ki Angelica kulak zarının her an patlayacağını hissetti. Uğultudan kurtulmak için herhangi bir şeye yoğunlaşmak istedi, fakat bununla uğraşamayacak kadar yorgundu.

Arkasına saklanmak istediği bitkinin hemen yanında duran adamı fark edinceye kadar etrafındaki hayranlık dolu bakışları görmezden geldi. Gözleri adama takılı kalmasaydı, bu bitkiyi sahiplendiği için kendi haline gülebilirdi.

Adam çok çekiciydi. Etrafındaki herkese neredeyse otuz santimetre yukardan bakıyordu. Siyah resmi bir kıyafet giyen bu adam şimdiye kadar hiç kimsenin başaramadığı biçimde Angeli-

ca'nın dikkatini çekti. Etrafındaki tüm sesler hafifledi ve duyulmaz oldu. Sadece adamı görüyordu.

Angelica kadınların adama baktığını fark etti. Bazılarının yüzünde saklayamadıkları bir merak, bazılarındaysa hafif bir korku vardı. Neden korktuklarını anlayabiliyordu, çünkü o da adamın gücünü uzaktan hissetmişti. O, ışıltılı balo salonunda sıkıcı kadril dansı yapan ya da merakla dedikodu malzemesi arayan sosyeteye mensup değildi. Kimdi bu adam?

Gece kadar simsiyah saçları, keskin yüz hatları ve koyu gri gözleriyle intikam peşindeki bir görevliye benziyordu. Bu düşünce nereden gelmişti Angelica'nın aklına?

İlgisini çeken bu adamın çok yakınında olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. Nasıl olmuştu da bu kadar kendinden geçebilmişti? Şans eseri adam onu fark etmemişti, ama belki de bu şanssızlıktı. Adamın onu fark etmesini istemiş olması gerçeği, Angelica'yı çok şaşırttı.

Daha önce de yakışıklı erkeklerle karşılaşmıştı, fakat hiçbiri onda böyle duygular uyandırmamıştı. Şaşkındı ve sersemlemişti. Kendini etkileyecek bir yüzü düşlemiş, ancak bu yüz, düşlerinin de ötesine geçmişti.

Angelica, bu konuda daha fazla düşünmemeye çalışarak çabucak salon bitkisinin arkasına saklandı. Derin derin nefes aldı; her nefesle birlikte kalp atışları düzene girdi, beynindeki seslerin şiddeti azaldı. Kocaman yeşil yapraklara beş dakika –ki bu huzurlu geçen bir beş dakikaydı– baktıktan sonra sakinleşti.

"Orası iyi bir yer. Ben bunu nasıl düşünemedim?" Tok sesteki bu şakacı ifade Angelica'nın, kıpkırmızı kesilmesine neden oldu ve utançla gözlerini kapattı.

"Siz saklansaydınız ben buna aldırmazdım, o nedenle şimdi utanmama gerek yok sanırım."

Yabancı, Angelica'nın bu savunmasını duymazlıktan gelerek hafifçe gülümsedi.

"Salonda sizinle ilgili fısıldaşıp duruyorlar, ne var ki hiç kimse sizin espri anlayışınız konusunda beni uyarmamıştı."

Gözleri kıvılcımlar saçan Angelica yabancı adama doğru döndü. Yabancının gözlerini fark eder etmez bedenini garip duygular sardı. Tatlı kahverengi gözler ona içten bir gülümsemeyle bakıyordu. Angelica, adamın gözlerinin çelik grisi olduğunu ummuş olmasına çok şaşırdı.

"Kabalık ettiysem, gerçekten özür dilerim. Lord Nicholas Adler, hizmetinizde."

Uzun, köşeli bir çene, şefkatli gözler ve güzel eller... Angelica, Lord Adler'in hayatında gördüğü en yakışıklı adam olduğunu düşündü. Eğer diğer gizemli adam olmasaydı...

Gerçekten de onun gizemli adamı! Deli olmalıydı. Yanındaki adamdan çok kendine kızarak konuşmaya başladı.

"Dedikodumun yapılması bana hiç de eğlenceli gelmiyor, buna rağmen espri anlayışım mükemmel, Lord Adler. Ayrıca, size adımı söylemediğim halde dedikoduların benimle ilgili olduğunu nasıl anladınız?"

"Zekâ ve espri yeteneğine sahip olan birine karşı çok dikkatli olmalıyım." Lord Adler, Angelica'nın bir kaşının kalktığını görünce gene gülümsedi. "Bu hareket için çok çalıştınız mı? Gülmemek için kendini zor tutan bir yüz ifadesiyle, pek az kişi bunu yapmayı becerebilir."

Angelica pes ederek gülümsedi. Adamın gülüşü gerçekten bulaşıcıydı.

"Tamam, bu ifade çok daha güzel, değil mi?"

"Evet, haklısınız. Eğer zorlama olmazsa, gülümsemek insana kendini iyi hissettiriyor."

"Ve böyle duygusuz ilişkilerde insan kendini hafif şaklabanlık yaparken, devamlı gülümserken bulabiliyor." Lord Adler, balo salonunda dans edenlere bakarak Angelica'nın sözlerini onayladı.

Lord Adler'in yüzündeki ifadeyi inceleyen Angelica onun kafa dengi biri olduğunu anladı. "Burada ne yapıyorsunuz, Lord Adler?"

"Lütfen, Nicholas deyin bana. Ben de size, Angelica diye hitap etmek istiyorum."

Angelica güldü ama biri duyar korkusuyla hemen elini ağzına kapattı. "Burada ne yapıyorsunuz, Nicholas? Nasıl oluyor da benim kim olduğumu biliyorsunuz?"

Bunu bilmesi çok doğalmış gibi davranan Nicholas omuzlarını silkti. "Sizinle ilgili neler konuşulduğunu hiç sormadınız. Başka hiçbir kadında bu simsiyah saçlar ve alev gibi parlayan gözler yok. Daha önce hiçbir kadın böyle nefesimi kesmemişti. Bu üç özelliğe de sahip olduğunuza göre, sizden bahsediyorlar, bundan hiç şüphem yok."

"Çok çapkınsınız" diye yorum yaptı Angelica.

"Pek değilim, ama artık bu güvenli sığınaktan ayrılmak ve kalabalığa direnmek zorundayım. Yoksa, amcam bizi birlikte yakalar ve beni sizinle evlendirinceye kadar başımın etini yer."

Angelica güldü ve Nicholas'ın elini tutmasına izin verdi.

"Giderseniz iyi olur, zira teyzem de bizi birlikte görürse amca-

nızla işbirliği yapar. O zaman asla kaçamazsınız."

Angelica'nın avucunu örten ince kumaşın üstüne bir öpücük konduran Nicholas'ın bakışları aniden ciddileşti. Angelica adamın sanki tamamen farklı bir kişiliğe büründüğünü hissetti.

"Kaçmak isteyeceğimden çok emin değilim. Görüşmek üzere, Angelica."

Angelica, Nicholas'a karşı hissettiği güven duygusuyla elini çekti. Adamın arkasından bakarken, erkeklerle ilgili tüm şüphelerinin bedeninden çıkıp gittiğini hissetti. Çekici, eğlenceli, biraz farklı fakat her haliyle çok cana yakın Lord Adler mükemmel birine benziyordu. Görünüşe göre, bu olağandışı bir durumdu.

Nefesini kontrol etmeye çalıştı ve bu büyülü havadan kurtulabilmek için kendini zorladı. Muhtemel bir koca adayıyla tanışmıştı. Şimdi tek yapması gereken, Nicholas'ın mükemmel giysilerinden anlaşıldığı kadar zengin olup olmadığını araştırmaktı. Nicholas ancak o zaman gerçek bir koca adayı olabilirdi.

Lanet olsun, bu çok maddi ve ikiyüzlü bir yaklaşımdı, fakat Angelica'nın da başka bir seçeneği yoktu. Beş ay gibi kısa bir sürede başka türlü nasıl iyi bir evlilik yapabilir di ki?"

Evlilik düşüncesi sinirlerinin yeniden bozulmasına neden oldu ve huzurunun kaçtığını tam olarak anlamadan önce üstünde bir ağırlık hissetti. *Sakin ol, tüm sesler susacak; sadece sakin ol*, diye tekrarladı defalarca içinden.

"Buradan çıkmam lazım" diye söylenerek bitkinin arkasından çıktı. Angelica'nın kendisi için aşırdığı bu değerli dakikaların farkında olmayan teyzesi, hâlâ arkadaşıyla sohbet ediyordu. Fakat Mikhail onu arıyor olmalıydı.

Birkaç metre ötede *onu* tekrar gördü ve adımlarını yavaşlattı. *Tehlikeli!* Beyni çığlık atıyordu. *Sadece yürü ve o tarafa bakma sakın!*

Bir başka çıkmaz daha! Lanet olsun, tekrar öldürmeden onu bulmalıyız.

Kelimeler, Angelica'yı sendeletti. Tekrar öldürmeden? Kimin kafasından geçiyordu bunlar?

Sen kimsin?

Angelica'nın kafasındaki bu kaba ve kızgın ses, aniden sıçramasına neden oldu. Esrarengiz adama doğru dönerken sırtı ürperdi. Adamın gücü her an hissediliyordu.

Angelica tamamen hareketsiz kaldı; ne ileri ne de geri adım atabiliyordu. Bu olamazdı. Adamı onunla konuşmuş olamazdı. Düşünceler yoluyla... Sanki kasıtlı gibi...

Adam birkaç saniyeliğine Angelica'yla göz göze geldi, fakat hemen sonra yeniden etrafa bakmaya devam etti. Angelica o anda kendini her zamankinden daha yalnız hissetti. Adamın bir an bile olsa onun dünyasına girmesi, Angelica'nın kendini güçlü hissetmesine neden olmuştu fakat şimdi... Şimdi öyle düşünmüyordu.

Sadece kafası karışmıştı, hepsi bu. Adam onunla konuşmuyordu. Tabii ki onunla konuşmuyordu; bunun mümkün olabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Tuhaf düşünceleri de yanlış anlamıştı kesinlikle. Daha önce de sık sık buna benzer şeyler olmuştu. Angelica öne doğru yürüdü ve yeni tanıdığı birine gülümsemişti ki Shakespeare'in bir sözü geldi aklına.

"Şüphelerimiz haindir; harekete geçmekten korkup iyi olanı kaybetmemize neden olur" diye fısıldadı Angelica yumuşak bir sesle.

Ya, Shakespeare haklıysa? Ya kendisine benzeyen biri daha varsa? Ya yanılmamışsa?

Hayır, bu olamazdı. Sadece kafası karışmıştı; zira balo salonu çok kalabalıktı. Kalabalığın içinde şaşkına dönüyordu her zaman. Tedirgin ve şaşkındı; hemen oradan çıkmalıydı.

Kadril dansı bitince, orkestra gecenin ilk valsini çalmaya başladı. Parfüm kokan şık giyimli çiftler dans pistine doğru ilerlediler ve sohbetlerini keserek cilalı pistte dönmeye başladılar. Angelica'nın gözleri, peşinde genç bir züppeyle yürüyen, parlak kırmızı saçlı bir kadına takıldı. İkisinin de düşünceleri, Angelica'nın kafasına davetsiz misafir gibi girdi.

Bu adam beni balo salonunda takip mi ediyor?

Vay canına! Hayatımda gördüğüm en küçük ayaklı kadın!

Bu gülünç rahatlama duygusu için söylenecek çok söz vardı. Bu kadın ve erkek, Angelica'nın eldivenli elini ağzına kapatarak gülmesine ve gerginliğinin geçmesine neden oldu. Tanrım, bu çok ilginç! Angelica'nın tanıdığı pek çok erkek, kadınların göğüslerine, ayak bileklerine ve hatta beline bakardı, ama bu adamınki gibi bir yorumu, sadece düşünce olarak bile olsa, hiçbir erkekten duymamıştı.

Eğer bugüne kadar ayak fetişi konusunu hiç duymadıysan, kendini koruma altına almış olmalısın.

Daha önce de duyduğu bu ses kafasının içinde yankılanırken, Angelica nefesini tutarak bekledi. Bu güçlü ve boğuk ses onu âdeta korkuyla kendinden geçirdi. Düşüncelerinin ardından onunla konuşan birisi vardı orada!

Etrafını saran onlarca insana bakarken, parmakları soğuktan uyuşmuş gibiydi.

Sen kimsin? Çıldırmış gibiydi. *Lütfen, söyle bana, sen kimsin?*

4

Alexander, bu duruma anlam veremiyordu. Bu kadına ilgi göstermek de neyin nesiydi?

Kadın, onun aklından geçenleri okumuştu ve besbelli vampirdi. Fakat burada bir vampir olduğu konusunda kimse onu uyarmamıştı. James, ona Kuzey Klanı üyelerinin tam listesini vermiş; oturdukları şehirleri ve şu anda farklı klan topraklarında yaşayanların adlarını da bildirmişti. Bu vampir, misafir olmalıydı.

Lanet olsun! Bir cani, yeni bir Vampir Katilleri Dönemi'ni başlatmak üzereydi ve bu nedenle Alexander'ın yeni arkadaşlıklara zamanı yoktu... Hatta bu cani siyah saçlı bir afet kılığında karşısına çıkmış olsa bile.

Balo salonundaki kalabalığa bakan Alexander'ın kaşları çatıldı. Görüştüğü muhbirler birkaç dakika önce salondan ayrılmışlardı ve getirdikleri haberler yeterli değildi. Londra polisi, derinlemesine araştırmasına rağmen, bir sonuca ulaşamamıştı.

Yarın, Londra polisiyle iletişim halinde olan klan üyeleriyle görüşecekti. Alexander, insan olan dedektiflerden fazla bir şey beklemiyordu; zira Scotland Yard dedektiflerinin hiçbirinin, bu seri katille ilgili bir ipucuna ulaşamamalarından endişe duyuyordu.

Balodan ayrılma vakti gelmişti. Sergey'in, takip edildiğini bildiğinden emindi; çünkü birkaç hafta önce onu yakalaması için gönderilen iki vampiri ortadan kaldırmıştı. Alexander'ın böyle sıkıcı bir yerde daha fazla kalmasına gerek yoktu. Çünkü Sergey'in bu tarz sosyal etkinliklerde boy göstermesi pek akıllıca değildi.

Misafirlerin ve hizmetkârların arasından geçerken olayları enine boyuna bir kez daha düşündü.

Kurbanların hepsi kadındı ve çoğu da yüksek sosyetedendi.

Sergey kurbanlarını tehlikeli bölgelere ya da Londra civarındaki ormanlık arazilere götürüyor ve orada herkesin görebileceği bir yere bırakıyordu. Öldürülen kadınların hepsinin boynunda da lal taşından bir kolye vardı.

Alexander, Sergey'in son kurbanının, onun sonu olmasını umdu. Eğer vampir bu konuda çok titiz davranmamışsa –ki Alexander bundan emin değildi– onun alışveriş yaptığı dükkân ya da dükkânları bulmak çok da zor olmayacaktı.

Londra'daki ve çevresindeki kaç dükkânda lal taşından kolye satılıyordu ki?

"Prens Kourakin?"

Alexander, kendisine temkinlice yaklaşan kişiye baktı. Gelen sarışın kadın, Alexander'ın daha önce milyonlarca kez karşılaştığı, ona sadece sıkıntı veren kadınlardan biriydi.

"Sizi tanıyor muyum, Madam?"

Kadın gülümsedi. Gözleri davetkâr bir ifadeyle parlıyordu.

"Fransız olduğumu nasıl anladınız, Prensim?"

Alexander, kadının aklından geçenleri hemen okudu. Kadın, erkekleri etkileyip onları kullanmaktan hoşlanan rezil bir fahişeydi; Sergey'i de tanımıyordu.

"Sezgi diyelim, Madam."

"Bana, Delphine deyin, lütfen."

Alexander, kadının ona adıyla hitap etmek istediğinin ve derdinin bu işi yatağa götürmek olduğunu da biliyordu. Kadının daha önce hiç reddedilmediği belliydi, ama bu Alexander'ın umurunda bile değildi.

"Madam, teklif etmek üzere olduğunuz şeyle hiç ilgilenmiyorum."

Delphine'in tüyleri diken diken oldu. Gözleri kısıldı ve Alexander'a gizlemediği bir nefretle baktı. Saldırgan bakışları, kadının Alexander'a hakaret edeceğini gösteriyordu.

"Kadınlarla ilgilenmiyorsunuz demek."

Bu bir soru değildi. Delphine'e göre, bir erkek ancak bu şartlarda bir kadını reddedebilirdi. Alexander, uzun zamandır bir kadının kendisini etkilemediğini fark etti.

Siyah saçlı cadıyı görünceye kadar bu durum geçerliydi.

Arkası dönük duran kıza baktı. Alexander'ın bakışlarını dikkatle takip eden Delphine, birden sövüp saymaya başladı.

"Her zaman bu fahişe! Salondaki tüm erkekler köpek gibi peşinde dolaşıyorlar. Gözlerini oyacağım onun."

Alexander, Delphine'e döndü.

"Böyle bir şey yapmayacaksın; hatta onun yanından bile geçmeyeceksin. Onu seviyorsun."

Alexander'ın gözleri koyu kırmızı parıltılar saçarken şaşkınlık içindeki Delphine onu onayladı.

"Şimdi git ve tüm konuştuklarımızı unut."

Delphine ağır adımlarla uzaklaşırken, Alexander'ın gözleri normal rengine döndü. *Bu kadın artık sorun çıkarmaz,* diye düşündü biraz rahatlayarak. *Bu kadarcık bir tahrikle kadına karşı neden zihin gücümü kullandım ki sanki?* Adamlarını kötülüklerden korumak için olsa gerekti. Herhangi bir vampir için de aynı şeyi yapardı... Yapmaz mıydı?

Bir kez daha siyah saçlı kadını düşünerek amacından uzaklaştığı için kendine kızdı. O akşam belki yirminci kez balo salonunu gözleriyle taradı ve bakışları Kiril'in üzerinde odaklandı. Adam, gümüş rengi bir tuvalet giyen kızıl saçlı Joanna'yla sohbet ediyordu. Bu kadın, yıllar önce James'le birlikte, şatoda buldukları dişi vampir olmalıydı. Bu iki vampirin konuşacakları çok şey vardı... Belki de hiç yoktu ama Alexander, Kiril'e birkaç dakika zaman tanımaya karar verdi.

Alexander, iç çekerek beklemeye başladı, ama bu konuda gerçekten çok tecrübesizdi. Koyu kahverengi lüleli esmer bir kadın ona ateşli bir bakış fırlattı. Alexander bu açık daveti görmezden geldi.

Lanet olsun! Alexander, biraz daha fazla bilgi alabileceğini ummuştu, fakat gece kesat geçmişti. Bu boğucu balo salonunda tıkılıp kalacağına, sokaklarda tur atıyor olmalıydı.

Bir kez daha mavili kadını düşünmeye başladı. Bugüne kadar kendisi gibi kolayca düşünce okuyabilen sadece iki vampire rastlamıştı ve her ikisi de ondan yaşlıydı. Bu kadının ondan yaşlı olması mümkün değildi. Alexander, Avrupa'daki tüm yaşlı vampirleri tanıyordu ve bu kadın ne Asyalıya ne de Afrikalıya benziyordu.

"Sevgili Prens Kourakin!"

Bu tanıdık sesle, kafasındaki tüm düşünceleri bir kenara bırakan Alexander abartılı bir reverans yapan kıyafeti gösterişli, ufak tefek adama doğru döndü.

Kafasının ön tarafındaki saçsız kısmın açıldığını fark eden Lord Jeffery Higgins, aceleyle doğrularak öne düşen birkaç tel saçını, parlayan, çıplak bölüme yerleştirdi. Tombul elleri hafifçe titreyen adam, aptalca gülümseyerek doğruldu. Öndeki iki dişi arasındaki aynık, dişetlerinde kalan çikolata artıklarından dolayı daha da belirgindi.

"Balonuzu şereflendirmeniz bizim için bir onurdur, Prens Alexander. Özellikle karım çok mutlu oldu. Evet, evet, gerçekten çok mutlu oldu. O, çok mutlu olduğu zaman... Oh Tanrım, biz şimdi nefis yemekler mi yiyeceğiz..." Adamın gözleri sevinçten ışıl ışıldı. İki yanına sarkıttığı, parlak elmas taşlı yüzüklerle donatılmış tombul parmakları, görünmeyen tuşların üstünde melodiler çalıyor gibiydi.

Adamın abartılı neşesinden rahatsız olan Alexander bu mutluluğun sebebini merak etti. Ama bunu keşfetmesi fazla uzun sürmedi.

"Börekler, pastalar ve egzotik meyveler... Evet! Evet! Evet!" Lord Higgins'in sesi giderek yükseliyordu. Dans eden çiftlerden bazıları sesten etkilenerek durdular ve manzarayı izlemeye koyuldular.

Lord, kendinden geçmiş bir halde eldivenli elini havada sallıyor ve kulakları tırmalayan garip sesler çıkarıyordu. "İki Rus prensi aynı baloda! Karım bana pastalar yapacak, evet, evet, yapacak! Çikolata da... Aman Tanrım, karım bana en nefis çikolataları sunacak." Adam lafını bitirir bitirmez saygılı bir sessizliğe büründü ve gözündeki anlamsız bakış yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Elini havada bulan Lord Higgins şaşkına döndü ve hemen indirerek kocaman göbeğinin üstüne koydu.

Alexander, adamın ondan nasıl bir tepki beklediğini kestiremedi. Aslında, içine itildiği bu aptalca gevezeliğe ayıracak vakti yoktu, fakat baloya ev sahipliği yapan lordu yanından uzaklaştırmazdı. Bir an için, onun zihnine bir düşünce yerleştirip yanından uzaklaştırmak istediyse de daha sonra lordun bu iş için uygun olmadığına karar verdi. Bir insanın beynine az ya da çok zarar vermek ona göre değildi.

"Başka bir Rus prensinden mi bahsettiniz?" Alexander konuyla ilgileniyormuş gibi gözükerek, "Sizden özür dileyerek prensi bulmaya gideyim" dedi. İki adım atmıştı ki Lord Higgins'in sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Durun, prens burada." Alexander sinirlerine hâkim olmaya çalışırken, adam yuvarlana yuvarlana, inanılmaz bir enerjiyle kalabalığın içine daldı.

Kısa bir an gözlerini yumarak burnunu sıvazladı. Gece uzayacağa benziyordu.

"Sevgili Prensim, bu Prens Mikhail Belanov." Lord Higgins, sıkıldığı yüzünden anlaşılan genç adamı sürükleyerek Alexander'ın yanına getirdi. "Prens Belanov, Prens Kourakin" diyerek abartılı hareketlerle tanıştırma merasimini tamamladı. Adam yanlarından uzaklaştığında her iki prens de rahat bir nefes aldılar.

"Bir insanın kişiliğinin bu kadar sorun yaratması inanılmaz bir durum" diye homurdandı Mikhail, farbalalı kollarını savura savura misafirlerle son derece keyifli konuşan adama bakarak.

Alexander, hemen Mikhail'in beynini tarayarak Sergey'le ilgili anı aradı ve olmadığından emin oldu. "Bizi tanıştırdığı için çok mutlu. Karısının onu çikolatayla ödüllendireceği kesin." Yüzündeki ciddi ifadeye rağmen ağzından çıkan bu nükteli söz Alexander'ı şaşırttı. En son ne zaman espri yapmıştı acaba?

Mikhail gülümseyerek elini uzattı. "Evet, evet evet, bir sürü çikolata."

Alexander, Rus prensle el sıkışırken, dudağının alaycı bir gülümsemeyle yukarıya kalktığını hissetti. Yıllardan beri gülümsemediğini ancak o zaman fark etti. Neşesinin geri geldiğine inanmak çok zordu, ama imkânsız değildi. Kendisini bambaşka biri gibi hissediyordu.

Bu neşeyi keşfetmesi, siyah saçlı kadınla karşılaştığı zaman hissettiği arzu gibi onu korkutmadı. Aslında, herhangi bir şeyi komik bulma duygusunun ne kadar mutluluk verici olduğunu unutmuş görünüyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldıklarını fark eden Alexander dikkatini tekrar prensin üstünde yoğunlaştırdı. "Tanıştığımızı hatırlamıyorum, fakat soyadınız yabancı gelmiyor."

Yanlarından geçen bir tanıdığa doğru başını çeviren Mikhail, "Babamı duymuş olmalısınız, Dimitri Belanov" dedi.

"Ah, evet" dedi Alexander, aile adını ve buna bağlı olarak da yaşanan trajediyi hatırlayarak. Saraya yaptığı mutat ziyaretlerde çarın, Dimitri Belanov'dan bahsettiğini hatırladı. "Babanız, İngiltere ve Rusya arasındaki ilişkileri geliştirmeye çalışıyordu; annenizin zarafeti ise yıllarca tüm Petersburg'un dilindeydi. Onların kaybı hepimiz için çok büyük bir acı oldu."

Mikhail, Alexander'ın sözlerini başıyla onayladı.

"Anladığım kadarıyla, zamanınızın çoğunu İngiltere'de geçiriyorsunuz" dedi Alexander, sessizliği bozmak istercesine.

"Evet, babamın işi, Londra'da kalmasını gerektiriyordu... İyi akşamlar, Ambrose." Mikhail, dikkatini çekmek ister gibi görünen şık, yeşil ceketli bir adama gülümsedi. Alexander, hemen adamı değerlendirmeye alarak kafasının içinde onu süzgeçten geçirdi ve iyi biri olduğuna kanaat getirdi.

"Prens Belanov, daha sonra bana biraz zaman ayırabilir misiniz? Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var."

"Elbette." Mikhail gülümsedi ve özür dilercesine tekrar Alexan-

der'a döndü. "Böldüğüm için özür dilerim. Nerede kalmıştım? Evet, babamın işi onu buraya bağladı ve annem de bir İngiliz leydisi olarak evine yakın olmak istedi." Karşısındaki adama bakan Mikhail, merakla sordu. "Londra'ya yeni mi geldiniz?"

"Evet, birkaç gün önce."

"O zaman, sizi kulüptekilerle tanıştırmama izin verin. Eğer nereye gideceğinizi bilirseniz, Londra'da hoşunuza gidecek pek çok yer var."

Bu beklenmedik misafirperverlik Alexander'ın ilgisini çekti. Çevresindekilerin Mikhail'e selam vermeleri ve gülümsemeleri onun çok popüler biri olduğunu, bütün etkinliklere ve davetlere rahatlıkla katıldığını gösteriyordu. James, onun Londra sosyetesine girmesini sağlayabilirdi, hem Prens Belanov'un refakati, yapacağı araştırmada kendisine büyük bir fayda sağlayabilirdi.

"Çok sevinirim, Prens Belanov."

Mikhail memnuniyetle gülümsedi. "Eğer birlikte zaman geçireceksek, bana Mikhail deyin. Bütün prensler gösteriş meraklısıdır, kız kardeşim de size, imajımın gerektiği gibi şişirildiğini söyleyecektir."

Alexander, Mikhail'in sözlerini başıyla onayladı. Mikhail'in iyi bir espri anlayışı vardı ve Alexander, genç adamın bu açık sözlü halinden hoşlanmıştı. Tabii ki, Mikhail'in düşüncelerini okumuştu ve onun kendisiyle arkadaş olmak istemesinin nedenlerinden birinin de kız kardeşi olduğunu biliyordu. Neden böyle bir aracılığa kalktığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bu durum Alexander için önemli değildi.

"İtiraf edeyim ki soylu hitap sözcükleri hoşuma gidiyor, fakat bundan böyle sizin de beni Alexander diye çağırmanız gerekecek."

Mikhail güldü. "Ben artık gitsem iyi olur. Yarın, birkaç arkadaşla birlikte Whites'a gideceğiz. Orası kumar cenneti; şehrin seçkinleri bu kulübe gidiyor. Bu nedenle rahatsız edici üyelerin oraya girmesi engellenmiştir. Sizi geçici üye olarak kaydettirebilirim. Öğleüstü, Saint James Caddesi'nde buluşabilir miyiz?"

Alexander, "Anlaştık" diyerek gitmek üzere olan arkadaşını onayladı.

"Prensim?"

Alexander, Leydi Joanna'yla birlikte yanına gelen Kiril'in sesindeki huzursuzluğu sezdi.

"Evet?"

"Leydi Joanna'nın evinden biraz önce bir haber geldi. Polisteki muhbirlerinden biri, bir başka cinayet daha işlendiğine dair me-

saj göndermiş. Polisin dediğine göre, kurbanın vücudunda hiç kan kalmamış, fakat tuhaf bir şekilde etrafta maktulün kanı da yokmuş."

Haberi dinlerken, Alexander'ın gözleri iyice kısıldı. Sergey hayatının en büyük hatasını yapmıştı.

"Ceset nerede bulunmuş?"

Leydi Joanna cevap verdi.

"Burada, Londra'da."

"Leydi Joanna, bu gece Londra'daki tüm vampirleri evimde görmek istiyorum, ayarlayabilir misiniz?"

"Evet, Prens Kourakin, halledeceğim."

Kız kardeşinin yüzündeki gergin ifadeyi gören Mikhail, kardeşine elini uzattı. Balo salonunun, Angelica'nın *durumu* için fazla kalabalık olduğunu düşünüyordu. Lanet olsun! Keşke altıncı hissine kulak verip onu buraya getirmeseydi.

"İyi misin, Angel!"

Angelica gülümsemek istedi, ama başaramadı; bunalmış bir halde başını Leydi Dewberry'nin olduğu tarafa çevirdi. Bu kadının, dedikoducu arkadaşlarıyla koyu bir sohbete daldığını görünce rahat bir nefes aldı. Şu anda istediği en son şey, Leydi Dewberry'nin onun için tasalanmasıydı.

"Mikhail, burada kesinlikle çıldırabilirim" dedi yavaş bir sesle.

Mikhail'in, kardeşine duyduğu saygı nedeniyle gözleri ciddiyetini korurken, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tatlı kardeşim, bundan gerçekten şüpheliyim; özellikle de zihnine önem veren biri olarak sen böyle bir şeye izin veremezsin."

Bir an ürperen Angelica, neşeli gibi görünmeye çalıştı. "Pekâlâ, benim de sana küçük bir haberim var, tatlım. Bana benzeyen birini gördüm sanırım."

Bu açıklama üzerine Mikhail'in yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Angelica'nın yeteneklerine sahip olan kişiyi bulabilmek amacıyla salonu gözleriyle taradı ve sonra bir an gözlerini sıkıca yumdu.

"Kim? Nerede? Emin misin?"

Angelica sıkıntıyla başını salladı.

"Evet, eminim. Fakat gene de insan böyle bir konuda nasıl emin olur, merak ediyorum."

Mikhail'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Leydi Dewberry yelpazesiyle omzuna vurdu.

"Prens Belanov, eve gitme vakti geldi."

Mikhail, teyzesine cevap vermeden önce Angelica'ya baktı. "Sevgili Leydi Dewberry, ben de can sıkıntısından patlamak üzereydim."

Herkes yattıktan sonra odasından çıkan Angelica, parmak uçlarına basarak merdivenlerden indi. Kafası dolu olanlar için uyku ele geçirilemez bir nimetti ve Angelica'nın kafası da dopdoluydu.

Merdivenleri inip sağa döndü ve evin arka bölümüne doğru süzülerek piyanonun olduğu odaya girdi. Kır evinde olsalardı, kafasını toplayıncaya kadar at binerdi. Atını ve Polchester Hall'ü ne kadar özlediğini düşündü. Londra'da, hava hep kapalı olduğu için bazen basit bir yürüyüş bile imkânsız oluyordu.

"Öyle ya da böyle, Londra'dasın ve buna alışsan iyi olur."

Angelica'nın sesi geniş müzik odasında yankılandı. Çıplak ayaklarıyla odayı aşarak pencerenin kenarına oturdu ve odaya sımsıcak bir görünüm veren Türk halısına sessizce teşekkür etti.

Bir kez daha balodaki adamı düşündü. Onunla konuşan adam mıydı bu? Başkalarının düşüncelerini duyabiliyor muydu? Onun aklından geçenleri de anlamış mıydı acaba?

Pek çok soru vardı, ama bu soruların cevapları Angelica'yı heyecanlandırmaktan çok korkutuyordu.

En önemlisi, bugüne kadar böyle bir şey olabileceği ihtimalini düşünmemişti. Neden kendisi gibi insanlar da olabileceğine inanmamıştı?

Bu düşünceyle dehşete düştü, fakat böyle birisini nereden bulacaktı? Bu erkek ya da kadın, dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Ya onların yanından geçmiş ve fark etmemişse...

Sayısız olasılık kafasının içinde dolanmaya başladı ve bu durum, kendini her zamankinden daha yalnız hissetmesine neden oldu. Çıldırmak üzereydi, kafasından bu saçmalıkları atmak istiyordu. Olaylara gerçekçi yaklaşımıyla daima övünürdü ve şu anda gerçeklere sıkı sıkı tutunmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Gözleri açık rüya görmek istemiyordu. Rüyalar uykuda görülmeliydi.

"Angelica?"

Üzerinde hâlâ gece kıyafeti olan Mikhail, soran gözlerle ona bakıyordu. Angelica, sokak kapısının açıldığını duymadığına göre gerçekten dalgındı.

"Güzel bir geceydi, değil mi?" dedi Angelica şaka yollu. Kardeşinin cinsellikle ilgili konuşamaması onu her zaman eğlendirirdi.

Mikhail'in balodan sonra nereye gittiğini biliyordu, ama kardeşi bunu asla itiraf etmezdi.

Mikhail, boğazını temizleyerek karanlık odaya girdi ve kız kardeşinin yanına oturdu. "Evet, güzel bir geceydi. Burada ne yapıyorsun?"

Oda karanlık olmasa Mikhail'in yanaklarının pembeleştiğini göreceğinden emindi.

Mikhail'in sorusuna cevap vermeden omuzlarını silken Angelica en sevdiği Charlotte Brontë şiirlerinden birini okumaya başladı.

"Mutluluk dolu rüyaların yaşandığı gecenin sessizliğini seviyorum, uyanık gözlerimin onaylamadığı büyülü görüntülerin açığa çıktığı."

Mikhail'ın alnı endişeyle karıştı. "Brontë, uykuda görülen güzel rüyalardan bahsediyor, sevgili kardeşim" dedi ayağa kalkıp kardeşine elini uzatırken. "Gel, seni odana götüreyim."

Angelica ayağa kalkarak yüzünü kardeşine çevirdi. "Kafamdan atmalıyım bunları, değil mi?"

Bir an düşünen Mikhail, Angelica'yı kendine doğru çekip ona sarıldı. "En iyisi bu, Angel."

5

Alexander, geniş salonun kapısını kapatması için Kiril'e işaret etti. Alevler saçarak yanan şömineye doğru yaklaşırken on sekiz çift göz merakla ona bakıyordu. Eskiden beri ateşi severdi. Sarı, kırmızı ve mavi alevlerin, daima gergin olan Alexander'ın üstünde sakinleştirici bir etkisi vardı.

"Alexander?"

Yakınındaki koltukta oturan, Atholl Dükü James, tıpkı bir krala benziyordu. Kesimi kusursuz elbisesiyle, ona uygun kravatıyla ve yakasına kadar inen açık kahverengi saçlarıyla asaleti temsil ediyordu. Krallara yakışır bir davranışla yerinden kalktı ve şömineye doğru yürüdü. Kırkın üstünde göstermemesine rağmen, gözlerinde birkaç yüzyılın tecrübesi vardı.

"Çok uzun zaman oldu, Alexander."

"Evet, James. İyi görünüyorsun."

"Sen de. Geldiğin için çok teşekkür ederiz. Söylemeye utanıyorum, ama biz bu işi halledemezdik."

James'in sıkıntısını anlayan Alexander, birçok savaşta birlikte çarpıştığı arkadaşının sırtını sıvazladı. James'in yüzünü kaplayan şaşkınlığı fark eden Alexander hemen elini çekti, zira bu davranış onun tarzı değildi. O, dokunmaktan ya da kendisine dokunulmasından hiç hoşlanmazdı.

"Başlayalım."

James klanın diğer üyeleri arasına döndü. Bir an geçmişteki Alexander'ı düşündü. Bir zamanlar hiçbir derdi tasası olmayan ve keyifle gülen arkadaşını hatırladı. Çok güzel ve kaygısız yıllardı. Fakat Helena'nın ölümü her şeyi değiştirmişti. Şu anda yanında herkese kalbini kapatan bambaşka bir adam vardı.

"Daha önce bu şerefe erişmemiş olanlara, Doğu Klanı lideri

Alexander Borissoviç'i, Prens Kourakin'i tanıştırayım."

Herkes susmuştu, James konuşmaya devam etti.

"Alexander buraya bizim isteğimiz üzerine, Sergey Petroviç'i adalete teslim etmemize yardımcı olmak için geldi. Bu vampirin gücünü hepimiz biliyoruz. Son birkaç ay içinde pek çok kişiyi katletti."

Dük konuşurken Alexander odayı süzdü. Ses tonu çok güzel olan James sevecen biriydi ve Kuzey Klanı için mükemmel bir liderdi. Adamları onu büyük bir saygıyla ve coşkuyla dinliyorlardı.

Alexander'ın bu kişilerin sadakatinden şüphesi yoktu, gene de işi şansa bırakmak ona uygun bir davranış değildi. Duvara yaslanarak etrafındakilerin aklından geçenleri okumaya başladı. Hepsi de aynı şeyi düşünüyordu. Sergey, bu vampirlerde tiksintinin yanı sıra daha çok korku yaratmıştı.

Tam son vampirin zihnine erişmişti ki bir engellemeyle karşılaştı. Vampirlerin çoğu Alexander'ın zihinlerini okumaya çalıştığını fark etmemişti. Fark eden iki vampir de onu bu konuda engellememişti. Fakat bu son *kahraman*, Alexander'ın bilmediği bir konuda bir şeyler ispatlamaya çalışıyordu. Alexander, vampiri merakla inceledi. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, yüz hatları normal biri... Dikkat çeken hiçbir özelliği yoktu. James'in uzun konuşmasını bitirmesinden sonra Alexander, vampirin düşüncelerini okumaya odaklandı. Aslında, şu anda oyun oynamaya hiç zamanı olmamasına rağmen bunu yapmak zorundaydı.

Biraz gayretle, Alexander vampirin kontrol etmekte zorlandığı düşüncelerine erişti.

Adamın gözleri James'ten, Alexander'a çevrildi. Alexander'ın o gözlerde gördüğü kızgınlık değil, şaşkınlıktı. Adamın kendisini tarttığını anlaması bir saniyesini aldı ve bu konuda ona hak verdi.

Sizi tebrik ederim, çünkü koyduğunuz engel birçoğunkinden daha güçlüydü.

Bunu nasıl yapabildiniz? Şimdiye kadar hiç kimse düşüncelerimi okumayı başaramadı.

Ben "hiç kimse" değilim.

Özür dilerim, Prensim. Sergey karımı öldürdü. Sadece bir oğlum var. Ondan ayrı kalmamak için bu eylemin başarılı olacağından emin olmalıydım. Şu anda bundan eminim. Hizmetinizdeyim, Prensim.

Onu adalete teslim edeceğiz.

Alexander adamın zihninden çıkarak diğerine geçti.

"... Sergey'in aranması işine Prince Kourakin liderlik edecek."

James, konuşmasını bitirerek şöminenin yanındaki yerine doğru yöneldi.

Alexander, arkadaşı gibi uzun söylevlere meraklı değildi. Açıklama yapmaya gerek duymadan doğrudan konuya girdi.

"Sergey, hepinizden olmasa da, çoğunuzdan daha güçlü. Ayrıca yapı olarak da sizlerden daha çok öldürmeye meyilli. Beyni sizinkilerden daha güçlü ve yaşamını sürdürme içgüdüsü çok daha gelişmiş."

Alexander, sözlerinin beyinlere yerleşebilmesi için bir süre sustu. Odanın içinde bir hareketlenme oldu. Vampirlerin çoğu içgüdüsel olarak tehlikeyi hissederek ayaklandı.

"Bunu size söylüyorum, çünkü sizin gücünüz sayınızdan ileri geliyor. Sergey ise tek başına. Her birinizden daha güçlü olmasına rağmen, toplu halde olursanız size karşı başarılı olamaz. Şu andan itibaren onun karşısına yalnız çıkmamaya özen göstermelisiniz.

Bu klandan iki vampir gönderildi. İki güçlü vampir birlikte, Sergey'i alaşağı edebilirlerdi, fakat teke tek hiçbir şansları olmadı."

Alexander, çıt çıkmayan odada herkesin yüzüne tek tek bakarak soğukkanlılıkla konuşmaya devam etti. "Daha fazla vampirin ölmemesi için hatalar asla hoş görülmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Odadan toplu halde *evet* kelimesi yükseldi.

"Tamam, o halde. Bayanlar, baylar, Sergey şu anda Londra'da ve onu bulmak da bize düşüyor. Önümüzdeki günlerde hepinizin davetlere katılmasını istiyorum. Gözünüz, kulağınız açık olsun. James üç gün sonra bir balo veriyor. Müthiş olacak bu davet! Son vukuatına bakarsak, Sergey'in kendine olan güveni onun burada boy göstermesine neden olacaktır. Hepinizin bu baloya katılmasını bekliyorum."

Vampirler evi terk ederlerken, Alexander'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Mavili kız toplantıya gelmemişti. Evet, üç üye daha yoktu, çünkü onlar Batı Klanı topraklarındaydılar ve bu kadar kısa sürede gelememişlerdi. Fakat o kızın hiçbir mazereti yoktu. Ellerini kavuşturarak sönmeye yüz tutan ateşe baktı. Onu gördüğü akşamdan beri kız aklından çıkmıyordu. Onda garip bir şey vardı.

"Siz, 1678 İsyanı'nı tek başına bastıran Prens Kourakin'siniz, değil mi?"

Alexander döndü ve kanepenin arkasında duran çatık kaşlı çocuğa baktı.

Daha önce sohbet ettiği adam hemen yanlarına geldi ve kolunu çocuğa doladı. "Oğlumun kusuruna bakmayın, çok genç olduğu için sağlıklı düşünemiyor."

Alexander'a göre genç bir vampir yarardan çok zarar getirirdi. Bir kilise faresi gibi gözleri korkuyla açılmış, suspus olan çocuğun yanına yürüdü ve elini çocuğun alnına koydu.

Ne yapıyor?

Beni öldürecek.

Bu ev bizimkinden daha büyük.

Babamın kaygılanmaması için gülümsemeliyim.

Anneciğim, seni çok özledim.

Elini, çocuğun terleyen alnından çeken Alexander, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Tek başıma değildim. Pek çok yardımcım vardı. Adın ne, evlat?"

"Christopher Langton" cevabı geldi hemen.

"Kaç yaşındasın, Christopher?"

"On üç."

Vampir çocuk sayısı çok azdı. Alexander uzun bir zamandır bu kadar genç bir vampir görmemişti. Çocuktaki kan tutkusu yeni başlanmış olmalıydı ve bu da çoğu vampir için acı verici bir duyguydu.

Alexander ergenlik dönemini hatırladı. Duyguları kontrolden çıkmıştı. Haftalarca sokaklarda dolaşarak yanına yaklaşan herkesi ısırmak istemiş, tutkuyla parlayan gözlerini ve uzayan dişlerini herkesten saklamaya çalışmıştı.

Alexander gözlerinde vahşet izine rastlamadığı çocuğun, çok yakın bir zamanda tüm bu duygularla tanışacağını biliyordu. Christopher'ın, ergenliğe girmeden önce, kanı ve kanunları konusunda eğitilebilmesi için kabul töreninin yapılması gerekiyordu.

Alexander tekrar şöminenin başına dönerek çocuğun babasıyla konuşmaya başladı.

"Christopher'ın, kabul töreninin bir an önce yapılması gerekiyor."

Bu bir soru değildi, fakat Henry Langton cevapladı.

"Evet, Prens Kourakin. Olaylardan dolayı dük, geleneksel üç gün törenini iptal etti, fakat kabul töreni en kısa zamanda yapılacak. Zaten Christopher'ın sıkıntıları başladı."

Alexander, James'in kararını onayladı. Kabul töreni çocuğa, dürtülerini kontrol etmesini öğretecekti ve bu nedenle de ertelenemezdi.

"Tamam, ayrıntılarla ben ilgilenirim."

Henry, yutkundu. Karısının ölümü hâlâ yeniydi. Christopher'ın

kabul töreni sırasında Kristina'nın yerini tutacak birisini bulması gerektiğini düşünmemişti hiç. Bu iş için kullanılacak bebeği bulmak annenin göreviydi, nasıl unutmuştu bunu?

"Minnettar oluruz." Henry samimiyetle konuşuyordu. Elini oğlunun omzuna koyarak onu öne doğru itti.

"Hoşça kalın, Prens Kourakin" dedi çocuk gülümseyerek.

Onlar odadan çıkana kadar Alexander arkalarından baktı. Şimdiye kadar kafasında çocuk düşüncesi hiç olmamıştı, fakat artık bu konuyla ilgilenmeliydi. Çok az vampir, çocuğu olabilecek yaşa kadar varlığını sürdürebiliyordu zaten, Alexander'ın yaşı da gelmişti artık. Vampir ırkı için bir çocuk dünyaya getirmek onun göreviydi, ne var ki Londra'daki işi bitene kadar bu konuyu ertelemeliydi.

"Sert bir içkiye ne dersin?"

James, Alexander'ın yanına gelerek elindeki kadehi ona uzattı. Lal rengi sıvı gırtlağından aşağıya keyifle indi.

"Gece de kalacak mısın, James?"

"Hayır, birazdan gideceğim. Margaret hamile. Bu nedenle onu, kısa bir süre için bile olsa, yalnız bırakmak istemiyorum."

Alexander'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Tebrikler! Ancak böyle bir durumun, Margaret'ın bize katılmasını önleyeceğini düşünmeliydim. O asla bir kenarda durup bekleyerek yaşayamaz."

James, elini saçlarından geçirerek güldü. "Aslında, onun buraya gelmesini ben istemedim. Elinden gelse, sokaklara düşüp Sergey'i kendisi arayacak."

Keyifle kafasını sallayan Alexander, bir içki daha aldı. Kan boğazını yakarak ilerledi ve midesine ulaştı.

"Bunu nasıl başardın? Bu kıza bir fincan çay getirtebilmek bile çok zordu. Kendisi istemedikçe asla evde oturmazdı."

James kadehini bırakarak ceketini düzeltti. Karısından bahsedilince eve gitme isteği daha da arttı.

"Klan lideri olmanın avantajları bunlar, Alexander. Diğerleri gibi karım da, duyduğu saygıdan dolayı sorgusuz sualsiz bana itaat ediyor. Şimdi izninle, canı sıkılan karımın yanına gidiyorum."

Alexander, arkadaşını koridorun ucundaki kapıya kadar götürürken birden aklına gene o kız geldi.

"Aklımdayken sorayım, şu sıralar Londra'ya ziyaret için gelen bir vampir var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok" dedi James kaşlarını çatarak. "Neden sordun?"

"Bu gece katıldığım baloda farklı bir vampir gördüm. Herhalde yeni geldiği için bize rapor etmeye vakti olmadı, yarın bildirecek-

tir" diye düşündü Alexander yüksek sesle.

James onu başıyla onayladı. "Bize gelişini bildirdiğinde, neler olup bittiğini ona mutlaka anlatırım." Karanlık sokağa bakan James, Alexander'ı son kez selamlayarak evden çıktı.

Alexander salona döndü ve ayakta durup sessizce, odunların yanarak küle dönüşmesini seyretti. Her bir kütükteki kırmızı alevin yavaş yavaş yok olması ona nedense kendini hatırlattı.

Alexander, gençlik yıllarında hayattan çok büyük zevk alırdı. Yatağında her zaman bir kadın olmuştu ve cinsel arzuları azaldığında da ya savaşmış ya da sanatla uğraşmıştı. Hatta bir ara yağlıboya resimler yapmıştı, ki o zamanlarda ruhu alev gibi parlardı.

Şimdiyse o alev sönüp gitmişti ve Alexander, umutsuzca içindeki kıvılcıma sarılmaya çalışan ve tekrar çatırdamaya başlaması için bir esinti bekleyen sönmeye yüz tutmuş şöminedeki kora dönmüştü.

Şöminedeki duman kıvrak bir dansöz edasıyla yükseldi ve dans eder gibi dönmeye başladı... Helena.

Anıları onu çok gerilere, kız kardeşinin neşeyle etrafında dönerek dans ettiği günlere götürdü.

"Gel, Alexander, sadece bir dans." Helena güneş ışığı gibi gülümsemesiyle, abisinin etrafında dönerken, saçları dalgalanıyordu.

"Dans için zamanım yok, Helena, bilmiyorsan söyleyeyim, savaştayız."

Helena, Alexander'ın önünde durdu ve ellerini kalçasına koyarak onu kibarca azarladı. "Alexander Kourakin, bunu bir bahane olarak kabul etmiyorum, çünkü sen daima savaştasın. Hadi gel ve kendini bana bırak. Hayattaki neşeye ortak olmaktan daha güzel ne olabilir ki? Dans ettiği zaman insan neşenin ta kendisi olur."

Alexander kafasını salladı ve kız kardeşinin yüzüne düşen birkaç tel saçı alarak kızın kulağının arkasına koydu.

"Sensiz ne yaparım ben, tatlım? Kim bana gülmeyi hatırlatır ya da çok öfkelendiğimde kim bana kızar veya kim savaştan bir gün önce beni dans etmeye ikna edebilir?"

"Böyle konularla kendini üzmene gerek yok. Dünyadaki en sert ağabeye sahibim ben, bunu biliyorsun. O, benim başıma kötü bir şey gelmesine asla izin vermez ve bu nedenle ben de etrafta dolaşabildiğim kadar dolaşmak istiyorum." Helena'nın yüzü ciddileşmişti, açık gri gözleri sevgiyle parlıyordu. Elleri-

ni Alexander'a uzatarak, "Türkler neşemizi kaçırmadan, benimle dans et şimdi" dedi.

Pişmanlık duygusuyla midesine sancılar giren Alexander, yumruğunu duvara indirdi. Duvarın sıvaları kabuk kabuk yere dökülürken tekrar hissizleşti.

Hüzün, devamlı bir duygu değildi ve Alexander bunu çok iyi biliyordu. Pek çok kişide etkisini gördüğü bunalımın pençesine düşmeyeceğinden emindi ve bu haliyle de gurur duyuyordu. Ne var ki ömür boyu yoldaşı olan suçluluk duygusu nadiren onu yalnız bırakıyordu.

6

Kuruyan dudaklarını yaladı ve uzayan ön dişlerine dilinin ucuyla dokundu. Gene acıkmıştı. Sürekli açlık hissediyordu.

Yediği son yemeğin üzerinden birkaç gün geçmişti ve susuzluğun etkisi duyularını köreltmeye başlamıştı. Kalabalık Londra caddelerindeki güneş ışığından gözleri rahatsız oluyor, yanından geçen insanların farkında olmadan saçtığı tatlı koku onu tahrik ediyordu.

Israrla ayakkabılarını boyamayı teklif eden kahverengi saçlı, küçük erkek çocuklardan birini yakalayabilirdi. Kendisine tatlı davetiyeler gönderen küçücük bir bileği kavrayıp atardamarına sivri dişlerini geçirmesi çok kolaydı.

Fakat onun küçük erkek çocuklara ya da yetişken erkeklere karşı böyle bir arzusu yoktu. Kadınlar, insan cinsinden olan kadınlar, daha yumuşaktı, daha vericiydi.

Gözleri sokağı hızla taradı. Bir an önce canlanmalıydı. Daha sonra, çok daha sonra, adamı yanına çağırır ve ona biraz daha bilgi verebilirdi. Böylece sonunda insanlar intikamı almaya hazır olurlar ve tarihin en kanlı savaşı başlardı.

"Bekle beni Richard, hemen geliyorum."

Sese doğru döndü ve kurdeleci dükkânına girmek için arabacıyı bekleten kadını gördü. Kadın, bir balo salonuna yakışacak kadar süslü, etekleri volanlı, açık pembe bir elbise giymişti. Uzun bir burnu, tombul yanakları ve yay gibi kaşları vardı. Güzel sayılmazdı, fakat yuvarlak hatları ve kanının tatlı kokusu, onu mükemmelleştiriyordu. Adam cebindeki lal taşlarını avuçlayarak sivri dişlerini gösteren bir tebessümle dükkâna girdi. Bu taşlar, kadının bembeyaz tenine çok yakışacaktı. İngilizlerin bu halini seviyordu. Ten renklerini korumak için şapkalar, eldivenler giyiyor, kremler sürüyorlardı.

Sen ne yapıyorsun? Kafasının içinden bir ses onu sorgulamaya başlamıştı. Bu sesi zorla kafasından attı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. O, yemeğini alıyor ve yakında yıkılmasına şahit olacağı kuleye bir çentik daha atıyordu.

Kadın, dükkândan dışarı çıkarken kapının üstündeki çanın sesi duyuldu. Küçük adımlarla onu bekleyen arabasına doğru yürüdü ve arabacıya dükkândaki paketleri almasını işaret etti. Arabacı, kadının arabaya binmesine yardım ettikten sonra dükkâna doğru hızla ilerledi.

Arabacının dükkâna girmesini bekleyen Sergey, arabanın kapısını açarak içeriye girdi ve kadının yanına oturdu.

"Siz kimsiniz, isminiz..."

Kapa çeneni. Sergey, beynini kontrolü altına aldığı kadının gözlerindeki korkuyu görünce son derece keyiflendi. Kadının hareket etmeye ve bağırmaya çalıştığını, ama hiçbir şey yapamadığını biliyordu; çünkü Sergey çok güçlüydü ve şu anda patron oydu!

Arabaya yaklaşan ayak seslerinden arabacının geldiğini anladı.

Arabacıya paketleri yanına almasını ve seni bir süre çevrede dolaştırmasını söyle.

Kadın öne doğru eğildi ve arabacıyla konuşabilmek için arabanın kapısındaki camın sarı perdesini yana çekti.

"Paketler sende kalsın, Richard. Biraz dolaşmak istiyorum. Rich..."

Sergey, kadının konuşmasını engelledi ve başına dalga dalga yayılan korkunç bir ağrı saplanmasını sağladı. Kadın çığlık atmak istedi, ama sesi çıkmadı.

"Baş üstüne, Leydim." Richard eğilerek selam verdi ve arabanın sürücü bölümüne çıkarak yerine oturdu.

Sergey perdeyi çekerek camı kapattı ve kadına gülümsedi. Kadın korkudan donakalmış bir halde ona bakıyordu. Kadının hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olması Sergey'i çok mutlu etti.

Kadının yüksek yakalı elbisesine baktı. Aslında kadınları soymak zamanını alsa da hoşuna giderdi, ama bugün hiç havasında değildi.

Elbisenin düğmelerini çöz.

Gözlerinden, Sergey'in gücüne karşı müthiş bir mücadele verdiği belli olan kadın, bu emre itaat etti. Elbisesinin üst kısmını çıkarırken, kafasındaki dayanılmaz acıyla gözlerinden yaşlar akıyordu.

Tebessüm ederek kadına yaklaşan Sergey, elbiseyi kadının kollarından aşağıya doğru sıyırdı. Sert bir hareketle kadının iç çamaşırlarını parçaladı. Kadın, metrelerce kumaş beline yığılmış, göğüsleri

ve karnı çıplak vaziyette Sergey'in karşısındaydı.

Sergey, harekete geçme zamanının geldiğini hissetti, fakat cinsel ihtiyaçları her zaman kan tutkusundan sonra gelirdi. Kadının boynundaki damar çılgınca atıyordu, fakat sallanan arabanın içindeki yuvarlak kürelerin hareketleri Sergey'in gözlerini almaya başladı.

Lal gerdanlığı cebinden çıkardı ve tüyleri diken diken olan kadının boynuna taktı. Gerdanlık kadına çok yakışmıştı, âdeta küçük kan damlaları gibiydi. İşte şu anda, kadın tamamen ona aitti.

Kadının beynindeki hâkimiyetini, onun hafifçe inleyebilmesine izin verecek kadar gevşetti, zira bu inilti onu zevkin doruğuna çıkarıyordu. Kadının kollarını kavradı ve dişlerini göğüslerine geçirerek emmeye başladı.

7

"Özür dilerim sevgili çocuklarım, bu akşam size katılamayacağım. Bu halde evden dışarı adım atmak istemiyorum." Leydi Dewberry burnunu çekerek dantel mendilini kızarmış burnuna götürdü. "Kardeşine dikkat et, Mikhail. Tanrı aşkına, bir an bile gözünü ondan ayırma."

Mikhail, yaşlı kadının elini dudaklarına götürerek çapkınca gülümsedi. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım, fakat sizin yokluğunuzu fazlasıyla hissedeceğiz."

Yüzü de burnunun rengini alan Leydi Dewberry, elini çekerek, "Seni gidi yalancı!" dedi.

Yanlarında duran Angelica garip bir dalgınlıkla onların şakalaşmalarını izliyordu. O sabah yanıldığına kanaat getirmişti. Zihni ona oyun oynuyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Fakat şimdi, o zihin okuyan adamı düşünmüyordu, koca bulma arzusu baskın çıkmıştı.

Mantığı ona, bu konudan Mikhail'e bahsetmemekle doğru yaptığını söylüyordu. Kardeşinin kalbi bundan etkilenebilirdi. Lanet olsun, lanet olsun! Düşünmesi gerekiyordu. Şu anda vikont konu dışıydı ve ayrıntılı bir şekilde düşünülmesi gereken iki farklı kişi vardı... Eğer yeterince zenginse, belki Lord Nicholas da aday olabilirdi. Bu gece sezdirmeden Lord Nicholas hakkında soruşturma yapmalıydı.

Birdenbire, tiyatroya gitmek Angelica'ya iyi bir fikir gibi gelmemeye başladı. Polchester Hall'e karşı büyük bir özlem duydu. Orada, Londra'nın tüm entrikalarından uzakta özgür olabilirdi. Zihni bu şehrin hızına yetişemiyordu!

"Angelica, bir şey mi dedin?"

Angelica, Leydi Dewberry ve Mikhail'e çevirdi bakışlarını. İki-

sinin de gözlerinde aynı meraklı ifade vardı. Yüksek sesle konuşmuş olabileceğini fark etti.

"Sadece... Sadece, eğer hemen çıkmazsak geç kalabileceğimizi söylüyordum. XIII. Louis'nin dediği gibi 'Dakiklik, kralların nezaketidir.'"

Leydi Dewberry, Angelica'yı onaylayarak başını salladı, ne var ki kardeşi tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

Tiyatroya giderken arabanın içinde sessizlik hâkimdi. Mikhail de Angelica kadar düşünceliydi. Kız kardeşini rahatsız eden şeyin ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Angelica, konuş benimle."

Derin düşüncelere dalan Angelica'nın, kardeşinin bu uyarısına tepki vermesi birkaç saniyesini aldı.

"Özür dilerim, Mikhail, aklım başka yerlerdeydi, inan bana sustuğumun farkında bile değilim." Angelica gözlerinin dolduğunu hissederek şaşkına döndü. Nesi vardı?

Mikhail, uzanarak elini onun elinin üstüne koydu. "Söylesene Angel, neyin var, sana yardım edeyim. Neler oluyor? Hâlâ dünkü olayı mı düşünüyorsun?"

"Ben..." Angelica, kardeşinin bilinçsizce gömleğinin yakasını çekiştirdiğini gördü. Bir bakışta, Mikhail'in nefes almakta zorlandığını anladı.

"Mikhail, sen..."

"İyiyim, Angelica!" Sesindeki kızgın tonu fark eden Mikhail, derin bir nefes alarak sesini ayarlamaya çalıştı. "Ben iyiyim. Sana ne oluyor, onu söyle."

Durumu Mikhail'e anlatmamak, ona ihanet etmek gibi geliyordu Angelica'ya, ama kardeşinin sağlığını tehlikeye atamazdı. Hayır, ona anlatamazdı gerçeği, ama yalan da söyleyemezdi.

"Gerçekten önemli bir şey değil. Doğrusunu söylemek gerekirse bu meseleyi kendim halletmek istiyorum. Uzun zamandır hep senin sorumluluğunda yaşıyorum." Sesinin tonunu yumuşatan Angelica, kendi gözlerine çok benzeyen masmavi gözlere baktı. "Lütfen, beni anlamaya çalış. Yirmi yaşındayım. Benim yaşımdaki kadınların pek çoğunun birkaç çocuğu var. En azından ben de çocuk gibi davranmaktan vazgeçebilirim."

Mikhail geriye doğru çekilerek son model, deri koltuğa yaslandı. Eğer Angelica onu çok yakından izliyor olmasaydı, kendisini belli belirsiz onayladığını fark edemezdi.

"Gelmek üzereyiz. Şalını bana ver."

Angelica, gece kıyafetiyle uyumlu koyu yeşil şalını Mikhail'e uzattı ama şalı elinden bırakmadan önce kendisine endişeyle bakan kardeşine, "Bazen söylemeyi unutuyorum, ama sen dünyadaki en iyi kardeşsin" dedi.

Mikhail bir an durdu ve sonra içini çekti. Kız kardeşinin, tüm yaşamını ona bağımlı sürdürdükten sonra, şimdi yardım istememesini makul karşılaması çok zordu. Aslında, kız kardeşiyle ilgilenmekten çok hoşlanıyordu. Bu gerçek onda, kız kardeşinin haklı olabileceği şüphesini uyandırdı. Belki de Angelica'nın yaptığı gibi, o da kardeşine karşı aşırı koruyucu davranıyordu.

Bu sıkıcı düşüncelerden kurtulabilmek için omuzlarını silkerek küçük bir kahkaha attı.

"Siz fettan bir kız oldunuz, Prenses Belanov! Sırlarını sakla bakalım sevgili kardeşim ama sana ufacık bir zarar gelme ihtimali bile olsa, bunu bana söylemezsen popona yersin tokadı, haberin olsun!"

Angelica bu şakayla karışık tehdit karşısında gülümsedi. Kendini rahatlamış hissederek Royal Lyceum Theater'a doğru döndü.

"Dewberry Teyze'nin, bu özel tiyatroya geleceğimizi öğrendikten sonra hastalanması sana da biraz garip gelmiyor mu?"

Mikhail, tiyatro binasının geniş kapılarının önündeki izdihama bakarak başını salladı.

"Biliyorsun, teyzemiz, Theater Royal'den daha küçük bir tiyatroya itibar etmez. Bu oyunda Henry Irving'in oynamasının onun için bir önemi yoktur."

Angelica, Mikhail'e hak verdi ve arabadan aşağıya indi. Yüksek bir ses kalabalığa sesleniyordu.

"Bayanlar, baylar, *Çanlar* adlı oyunumuza hoş geldiniz."

Bir saat sonra, Angelica'nın küçük kardeşine karşı beslediği sevgi uçup gitti. Mikhail, Angelica'dan habersiz, localarına bir arkadaşlarını davet etmişti ve tam bir soylu olan bu kendini beğenmiş lord, Angelica'yı çıldırtmak üzereydi.

"Dediğim gibi Leydi Shelton... Ya da size Prenses Belanov diye mi hitap etmeliyim? Hangisini tercih edersiniz?" İnce bıyığını başparmağı ile işaretparmağı arasına alarak çekiştiren Lord Anthony Hettinger, gözlüklerinin arkasından Angelica'ya baktı.

Bu zaman zarfında on beşinci kez, localarının girişini kapatan perdelere bakan Angelica, neredeyse çığlık atmak üzereydi.

"Aslında bir tercihim yok" diye cevapladı soruyu Angelica, mümkün olduğunca sakin görünmeye çalışarak. Gerçekten de

sakinleşmesi gerekiyordu, zira Lord Anthony'nin aklından geçenler Angelica'da kusma isteği yaratmıştı.

Adam son bir saattir, Angelica'yla evlenmesinin ona para, makam ve sosyal statü açısından ne kadar fayda sağlayacağının hesabını yapıyordu. Angelica'nın gözlerinin rengi sorun yaratsa da, soyağacına ekleyeceği Rus asaleti fikri ona çok cazip geliyordu.

Aslında zihninde mavi gözlü çocuklar konulu küçük bir savaş başlamıştı. Ataları hep koyu renk gözlüydü ve bu durumu bozmak istediğinden de pek emin değildi.

"Belki de size Angelica diye hitap etmeliyim." Lord Anthony sözünü bitirdikten sonra arzulu gözlerle genç kızı süzmeye başladı. Eğer Angelica'nın ona bu konuda taviz vereceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu. Adamı başından def etmeye kararlı olan Angelica, olması gerekenden de daha sert bir sesle cevap verdi: "Sizi çok az tanıyorum, Lord Anthony ve böyle bir teklifin uygun olacağını sanmıyorum."

Adamın gülümsemesi, Angelica'ya, yanlış bir şey yaptırdığını düşündürdü. Lanet olsun, bu ne saçmalık? Onun bu ciddi halini, adam aklından geçirdiği iğrençliklere uygun bulmuştu. *Çünkü muhtemelen kendisi de aynı yolda* diye düşündü Angelica sıkıntıyla.

Mikhail nerede olabilirdi? Küçücük bir locada bu adamla yalnız bırakılması tam bir skandaldı. Mikhail'i gördüğünde kulaklarını çekecekti.

Boynunda bir ürperme hissederek seyircilere doğru baktı. Antrakttan istifade eden seyirciler birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Parlayan mücevherler ve kolalı yakalar üzerinde dolaşan gözleri, hiçbir zaman unutamayacağı bir çift göze takılıp kaldı.

8

Alexander, gece boyunca aklından çıkaramadığı yüzü görünce bir an hareketsiz kaldı. Bu kızla ne işi olabilirdi ki?

Kız, yeşil gece elbisesinin içinde harikulade görünüyordu. Güzel siyah saçları maharetle toplanmış, yüzünün çevresinde, ona daha yumuşak bir hava veren lüleler bırakılmıştı. Fakat onu, hayatı boyunca gördüğü tüm güzel kadınlardan farklı kılan özelliği gözleriydi.

Kızın gözleri fırtınadaki Akdeniz'in rengindeydi. Bu koyu turkuvaz renkli gözler bilgelikle parlıyordu. Fakat onun bu gözlerde gördüğü başka bir şey daha vardı: hüzün.

Tutkuyla kıza bakarken kızın yanındaki adamı fark etti ve inanılmaz bir öfkeye kapıldı. Adamın ne istediği ortadaydı; kızı kendisi için istiyordu.

"Alexander?"

Alexander, gözlerini siyah saçlı büyücüsünden ayırmadan sordu: "James, sözünü ettiğim şu ziyaretçi vampir aradı mı?"

James hayır anlamında başını sallarken gömleğinin kollarını çekiştirdi. Günü çok kötü geçmişti. Çiçekçi bir kız Sergey'in tarifine uyan birini gördüğünü söylemişti. Ne var ki Alexander adamı yakaladığında karşılarına adi bir hırsız çıkmıştı. Adamı polise teslim etmişlerdi; fakat tüm araştırmalarına rağmen Sergey'e bir adım bile yaklaşamamışlardı.

Dikkatle Alexander'a bakan James, "Hayır, gitmiş olmalı" dedi.

"Gitmedi."

Arkadaşının gözünü ayırmadan tam karşıdaki localardan birine baktığını gören James, o tarafta oturan seyircileri incelemeye başladı. Kafası karışmış, kaşları çatılmıştı.

"Vampir falan göremiyorum."

Alexander, James'in kafasının karıştığını anladı. "Aurasının içine gizlenmekte çok başarılı görünüyor. Tamamen insan renkleri saçıyor."

James bu yorumdan çok etkilendi. "Bunu sadece tecrübeli vampirler yapabilir. Bu da bizimle yaşıt olduğunu gösterir, ne var ki biz bu vampirin varlığından haberdar değiliz. Bu bana pek olası görünmüyor, arkadaşım."

"Onunla sen konuş, James. Yeşil elbisesi ve etkileyici mavi gözleri olan kız."

Arkadaşına pek de inanmayan James, locada oturanlara dikkatle bakınca harikulade kızı gördü.

"Alexander bu imkânsız. Bu kızı gören bir daha nasıl unutabilir ki?"

Alexander buna verecek iyi bir cevap bulamadı. Eğer bu kız, yaşını başını almış tecrübeli vampirlerdense, en azından yüz yılda bir yapılan vampirler toplantısında onunla karşılaşmış olmalıydı.

Bu bilmeceye bir son vermesi gerekiyordu.

Zihnini Angelica'ya yönlendirdi.

İyi akşamlar.

Angelica büyülenmiş gibiydi. Doğrudan kendisine yöneltilen düşünceyi anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Esrarengiz adamı görünce gözleri parladı.

İyi akşamlar! Daha önce hiç düşünce yoluyla sohbet etmemişti, ama bir deneme yapmak için kendisine yöneltilen düşünceyi cevapladı. Neler oluyordu? Yoksa Lord Anthony sonunda onu çıldırtmayı başarmış mıydı?

Ben Doğu Klanı lideriyim. Galiba geldiğinizde bizi bulamadınız fakat gelişinizi mümkün olduğu kadar kısa zamanda bize bildirmeniz gerekiyor. Şu sıralar büyük bir sorun yaşıyoruz; bundan haberiniz vardır herhalde. Kuzey Klanı görevlilerinin size kan bulması en az yarım günlerini alır.

Angelica'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. *Ne?*

Endişelenmenize gerek yok, eğer yarım gün bekleyemezseniz, ben size kendiminkini veririm, Bayan...

Angelica çıldırmak üzereydi. İçinden sürekli dua edercesine, Plato'nun sözlerini tekrarlıyordu: "Erkekler için kaygılanmaya değmez... Erkekler için kaygılanmaya değmez..."

Bu işe yaramayınca, gözlerini kapatıp açarak esrarengiz adamın varlığını teyit etmek istedi. Adam bakışlarını onun üzerinden bir an bile ayırmıyordu. Fakat bir dakika sonra Angelica'nın ka-

fası sanki iğne saplanıyormuşçasına ağrımaya başladı.

Ağrıdan nefesi kesilmişti, eldivenli elini alnına götürdü. Birdenbire geçen ağrı yerini garip bir boşluğa bırakmıştı. Sanki Angelica'dan bir şeyler eksilmişti.

Alexander uğradığı hayal kırıklığıyla boğuşmaya başladı. Şüphelerini gidermek için başladığı bu iş, yerini garip bir kızgınlığa bırakmıştı.

"O, bizden biri değil" dedi Alexander yanıldığını anlayarak. Onların konuşmalarını dinleyen James de bunun farkındaydı.

"Bu kadın vampir değilse, kim peki?"

Alexander, bedenini saran istemsiz duyguları dağıtmak istercesine omuzlarını silkti.

"Daha önce hiç insan telepatisiyle karşılaşmamıştım. En azından bu kadar güçlü olanıyla. Bu mümkün mü?"

James hâlâ kendilerine doğru bakan ve iletişime geçmek istiyor gibi görünen kıza gözlerini dikti. Onun ve Alexander'ın koyduğu engeller yüzünden kız onlara ulaşamazdı, fakat durum onu rahatsız etmişti. Bu kız kimin nesiydi?

"Bu kızın tamamen farklı bir ırktan olduğu ihtimalini düşünmektense, son derece gelişmiş telepati yeteneğine sahip bir insan olduğuna inanmak daha kolay."

Her ikisinin de daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan, bir çocuk telaşla perdelerin arasından koşarak localarına girdi.

"Haber var, Prensim!"

James katlanmış kâğıdı aldı. Alexander arkadaşının bedenini saran heyecanı fark ederek yerinden kalktı.

"Sergey, tiyatronun dışında görüldü."

James'in daha fazla konuşmasına gerek kalmamıştı.

Karmakarışık duygularla ve umutla baktığı iki adamın locadan kalkıp gitmeleriyle hüsrana uğrayan Angelica, ağlamamak için kendini zor tuttu. Kendisine benzeyen bir adam bulmuştu, ne yazık ki onu da yeniden kaybetmek üzereydi.

"Ne düşünüyorsun, canım?"

Son birkaç dakika içinde Angelica ilk defa Lord Anthony'nin varlığını hatırladı. Angelica asla isteyerek kaba davranmazdı, ama hayatında ilk defa birisine onunla konuşmak istemediğini söylemeye ihtiyacı hissetti.

"Lord Anthony, bu çok utanç verici bir durum ama maalesef makyajımı tazelemek zorundayım."

Anthony ona şaşkınlıkla baktı ve gözlerinde bir kavrama ışığı belirdi, sonra yüzü her zamanki üstünlük ifadesine büründü.

"Elbette Prenses, arzunuz benim için emirdir."

İhtişamlı lord ona kadınlar tuvaletine kadar eşlik ederken, Angelica ağzını açmadı. Esrarengiz adamı ve Mikhail'i görebilmek umuduyla geleni geçeni izledi. Keşke adam burada olsaydı da Angelica'ya yardım edebilseydi. "Tanrı aşkına, neredesin Mikhail?" diye düşündü hiddetle.

Kadınlar tuvaletinin kapısında, Angelica lorda dönerek, "Sevgili lordum, zahmet olmazsa bana bir içki alabilir misiniz?" dedi.

Hoş bir tebessümle lordu yanından uzaklaştırmak isteyen Angelica'ya reverans yapan Anthony, "Elbette, Prenses, elbette" dedi.

Angelica, kadınlar tuvaletinin kapısını beyaz eldivenli eliyle itti ve tekrar dışarı çıkmadan önce iki defa soluk alıp verdi. Esrarengiz adamı ya da kardeşini bulup buradan gitmeliydi. Oyunun ikinci yarısında Lord Anthony'yle yalnız kalması imkânsızdı.

Üst locaların bulunduğu koridorlarda dolaşan birkaç kişi vardı. Kadınlar erkekler eşliğinde tuvalete gidiyorlardı. Açık büfenin önünde uzun bir kuyruk oluşturan resmi kıyafetli adamlarsa kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

"Neredeyse, ben de gecenin sıkıcı geçeceğini düşünmeye başlamıştım."

Angelica sesin geldiği tarafa döndü.

"Nicholas." Angelica'nın aklı başka yerde de olsa tebessümü gerçekti.

"Adımı hatırlamanız gururumu okşadı."

Angelica'nın alaycı bakışı üzerine gülerek, "Tamam, hatırlamanızı bekliyordum zaten. O koca bitkinin arkasına saklanmış dururken kaç erkekle tanışmış olabilirsiniz ki?"

Cevap olarak gülen Angelica, gözlerini dikmiş koridora bakıyordu.

"Şimdi o kadar da gururlanmamam gerektiğini anlıyorum. Kafanızı bu kadar meşgul eden şey nedir, tatlım?"

"Özür dilerim fakat birisini arıyorum." Angelica sakinleşmeye çalışarak Nicholas'ın gözlerinin içine baktı. Adamın düşünceleri devamlı olarak beynine geliyordu, fakat şu ana kadar onları çözecek zamanı olmamıştı.

Kimi arıyor acaba? Gözleri... Ne kadar güzel. Bana sırlarını aç, Prenses. Benimle eve gel.

Angelica'nın yanakları birden kızardı. Fakat adamın kendisine olan ilgisini değerlendirecek zamanı yoktu. O da adamı kesinlik-

le çekici buluyordu ama... Şu anda bu konu üstünde kafa yoracak halde değildi. Esrarengiz adamlar tiyatrodan ayrılmış olmalıydı; belki de onları dışarıda görebilirdi. Gitmek zorundaydı.

"Nicholas, çok özür dilerim fakat gitmek zorundayım. Kardeşim beni arıyor olabilir ve..."

"Angelica?"

Angelica karşısında kardeşini görünce rahatladı, ama Mikhail perişan görünüyordu. Bu ne haldi, koşmuş muydu Mikhail?

"Mikhail, neredeydin?" Titreyen elini Mikhail'e doğru uzatan Angelica gülümsemeye çalıştı. Mikhail kardeşinin elini sıkıca tuttu ve "Seni arıyordum" dedi Nicholas'a bakarak. Bunu gören Angelica hemen ikisini tanıştırdı.

"Mikhail, Nich... Lord Adler. Lord Adler, kardeşim, Prens Mikhail Belanov."

Erkekler el sıkışırken birbirlerini süzdüler.

"Sizinle tanışmak büyük bir şeref, Prens Mikhail."

"O şeref bana ait." Mikhail başıyla selam verdi ve Angelica'nın hafifçe çimdiklemesiyle zıplamamak için kendini zor tuttu. Angelica, Mikhail'in, uzun uzun Nicholas'ı sorgulamasından korkuyordu, zira buna dayanacak sabrı yoktu.

"Ne yazık ki sohbetimizi kısa kesmek zorundayız, çünkü teyzem bizi çağırıyor, kardeşimle birlikte hemen gitmeliyiz." Sözlerini kardeşine bakarak bitiren Mikhail'in bu kadar hızlı mazeret üretmesini alkışlamamak için kendini zor tuttu Angelica.

"O halde, hemen gidelim!" Angelica, Nicholas'a özür dilercesine gülümsedi. "Umarım, bizi affedersin?"

"Tabii ki Prenses Belanov. Londra söylendiği kadar büyük bir şehir değil. Eminim, yollarımız tahmininizden çok daha çabuk kesişecektir."

Nicholas'ın sözlerini garip bulan Angelica, konuşmayı uzatmamak için ona ne demek istediğini sormadı.

"Pekâlâ, hoşça kalın" dedi Angelica, Mikhail'in koluna girerek.

"Hoşça kalın." Nicholas başıyla selam verdi. Angelica ve Mikhail, merdivenlere doğru yürüdüler.

"Neredeydin, Mikhail?" diye sordu Angelica, konuşmalarının duyulamayacağı kadar uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Seni arıyordum!"

"Beni mi arıyordun? Beni şu adamla... Şu soytarıyla yalnız bıraktın ve... Neyse, şimdi bunu boşver, eve gidebilir miyiz?"

Neyse ki Mikhail, Angelica'dan herhangi bir açıklama yapma-

sını istemedi. Tiyatrodan dışarı çıkarak arabalarının onları beklediği yere doğru yürüdüler. Angelica esrarengiz adama ve arkadaşının izine rastlamadı, zaten bunu da beklemiyordu. Adamlar tiyatrodan ayrılalı uzun zaman olmuştu. Şimdiye kadar neredeyse İskoçya yolunu yarılamışlardı belki de.

Mikhail, Angelica'nın arabaya binmesine yardım ederken alışılmadık bir şekilde sessizdi. Saçları dağılmış, kravatı yana kaymıştı.

Kafası karışık olan Angelica, kendi durumunu da düşünerek kardeşine istediği sessizliği sağlamaya karar verdi.

Angelica arabadaki yerine rahat rahat yerleşirken, Mikhail arabacıya, "Hopkins, lütfen loca on ikiye birisini yolla, şu mesajı Lord Anthony'ye versin" dedi.

Bu işi de hallettikten sonra Mikhail, arabacıya eve gideceklerini söyledi. Angelica arabanın camından dışarıya bakıp kafasını toparlamaya çalışırken arabanın içinde bir an sessizlik oldu. Sakinleşmesi ve kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Sükûnetini kaybetmesinin kimseye yararı yoktu.

"Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyordum."

Kardeşinin yumuşak bir sesle söylediği bu cümle üzerine Angelica ona doğru döndü.

"Ne demek istiyorsun?"

Mikhail dağınık saçlarını düzeltmeye çalışarak gözlerini kapattı. "Kendime bir içki alırken barın önünde bir kargaşa çıktı. İki adam kavga ediyorlardı. İnsanlar onları tutmaya çalışırken birbirlerine yumruk sallıyorlardı. Kavga edenleri ayırmaya çalışan iki adamdan birini tanıdığımı fark edince ona yardım etmeye karar verdim. Tartışma bir anda büyük bir kavgaya dönüştü ve sonra..." Garip garip Angelica'ya bakan Mikhail, derin bir nefes aldı. "Bu uslanmaz adamlardan birini kiralık bir ata bindirmeye çalışırken birden oturma ihtiyacı hissettim."

Mikhail kız kardeşinin elini tutarak onun endişeli yüzüne baktı. "Ben iyiyim Angelica, bir şey olmadı. Hiçbir şey. Sadece aptalca davrandım. Böyle saçma sapan işlere asla karışmamam gerekirdi. Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Sonunda Angelica'nın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bu kadarı da fazlaydı. Lord Anthony ve onun dayanılmaz züppeliği, zihnine girip sonra da yok olan esrarengiz adam ve kardeşine zengin bir koca bulmak için uğraşan Mikhail. Şimdi de görüyordu ki, Mikhail'e öfkeden köpürürken aslında kardeşi zor durumdaymış ve yardıma ihtiyacı varmış.

Angelica, Mikhail'in elini, ona huzur ve güç verebilmek için sıkıca tuttu. "Üzgün olan benim. Senin, beni başka herhangi bir nedenle yalnız bırakmayacağını tahmin etmem gerekirdi. Mikhail, bir daha asla boyle aptalca davranmayacağına söz ver. Sen benim tek yakınımsın. Senden başka kimsem yok."

Mikhail ona sarılarak saçlarını okşadı. "Tamam, şimdi sus, ağlama. Her şey yoluna girecek, Angel. Bir daha bu kadar dikkatsiz davranmayacağım. Söz veriyorum."

Etkileyici bir sessizlikten sonra, Mikhail ciddi bir ses tonuyla, "Gel, biraz düşünelim, eğer ölmüş olsaydım, senin saçma sapan konuşmalarından kurtulacaktım" dedi.

Angelica, güldü ve kardeşinin omzuna vurdu. "Çok kötüsün!"

Mikhail, kardeşinin ağlamasını engellemenin rahatlığıyla gülumsedi.

"Senden çok daha akıllı olduğumu biliyorsun, değil mi, Mikhail Belanov? Söylediklerimin çoğunun felsefi bir değeri var."

"Senin de kibrin tavana vurdu, Angelica. Erkek olarak doğsaydın ne yapardın, düşünmek bile istemiyorum. Aslında çok net olarak görebiliyorum bunu." Mikhail'in ses tonu ciddiydi ama gözleri neşeyle parıldıyordu.

Angelica aralarındaki tatsızlığın giderilmesi üzerine, o gece yaşadığı sinir bozukluğuyla ilgili bir soru sordu kaşlarını çatarak. "Lord Anthony'yi yanıma getirmekle ne yapmaya çalıştın?"

Mikhail, yapmacık bir masumiyetle kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun sevgili kardeşim? O sadece iyi bir arkadaşım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Angelica şüpheyle. "O halde sana onunla ilgili birkaç soru sormanın bir sakıncası yok."

Mikhail başını salladı. "Elbette."

"Londra'da evi var mı?"

"Tabii" dedi Mikhail yavaşça.

"Sanırım, iyi bir aileden geliyor. Su yüzüne çıkacak bir skandalı yok, değil mi?"

Mikhail onayladı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Bir kır evi de var şüphesiz?"

"Evet" dedi Mikhail aceleyle.

"Büyük bir alır?"

"Evet."

"Büyük bir servet?"

"Çok büyük."

"Ve sen onunla dün tanıştın?"

"Evvelsi gun... Sen! Vay haspa!" Mikhail güldü.

Angelica elini sallayarak konuşmayı sonuca bağladı. "Çok yakın bir arkadaş olmalı. Koskoca bir iki gün, düşünsene!"

Mikhail omuzlarını silkti. "Kız kardeşimin iyi bir evlilik yapmasını istemem suç mu? Ayrıca, Lord Anthony balolarda etrafında dolaşan domuzlardan çok daha saygıdeğer birisi."

Angelica konuyla ilgilenmiyor gibi görünmekten vazgeçti. O da koca arıyordu, ne var ki bu fikre sürekli karşı çıktığı için şimdi duygularındaki bu değişikliği Mikhail'i şüphelendirmeden açıklaması gerekiyordu. O zaman Mikhail adaylarını daha da inceleyerek seçmeye kalkardı. "Lord Anthony, tanıma şanssızlığında bulunduğum en kendini beğenmiş adam. Hayır, hayır tam olarak değil, fakat on kişi içinde en üst seviyede olanı! Bana işkence etmek zorunda mısın?"

Mikhail gözleri parlayarak güldü. "Buna tam olarak işkence denemez, Angel. Sana yeni bir aday tanıştırmadan önce, elimdeki adayın kibirli olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyorum."

"Seninle başa çıkılmaz, Mikhail Belanov!"

Angelica tekrar Londra caddelerini izlemeye başladı. Kısa bir süre sonra ağaçlar ve kaldırımlar bulanıklaştı; gözlerinin önünde sadece bir çift güzel göz kaldı. Angelica birden, o güzel gözleri ne kadar çok görmek istediğini fark etti. Bu esrarengiz adamın varlığını hissetmesi... Tam olarak tanımlayamıyordu ama harika olmalıydı... Sürekli onu düşündüğüne göre böyle olmalıydı.

Neredesin? Kimsin sen?

9

Bu kadar heyecanla piyano çaldığı için saçlarının bozulup bozulmadığını kontrol etmeden önce, Angelica'nın parmakları bir dakika daha tuşların üzerinde kaldı. Saçındaki birkaç tokayı sağlamlaştırırken açığa vurduğu tutkuyla elleri titriyordu.

Uykusu geldiğinde, bir gece önceki endişelerinin kaybolduğunu gördü. Bu sabah kendisini daha rahat ve kontrollü hissediyordu.

Esrarengiz adamı düşünmemeye çalıştı. Eğer onu görürse soracakları vardı, fakat göremezse de Londra gibi büyük bir şehirde adını bile bilmediği bir adamı arama deliliğine kalkışmayacaktı. Mikhail'in sağlığı onun için her şeyden önemliydi; bundan böyle koca aramak dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyecekti. Hemen bir koca bulması gerekiyordu.

Bu kararı verdikten sonra kendini daha iyi hisseden Angelica, pencerenin hemen dışında şeftali rengi bir gül görerek ayağa kalktı ve bahçeye doğru yürüdü.

Annesiyle ilgili pek bir şey hatırlamıyordu, ama şeftali rengi güllerin onun en çok sevdiği çiçekler olduğunu biliyordu. Yönünü değiştirerek mutfağa gitti ve bir makas aldı.

Gül, yemek masasının koyu renk tahtası üzerinde çok güzel duracaktı.

"Senden kurtulamayacak mıyım ben?"

Angelica, tam gülü kesmek üzereyken donup kaldı. Elbisesinin ayak bileklerine inen kıvrımlarında hafif bir esinti hissetti. Şu ana kadar sadece zihninde duysa da bu sesi tanıyordu.

Hayır, bu kişi, o esrarengiz adam olamazdı.

"Beni görmezlikten mi geliyorsun?" Adamın sesindeki şakacı ifade, nefesinin kesilmesine neden oldu. Tanrım, hâlâ güle doğru

eğilmiş duruyor ve sırtı gitgide geriliyordu. Neden böyle aptalca davranıyordu ki?

"Hiç de değil! Görüyorsun ki meşgulüm." Kayıtsız bir sesle konuşan Angelica, ustalıkla gülü kesti ve doğruldu. Adamla göz göze gelinceye kadar kafasından bin bir düşünce geçti. Adam çok... doğaldı. Ondaki gücü tarif edecek başka bir kelime yoktu. Adamın gözleri bir an Angelica'nın arkasındaki eve takıldı, ama hemen başını çevirdi.

"Siz, Mikhail'in kız kardeşi Angelica'sınız. Ben, Alexander."

Bu beklenmedik cevap, görgü kurallarına göre açıkça bir kabalıktı. Angelica cevap vermedi, ne diyeceğini bilemiyordu. Adamın varlığı onda gerginlik yaratmıştı. Çünkü birbirlerine benziyorlardı. Angelica uzun zamandır kafasını meşgul eden soruları sorma fırsatı bulamadan adamın tekrar ortadan kaybolmasından korkuyordu.

"Kardeşimi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu kısa bir suskunluktan sonra. Bu çok doğal bir soruydu, ama Angelica o sırada ayrıntılarla ilgilenmiyordu hiç. Adam karşısında duruyordu ve çok sakindi. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

Alexander, Angelica'nın sorusuna soruyla cevap verdi: "O, zihin okumuyor, değil mi?"

"Hayır" dedi Angelica daha da utanarak. Alexander'ın orada olması, o ana kadarki konuşmaları... Sanki bir rüyadaydı. Adam gitmeye hazırlanıyor gibi kıpırdanıyordu. Kimdi bu Alexander? Sadece sinirli ya da heyecanlı olduğunda mı zihin okuyordu? Ne zamandan beri bu yeteneğe sahipti? Her şey daha mı iyi olacaktı, yoksa daha beter bir hale mi gelecekti? Angelica, hangi sorudan başlayacağını düşünürken Alexander konuştu.

"Ailenizde bu yeteneğe sahip olan tek kişi siz misiniz?"

"Bu belaya mı? Evet."

"Pek bela sayılmaz."

Angelica sakince cevap vermek üzereydi ki birden adamın hiçbir düşüncesini duyamadığını fark etti. Yüreği ağzındaydı; Alexander'ın hiçbir düşüncesini okuyamamıştı. Adamın tiyatrodan çıkıp gitmesinden sonra hiç kimsenin zihnini okumamıştı... En azından onun zihnini okuyamamıştı.

"Neden sizin zihninizi okuyamıyorum?"

Alexander, Angelica'ya düşünceli bir bakış fırlattı. "Çünkü sizi engelliyorum."

"Beni engelliyorsunuz... Bu nasıl oluyor?"

"Zihnimi kapattım."

Angelica, Alexander'ın kendisiyle pek de zeki olmayan bir ço-

cukla muhatap olurmuşçasına konuştuğunu görmezden geldi, zira o anda sadece hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Başkalarına karşı zihninizi kapatabiliyorsunuz demek?" Angelica birden bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Bunun imkânsız bir şey olduğunu duymak istemiyordu. Bir gün bu durumdan kurtulma ümidini kaybetmesi, hayatı boyunca kafasında bu seslerle yaşamak zorunda olduğunu bilmesinden daha da kötüydü.

"Zihnini kapatmayı bilmediğini söylüyor olamazsın." Alexander buna inanmış görünmüyordu, ama Angelica sessiz kalınca, gözleri hafifçe kısıldı. "Kimse bu gerginliğe dayanamaz."

Derin bir nefes alan Angelica sükûnetini korumaya çalıştı. Alexander bu işi gerçekten biliyor muydu? Acaba ona öğretebilir miydi?

"Lütfen, bana da öğretir misiniz?" Bu, Angelica'nın hayatı boyunca sorduğu en önemli soruydu. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Adamın neden orada bulunduğunu, kardeşini nereden tanıdığını sormak aklına bile gelmiyordu. Bu konudan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Bunun nasıl yapıldığını bir öğrenebilse... Şu sesleri bir kapatabilse... Aman Tanrım, eğer...

Alexander'ın yüzüne bakan Angelica, adamın konuşmaya başlamadan önce bir an için yüzünde belirip kaybolan şaşkınlığı gördü.

"Karşılığında bana ne vereceksiniz?"

Angelica hiç tereddüt etmedi. "Ne isterseniz?"

Alexander başını sallayarak bu teklifi kabul ettiğini belirtti ve bir an düşündükten sonra yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi:

"Zihninize girip çocukluğunuza ait anılarınıza ulaşacağım. Beni durdurmaya çalışın."

Alexander'ın zihnine girmeye çalıştığını fark eden Angelica'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki bir el, başının üstünden aşağıya doğru bastırıyor gibiydi. Angelica, başkalarının zihnini okurken, onların böyle şeyler hissetmediğini düşündü, öyle olsa durumu fark ederlerdi... Ya da etraflarına bakınır veya baş ağrısından yakınırlardı. En azından Mikhail'in bunu fark etmesi gerekirdi.

Bir anda, elinden tutup kendisini ahırlara doğru götüren babası canlandı gözünün önünde. Alexander'ın da bunu gördüğünü biliyordu. Onun tüm geçmişini ve anılarını adam da görüyordu.

Angelica birden rahatsız olduğunu hissetti. Bir yabancının anılarına ve duygularına sızmasını istemiyordu. Onu zihninden atmak istiyordu, ama nasıl yapacağını bilemiyordu.

Bir duvar düşün. Beyninin etrafına ör o duvarı.

Alexander'ın sesi çok kararlıydı. Belki de çok yakınında oldu-

ğu için böyleydi. Birden, garip bir biçimde birbirlerine çok yakın durduklarını ve sokaktan geçen herkesin onları rahatlıkla görebileceğini düşündü. Karşı karşıya durmuş birbirlerine bakıyor; hiç kıpırdamıyor; hiç konuşmuyor ve birbirlerine hiç dokunmuyorlardı.

Fakat şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Alexander'ın söylediklerine yoğunlaşması gerekiyordu.

Duvarlar, tuğlalar ve taşlar üzerine yoğunlaştırdı düşüncelerini, ama bu hiçbir sonuç vermedi. Alexander daha derinlemesine inmeye başladı zihnine. Angelica, Mikhail'in odasında olduğunu gördü. Mikhail altı yaşlarındaydı, kendisi de ondan birkaç yaş daha büyüktü ve ağlayan kardeşine sarılmıştı.

Hayır! Bu adamı zihninde daha fazla istemiyordu. *Nasıl yapacağım bunu, sizi engelleyemiyorum!*

Bir mekân seç. Güvenli bir mekân. Kendini orada düşün ve duvarını ör.

Angelica, Polchester Hall yakınlarındaki bir koruda olduğunu hayal etti. Kuşlar uçuyordu, çiçekler açmıştı; her yer çok sakin ve güzeldi. Ağaçlara daldı gözleri ve kısa bir süre sonra ağaçlarla arasındaki boşluk tuğlalarla dolmaya başladı.

Arka arkaya yerine oturan tuğlalar Angelica'nın kendisini daha kontrollü ve daha güçlü hissetmesini sağladı. Tuğlalar, aradaki boşluğu doldurarak artan bir hızla ağaçların tepesine doğru yükseldi. Kısa bir süre sonra duvar örüldü; Angelica, denetimi altındaki bir yerde olduğunu ve korkmadığını hissetti.

Gözlerini açıp Alexander'a baktı. Alexander da gözlerinde garip bir parıltıyla ona bakıyordu. Angelica onu zihninden çıkarabildiğini hissederek büyük bir zafer kazandığını anladı.

"Angelica?" Mikhail meraklı gözlerle kapıda duruyordu, Alexander'ı görünce rahatladı.

"Alexander! Ben de nereye kaybolduğunu merak ediyordum, görüyorum ki kız kardeşimle tanışmışsınız?"

"Evet, o şerefe nail oldum" diyen Alexander dikkatle Angelica'ya bakıyordu hâlâ. Angelica birden kendine geldi ve Alexander'ın düşüncelerini duymadığını fark etti. Mikhail'inkileri de okuyamıyordu. Nabzı hızla atıyor, sinirleri geriliyordu; fakat Mikhail'in düşüncelerini duyamıyordu.

Hiçbir şey. Hiçbir şey duymuyordu ve bu tatlı sessizlik gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu.

Huzur!

Angelica hayatında ilk defa huzur duydu. Oliver Wendell Hol-

mes, mısralarının şu anda Angelica'ya ne kadar anlamlı geldiğini asla anlayamazdı.

"Ve sessizlik; sesin açtığı yaralara iyi gelen bir merhem gibi" dedi Angelica duyulamayacak kadar hafif bir sesle. Sözlerin etkisi tüm bedenine yayıldı ve onu titretti. Duyguları bastırılamayacak kadar güçlü, şaşırtıcı ve olağanüstüydü. Yanaklarından aşağıya doğru süzülen sessiz gözyaşları elbisesini ıslattı ve çevresindeki sessizliği doldurdu.

Angelica'nın gözyaşlarını fark eden Mikhail hemen onun yanına koştu.

"Angelica, ne oldu?" Kız kardeşinin gözyaşlarıyla ıslanan yüzüne bakan Mikhail şaşkınlıktan ne yapacağını bilmiyordu. "Angel?"

Angelica konuşmadı. Ona verilen bu büyük armağanı nasıl açıklayabilirdi ki? Bu ilk defa görmek, ilk defa soluk almak gibi bir şeydi.

Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Birbirlerine sarılan kardeşleri izleyen Alexander, karnında bir karıncalanma hissetti. Çok uzun yıllardır yaşıyordu; fakat böyle bir şefkatle ve sonsuz sevgiyle ancak bir elin parmakları kadar karşılaşmıştı şimdiye kadar. İçi burkularak bu sahnenin bir parçası olmak istediğini fark etti. Bütün bunlara o da sahip olmak istiyordu.

Alexander tam sessizce ayrılmak üzereydi ki Angelica kardeşinin kollarından sıyrılarak telaşla gözyaşlarını sildi.

"Karşınızda bu kadar duygusal davrandığım için gerçekten özür dilerim" dedi hafif bir sesle ve kapıya yöneldi. "Baylar, size iyi akşamlar dilerim."

Alexander, siyah saçlı büyücüsünün eve girerek kaybolmasını izledi ve hayretle şu son birkaç dakika içinde yaşadıklarını düşündü. En sonunda rüyalarını süsleyen kadınla karşılaşmış ve onun eziyet çeken biri olduğunu anlamıştı. Tüm yaşadıklarının sonucunda, Angelica Belanov'un bugüne kadar delirmesi gerekirdi; hâlâ sağlıklı olması onun zihninin çok güçlü olduğunu gösteriyordu.

İstese bile Angelica'nın zihnine giremeyeceği gerçeği Alexander'da kıza karşı bir hayranlık uyandırdı. Şimdiye kadar ona karşı koyabilen tek bir vampire bile rastlamanıştı, fakat şimdi bu kadın... Alexander'a meydan okuyordu. Bu can sıkıcı bir duyguydu. Sinir bozucu... Fakat Angelica'nın gözlerinde gördüğü minnettarlık, onu yumuşatmaya yetmişti.

Angelica'nın arkasından zoraki bir sessizlik oldu, biraz sonra uzaktan gelen piyano sesi her tarafı sardı.

"Burada neler olduğunu tam olarak anlayamıyorum" dedi Mikhail yavaşça.

Alexander, Mikhail'in mahcup olduğunu gördü ve adamın biraz önceki davranışını açıklamanın sıkıntısını yaşadığını anladı.

"Açıklamaya ya da özre gerek yok, Mikhail. Ben, kız kardeşine gösterdiğin sevgiye hayran kaldım."

"Buna sevindim. Hadi şimdi votka içelim, ne dersin?"

"Fazla kalamam, sadece bir kadeh olabilir."

"Elbette. Sana, mücevhercilerin listesini hazırladım. Nedenini bilmiyorum, ama senin mücevherle ilgilendiğini asla tahmin edemezdim."

Genç adamın arkasından eve giren Alexander, Mikhail'in bu sözleri üzerine hiçbir yorum yapmadı. Ferah çalışma odasında Mikhail konuşmaya başladığında Alexander konuya odaklanamadığını fark etti. Uzaktan gelen bu harika melodi içine nüfuz ederek onu büyüledi.

"Acılarıyla bu şekilde başa çıkıyor."

"Efendim?" Alexander karşısındaki koltukta oturan Mikhail'e baktı. Genç adam ilk bakışta uçarı biri gibi görünüyordu; aslında Alexander onun algılama yeteneğini küçümse de parlak zekâsını hemen fark etmişti.

"Müzik. İnsanı mest ediyor, değil mi?"

Yalana gerek yoktu. Kendinden geçmişti ve muhtemelen bu durum, yüzünden de anlaşılıyordu.

"Evet, çok güzel." Kadehindeki berrak sıvıyı döndürerek devam etti: "Sana Murat Yavidoğlu'ndan bahsetmiş miydim?"

İki erkek, Osmanlı İmparatorluğu'nun durumuyla ilgili hararetle tartışırlarken uşak içeriye girerek Alexander'a katlanmış bir kâğıt uzattı.

"Bir haberci size bu notu gönderdi, efendim. Cevabını beklemeden gitti."

Alexander'a mektubu veren uşak odadan çıktı.

"Özür dilerim" diyerek ayağa kalkan Alexander'ı Mikhail elini uzatarak durdurdu.

"Başka bir odaya gitmenize gerek yok. Müziğin sustuğunu fark ettim, Angelica'ya bakmaya gideceğim. Siz rahatınıza bakın." Mikhail odadan çıkmak üzere ayağa kalktı.

Alexander mektubu açmadan önce Mikhail'in odadan çıkmasını bekledi.

10

Dehşet. Alexander, çakıllı yoldan James'in evine doğru yürürken bu duygunun kokusunu alıyordu.

"Liderimiz, hoş geldiniz." Alexander mermer basamakların sonuna geldiğinde, Atholl dükünün sadık uşağı ağır meşe kapıyı açtı. "Beyefendiler sizi salonda bekliyorlar."

Alexander, hızla salona yöneldi.

"Alexander." James bir grup vampirin arasından kalktı. Gözlerinde endişe vardı. İçeri giren Alexander, James'in gözlerindeki ifadenin aynısını taşıyan otuz çift göz saydı.

"Bir başka ceset daha mı?" diye sordu yanına yaklaşan James'e.

"Bir vampir."

Alexander bir an yumruklarını sıktı, sonra gevşedi. James'in söylemediği bir şey daha vardı. Kendi ırklarından birinin ölümünden daha da beter olan...

"İnsan ırkından olan katil, vampir kadına nasıl ulaşmış?"

Alexander'ın katilin ırkı ya da maktulun cinsiyetiyle ilgili gerçeği bilmesine James hiç şaşırmadı.

"Tam olarak bilmiyoruz. Güney Klanı'ndan bir ziyaretçi. Bir haberci, İsmail'e kadının ölümüyle ilgili mesaj götürmüş. Cenaze töreni bu gece yapılacak."

Yasalar bunu emrediyordu, fakat Alexander, törenle vakit kaybedeceğine katili aramayı tercih ederdi.

Salondaki vampirlerin yüzüne baktı. Christopher'ın babası John karşısında duruyordu. Alexander başıyla işaret ederek onu yanına çağırdı ve isteklerini bildirdi.

"Senin, Scotland Yard'a gitmeni istiyorum. Bütün bilgilere ulaşmalıyız. İpuçları, parmak izleri ve diğer kanıtlar. Bu katil

bir insan, iz bırakmış olmalı."

"Peki, Prensim." Alexander diğer vampirlere hitap etmeye başladığı sırada John kapıya ulaşmıştı bile.

"Korkacak hiçbir şey yok."

Sesler kesilirken vampirlerin arasında bir kıpırdanma oldu. Korkuları geçmemişti ama liderlerini dinlemeye başlamışlardı.

"Bu tek bir kişinin işi, fakat iki, on ya da yüz kişi bile olsa mesele değil. Daha önce çok daha kötü bir durumla da karşılaştık. Kiminiz buna şahit oldunuz, kiminiz ise henüz doğmamıştı bile; ama yaşananları hepiniz biliyorsunuz. Biz Vampir Katilleri Dönemi'ni bitirdik ve yeni bir katliama izin vermeyeceğiz."

Alexander sustu ve vampirlerin yüzüne baktı. Şimdi havada bir hafiflik vardı ve bütün vampirler Alexander'a güvenle bakıyordu.

"Bu gece hepimizin katılması gereken bir cenaze töreni var. Yarın katili yakalarız."

Alexander'ın yanına gelen James uşaklar kan servisi yaparken klan üyelerini izlemeye başladı.

James kadehini kaldırdı. "Klanımızın şerefine!"

Alexander da geleneğe uyarak, kadehinde çalkalanan kanı havaya kaldırdı. "Irkımızın şerefine!"

Salondan uğultular yükselirken, en yaşlı vampir noktayı koydu. "Kutsanmışlara!"

Kocası ve Alexander, kütüphaneye girerken, "Bu gece için her şey hazır. Törenin yapılacağı yeri kontrol etmek istiyorum, ama adamların bu halde evden dışarı çıkmama izin vermiyorlar, James" diye sızlandı Atholl Düşesi Margaret.

Alexander'a oturması için kanepeyi işaret eden James kızgın olan karısının yanına gitti.

"Margaret, biliyorsun bu tamamen güvenliğin için."

Margaret, bir kaşı yay gibi havada, şüpheci gözlerle Alexander'a baktı.

"Alexander, canım, beni uzun zamandır tanıyorsun. Sen ne düşünüyorsun? Oraya kadar gidip sağ salim dönemez miyim?"

Evli çifte bakan Alexander, onların işine karışmak istemedi.

"James'in haklı nedenleri olduğuna eminim, Margaret."

"Ne kadar politik bir cevap Alexander, sonuçta sen de tam bir klan lideri olmuşsun! Sen de diğerleri kadar sıkıcısın."

Alexander hiç gücenmedi; James ise sadece homurdanmakla yetindi.

"Isabelle ve İsmail, onlara sıkıcı dediğimi duysalardı, hemen sana yanıldığını ispat ederlerdi, hayatım."

"Tamam, sıkıcı değiller, ama çok ciddiler."

"Ciddi olunması gereken zamanlar da vardır, Margaret." James'in ses tonu, karısının onun yanına gitmesine neden oldu.

"Biliyorum, aşkım. Eminim, senin ve Alexander'ın konuşacağınız önemli konular vardır. Sizi baş başa bırakıyorum."

Alexander, James'in bakışlarının yumuşadığını ve bedeninin gevşediğini gördü. Arkadaşı, birkaç saniye içinde, sorumlulukları olan endişeli bir liderden, âşık bir genç adama dönüşmüştü. Alexander, ona gıpta etti. Yalnızlıktan bıkmıştı, artık bu duyguyu gizleyemediğini fark etti. Yalnızlığı hep sevmişti. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Helena ölmeden önce, Alexander hiç yalnız kalmamıştı... Fakat o kendisini terk ettikten sonra, tek başına yaşamaktan şikâyeti olmamıştı. Ama artık yalnız kalmak istemiyordu.

"Bu gece görüşürüz, Alexander." Margaret'ın sesi, onu kendine getirdi.

"Görüşürüz" diye cevap verdi, ama Margaret çoktan odadan çıkmıştı.

"Olası vampir katillerinin listesini yapmaya başlayacağım." Kütüphanenin arka tarafındaki büyük çalışma masasına doğru yürüyen James çekmeceleri açıp kapatmaya başladı. "Maalesef, henüz elimizde fazla bir bilgi yok."

Alexander pencereye doğru giderek etrafı izlemeye başladı. Seyislerden biri, çakıl yolda beyaz bir aygırı yürütüyordu.

"Uzunluğu önemli değil, James. Sen sadece listeyi yap. O şerefsizi bulacağım."

Bir parşomen ve tüy kalemle gelen James başını salladı.

"Adamlarımızın, yakınlardaki bir ağaca asılı buldukları paltonun kumaşına bakılırsa adamın hali vakti yerinde. Bu demektir ki zengin bir tacir arıyoruz ya da bin kişiden birini."

"O kadının vampir olduğunu nasıl anladı?" Alexander yüksek sesle düşünüyordu. Duke döndü ve onun beyaz bir kâğıda siyah mürekkeple notlar aldığını gördü. "Eğer senin klanından biri olsaydı, önceden takip etmiştir, derdik. Fakat kadın Londra'ya yeni gelmiş bir misafir."

James, mürekkebi üfledi ve başını kaldırıp Alexander'a baktı. "Evet, misafir ama bir süredir Londra'daydı. Şehre yakın bir malikânede kalıyordu ve bizi birçok kere ziyaret etmişti. Eğer katil birkaç haftadır kadının peşindeyse onu daha önce görmüştür."

Alexander'a göre bu mantıklıydı, ne var ki cinayetle ilgili, mantıklı olmayan başka bir durum vardı. Eğer katil bir başkasına saldırsaydı çok zorlanırdı, çünkü klan üyelerine birbirlerinden ayrıl-

manaları için kesin emir verilmişti. Katil, bir vampiri yalnız yakalamayı başarsa bile vampirin çığlıklarını birileri mutlaka duyardı. Biri mutlaka bir şeyler görmüş olmalıydı.

"Bak, bunlar aklıma gelen ilk isimler. Sergey cinayet işlemeye başladığından beri, bunların insanlar dışında varlıklar tarafından gerçekleştirildiği dedikoduları yayıldı. Klanımın üyeleri, dedikoduları listede isimleri olan bu adamların çıkardığını söylediler."

Alexander kâğıdı aldı ama bu listede herhangi bir vampir katilinin adının bulunduğundan şüphedeydi. "Bizim katilimiz söylenti çıkaranlardan biri gibi görünmüyor."

"Haklısın, fakat bu sadece bir başlangıç."

Alexander kâğıdı katladı, cebine koydu ve omuzlarını dikleştirdi. Çok iş fakat çok az zaman vardı.

"Gece görüşürüz."

James çalışma masasından kalkarak Alexander'ı başıyla onayladı. "John haber getirdiği zaman ben de daha ayrıntılı bir liste yapacağım. Bu iş yarına kadar hallolur."

"Tamam, gece görüşürüz."

"Alexander?"

Alexander, kütüphanenin kapısından dönerek James'e baktı. "Evet?"

"Dikkatli ol."

"Ben her zaman dikkatliyim."

11

Alexander, Trafalgar Square'deki National Gallery'ye girdi. Aklı, kısa bir süre sonra gerçekleştireceği buluşmadaydı.

O sabah erken saatlerde, adamlarından birinin James'in hazırladığı olası katiller listesini getireceği haberini almıştı. Ani bir kararla, Kiril'e adamı National Gallery'ye yollamasını, onu orada bekleyeceğini söylemişti.

Kiril bu sıradışı isteği garip bulmuş, fakat saygı göstererek sesini çıkarmamıştı. Aslında Alexander'ın da, bu ani randevu yeri değişikliği hakkında konuşmaya niyeti yoktu.

Bu garip bir durumdu, ama Alexander sanata karşı uzun zaman önce kaybettiği ilgisini yeniden kazanmıştı. Belki de bu duygu, Belanovların evinde duyduğu müziğin etkisiyle ortaya çıkmıştı. Müzik hâlâ kulaklarındaydı. Ona yabancı olan aşk ve tutkuyla yoğrulmuş her nota sonsuza kadar etkisini sürdürecek gibiydi.

Angelica Belanov, Alexander'ı çok etkilemişti. Onu her gördüğünde arzulamasına neden olan ne vardı bu kızda? Kız güzel olduğu kadar güçlüydü de. Alexander sık sık onu düşündüğünü fark etti.

Tablolarla dolu duvarlar boyunca yürürken gördüğü Rubens'in şaheserinin tanıdık etkisi ve renkleri, onu geçmişe götürdü. Alexander, Peter Rubens'le İtalya'da geçirdiği günleri anımsadı. Anılar o kadar canlıydı ki, o renkli ve hayat dolu, dertsiz tasasız günlerin üstünden üç yüz yıl geçtiğine inanmak çok zordu.

Peter, parmaklarından ve fırçadan geçerek tuvale yansıyan bir canlılığa ve yaratıcılığa sahipti. Alexander'ın kıskandığı ve çok hoşlandığı bir şeydi bu.

Salonu dolaşırken, geçmişteki gibi sanata olan sevgisi tüm benliğini kapladı. Rembrandt van Rijn, Raphael Sanzio, Claude

Monet... Onların ustalığı Alexander'ı aşka getirdi, parmakları boya ve fırça tutkusuyla kaşınmaya başladı. *Ölüm* temasının işlendiği tablonun sergilendiği salona geldiğinde benliğini kaplayan mutluluk duygusu bir anda yok oldu.

Tabloya doğru yürürken mermer döşemede ayak sesleri yankılandı. Acaba tablo hâlâ aynı yerde miydi? Ruhu gibi o da yok olmuş olabilir miydi?

Ölüm temalı tablonun olduğu yere bakarken, Angelica'yı gördü. Gece seması rengi saçları ve duvarları süsleyen, geçmişin tüm güzel kadınlarına fark atabilecek güzellikteki yüzüyle, tablonun önünü kapatmıştı.

Kızın mest eden kokusunu içine çekerken, onu gördüğüne neden şaşırmadığını düşündü.

Angelica, varlığını daha önceden hissetmesine rağmen Alexander yanına yaklaşmadan ona bakmadı. Düşüncelerini zihnine kilitlemişti, ne var ki gözlerindeki şaşkınlığı saklayamadı.

"Prens Kourakin." Angelica'nın yumuşak sesi salonda yankılandı. Alexander, kızın rahatlayan gözlerine baktı. "Sizi burada gördüğüme çok sevindim."

Alexander, bu sözlerden büyük bir memnuniyet duydu, fakat cevap vermedi. Ona karşı nasıl davranması gerektiğini düşünmekle meşguldü. "Ne kadar hoş bir sürpriz demek istiyorum." Angelica utançtan kıpkırmızı olmuştu. Ağzından çıkan sözlerden dolayı rahatsız oldu, fakat adamın yanından ayrılmadı. Ona ne kadar minnettar olduğunu Alexander'ın bilmesini istiyordu.

"O mutluluk bana ait, Prenses." Alexander eğilerek selam verdi.

Angelica, sessizlikten rahatsız oldu. "Sizi bu galeriye getiren sebep nedir?" diye sordu sonunda konuşacak bir şey bulamayarak.

Angelica'nın konuşabilmek için gösterdiği bu çaba Alexander'ı keyiflendirdi. Kız biraz gergindi, ama bu durum nedense onun hoşuna gidiyordu.

"Tablolara hayranlıkla bakmaya geldim, başka ne sebep olabilir ki?"

Angelica, birkaç dakika önce bakmaktan gözlerini alamadığı tabloya döndü. Renkler çarpıcı ve heyecan verici olmakla birlikte çok da hüzünlüydü.

"Evet, çok güzel, değil mi?" dedi Angelica, karşısındaki tablonun yarattığı duygu seline kapılarak.

Prensesin güzel bulduğu şeyi tahmin etmeye çalışan Alexander'ın gözleri kızın profiline takıldı.

"Bana kalırsa pek de güzel sayılmaz."

Prensin bu alaycı tavrı karşısında Angelica dikleşti ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Neden?" diye sordu.

Alexander bu soruya cevap vermedi. "Bu konu, sizin gibi masum birine fazla erkeksi gelmiyor mu?"

Angelica, adamın her şeye karşı çıkan ve karşısındakini hafife alan davranışlarına bir anlam veremedi, fakat sinirlenmeye başladı. Fazla erkeksi? Gülmek istedi. Tablodaki, yüzü olmayan adam ölüyordu.

"Aslında, hayır" diye cevapladı saflıkla.

Alexander kaşlarını kaldırdı. "Ölümden korkmuyor musunuz?"

"Hayır" dedi Angelica.

Alexander, cevaptaki saflığa şaşırdı. Prenses ciddiydi.

"O halde inancınız çok güçlü?"

Angelica güldü ve eldivenli eliyle ağzını kapattı. Son isteyeceği şey, Leydi Dewberry'nin onu duyması ve sohbete katılmasıydı. Onu galeriye teyzesi sürüklemişti, fakat onun barok sanatının incelikleriyle ilgili sonu gelmez gevezeliğini Angelica'nın çekecek hali yoktu hiç... İmkânsızdı bu.

"İnançla alakası yok bunun, Prens Kourakin; her gün yüzlerce insan ölüyor."

Alexander ilgiyle Angelica'ya bakıyordu. "Umarım, bana anlatırsınız?"

"Bu resmi yapan adam öldü. Hem de resmi yaptığının hemen ertesi günü."

Alexander, Angelica'nın sözlerindeki ironiye gülümsedi. Genç kız, tablonun ressamının yanı başında durduğunun farkında değildi elbette.

"Bunu nerden biliyorsunuz? Ressamı bilinmiyor."

Angelica başını salladı. "Bunun önemi yok. Bizler yaşadıklarımızla varız ve sürekli değişiyoruz. Alıştığımız kişilik de... O adam öldü." Büyük tuvali işaret ederek, "O öldü. Ressamı her kimse, o artık yok."

Alexander, Angelica'nın haklı olduğunu biliyordu. Gülen ve âşık olan, yaşamın her anından keyif alan ressam kesinlikle ölmüştü.

Angelica, Alexander'a doğru döndü; adamın onu ciddiye almasını istiyordu. "Ben dün başka biriydim, devamlı kederli biri. Bugün bambaşka biriyim. Aynı, fakat farklı." Derin bir nefes alarak devam etti: "Dünkü ben öldüm ve ben bugünkü kimliğimle mutluyum. Bunun için size teşekkür etmeliyim."

Alexander sessizce kızı dinliyordu. Onun resmini yapmak istediğini fark etti. Kendisine minnettarlıktan daha başka duygular hissedene kadar onu öpmek istiyordu.

Omuzlarını silken Angelica, tabloya döndü. "Eğer cennet ve cehennem varsa burada, dünyada mevcut. Yani, korkacak ne var ki?"

Cennet ve cehennem bu dünyadaydı ve Alexander ikisini de tanıyordu. Tabloyu inceleyen Angelica'ya baktı ve onun da bunları tanıdığını anladı.

"Çoğunun sizin gibi düşündüğünden şüpheliyim" dedi sonunda.

Söylediği minnettarlık sözlerini Alexander'ın ciddiye almamasına biraz bozulan Angelica omuzlarını silkerek, "Onlar farkında olmayabilirler, ama benim gibi düşünüyorlar. Sizce kadınlar ne istiyor?" dedi.

Alexander'ın sessizliğine karşın, Angelica devam etti: "Aşk."

"Gayet tabii" dedi Alexander alaycı bir ifadeyle. Para, mücevher ve ilgi, diye aklından geçirdi.

Angelica, onu anlamazlıktan geldi. "Kesinlikle öyle. Peki, aşk nedir? Bazıları bunu, ender olarak karşı cinsten gelen ve elden geldiğince sıkıca kavranması gereken ışınlar olarak tarif ediyor."

"Sanırım, siz bu konuda farklı düşünüyorsunuz?" Alexander, bu sıradışı fikirleriyle ilgilendiğini göstererek kızı şaşırttı.

"Bana göre aşk, birisine karşı hissettiğiniz, sizi olmak istediğiniz kişi yapan duygudur. Bize ışığı gösteren, aslında farkında bile olmadığımız isteklerimizi ortaya çıkararak bizi olmak istediğimiz kişiliğe iten birine karşı aşk duyarız. Kendimizi bize sevdiren kişiye âşık oluruz."

Alexander düşündü. "Bu demek oluyor ki, eğer kendinizi sevmiyorsanız, birisine âşık değilsiniz."

"Kesinlikle" diyerek gülümsedi Angelica.

Alexander, Angelica'ya yaklaştı ve onun bir adım geri gitmesini keyifle izledi. "Peki, bunu nasıl açıklayacaksınız? Birbirimizi çok az tanımamıza rağmen, neden zihninizdeki tüm düşünceleri yok edinceye kadar sizi öpmek istiyorum?"

"Bu şehvet olur" diye cevapladı Angelica nefesi kesilerek. Konuşmalarının biraz edebin dışına taştığının farkındaydı, ama burada noktalanacağa benzemiyordu. "Aşkın olmadığı yerde sıkça hissedilen geçici bir duygu."

"Prenses, aşk hakkındaki tüm akılcı düşüncelerinize rağmen siz gerçek bir romantiksiniz."

Angelica, Alexander'ın yüzündeki vahşi ifadeye mağlup olmayı reddederek düşüncelerini söylemekten çekinmedi. "Aşkın ömür

boyu sürmesini istemek romantiklikse, sanırım ben romantiğim."

"Peki, aşkı hiç bulamazsanız, ne olacak? Şehveti tatmadan ölecek misiniz?"

Alexander'ın yakışıklı yüzüne ve kıpır kıpır gri gözlerine bakan Angelica, adamın bu konuşmayı ne cesaretle devam ettirebildiğini düşündü. Alexander şüphesiz çok tecrübeliydi, hele cinsellikte daha da çok... Angelica, Alexander'ın büyüsüne kapılmış gibiydi.

"Pek bir şey kaçıracağımı sanmıyorum" dedi yapmacık bir sesle.

"Ömrünüzün sonuna kadar hiç öpülmeden yaşayıp gene de dolu dolu yaşamış olacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Alexander yumuşak bir sesle. Şu anda, Angelica'yla aralarında birkaç santim vardı.

"Hiçbir şey hissetmeden öpüşmek, tenin tene temasından başka bir şey değildir. Ben bunu daha önce denedim."

Karşısındakinin dik kafalı bir kadın olduğuna hükmeden Alexander, elini Angelica'nın saçlarına götürüp onu öpmek için kendisine doğru çekti. Dudakları kenetlenirken Angelica'nın heyecanı Alexander'a da geçti. Angelica elleriyle Alexander'ı itmek için omuzlarından kavradı, fakat beyni onun kokusuyla, onun gücüyle... onunla doldu.

Bu öpüşmeyle inleyen Alexander, Angelica'dan bu kadar etkilenmesine şaşıp kaldı. Gözleri kapalı, başı yana eğik, gitgide daha ateşli öpüyordu prensesi. Dilleri birbirini buldu; Angelica inliyor ve bu Alexander'ı daha da isteklendiriyordu. Fazlasını, daha fazlasını istiyordu Alexander.

Angelica'nın kanının kokusu tüm bedenini sarınca Alexander geri çekildi.

Angelica kendinden geçmişçesine dudaklarına dokunarak Alexander'a baktı.

"Angelica! Demek buradasın!" Leydi Dewberry tam da gelecek zamanı bulmuştu. Angelica'nın da aynı şeyleri hissetmesine fırsat kalmadan Alexander başıyla selam vererek, "Büyük bir zevkti" dedi; yüzünde her zamanki duygusuz ifadeyle ve teyzesi yanlarına yaklaşmadan oradan uzaklaştı.

"Kimdi bu, Angelica? Yanında başkası yokken erkeklerle konuşmamalısın, yavrum! Bu kesinlikle yanlış bir davranış!"

Alexander'ın arkasından bakakalan Angelica refakatçisine döndü. "Mikhail'in bir arkadaşıydı, Leydi Dewberry, Prens Kourakin."

"Ah!" Prensin adını duyan Leydi Dewberry yumuşamış görünüyordu. Hakkında dedikodu kazanı kaynayan prensin sadece evlilik için uygun bir aday olmakla kalmayıp aynı zamanda gerçek

bir servete de sahip olduğu söyleniyordu. "Tamam, Mikhail'in arkadaşıysa mesele yok, fakat gene de bir erkek yarına yanaştığında beni çağırmalısın."

"Haklısın, Dewberry Teyze; bu hatayı bir daha yapmayacağım." Aklı fikri hâlâ Alexander'da olan Angelica, teyzesine gülümsedi. Onun yanındayken, nefesinin kesildiğini, savaşa hazır olduğunu hissediyor, o yanında yokken de gözleri hep onu arıyordu.

Ve de şu öpücük! Alexander, Angelica'ya bu konuda yanıldığını ispat etmişti. Bu öpüşme, Angelica'nın hayal edebileceğinin çok ötesindeydi.

"Eve dönelim mi?" Leydi Dewberry'nin sesi, Angelica'nın düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.

"Evet" diye cevap verdi Angelica. Olanların ardından yalnız kalmak istiyordu. Düşünmesi lazımdı. "Çok yorgunum, akşam yemeğinden önce dinlenmek istiyorum."

12

"Henry?"

Sergey başını kaldırdı ve birkaç gün önce bir akşam yemeğinde tanıştığı adamı görerek yanına çağırdı.

"Otur, otur, Jonathan. Biz de seni bekliyorduk, değil mi, hanımlar?"

Sergey'in yanında oturan ve onlara içirdiği şaraptan yanakları al al olmuş çok şık iki kadın kıkırdadı.

"Yanında arkadaşların olduğundan haberim yoktu. Bilseydim giyimime özen gösterirdim!" dedi Jonathan masaya otururken.

"Saçmalama! Hanımlar, bu bey benim yakın arkadaşım Jonathan. İyi giyimli olmadığı gibi bir fikre kapılmış, ama bana göre tam yenecek kıvamda. Ne dersiniz?"

Kadınlar cevap vermediler, fakat kızıl saçlı olan kahkahayı patlattı.

"Gülmeyi seviyorsun, değil mi?" Sergey'in mavi gözleri çapkınca parıldıyordu. Kadının elini aldı ve avucunu açarak dudaklarına götürdü.

"Ah, Henry..."

Kadının kokusu neredeyse Sergey'i bayıltacaktı neyse ki kendini toparladı. Bu kadınla gönlünü eğlendirmeye karar verdi. Yemeğin üstüne tatlı olacaktı.

"Ve şimdi!" Ayağa kalkan Sergey iştahla ellerini ovuşturarak, "Akşam yemeği zamanı!" dedi.

Kadınlar güldüler ve ellerinde tabaklarla içeriye girecek garsonları beklemek üzere kapıya doğru baktılar.

"Galiba, uşakların saati şaşırdılar, Henry" dedi Jonathan.

Çilli olan sarışın kadın heyecanla, "Ne yiyeceğiz, Henry, özel bir menü mü? Lütfen söyle!" dedi.

Ayağa kalkarken gülümseyen Sergey masanın etrafını dolaşarak Jonathan'ın yanına gitti.

"Söylemem, tatlım. Bırakın da söylemek yerine yemekleri size göstereyim!"

Köpekdişleri uzayan Sergey'in parmakları Jonathan'ın boynuna dolandı. Kadınlar, şamdandaki mumların ışığında parlayan bembeyaz dişlere bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra çığlık atmaya başladılar. Sergey, Jonathan'ın boynunu kırarken odayı iğrenç bir ses kapladı. Vampir hemen sonra sarışın kadını yakaladı.

"Mönüyü merak ediyordun, tatlım?" Sergey, kadını belinden kavrayarak ona doğru eğildi. "Tahmin etmek ister misin?" Sarışın kadın korkudan bayılarak yere yığıldı.

Kadının güçsüzlüğünden tiksinen Sergey, onu şimdilik bırakarak sokak kapısına yöneldi. Kızıl saçlı kadının kaçmak üzere olduğunu gördü. Onun bu histerik hali iştahını kabartmıştı.

Çok lezzetliydi.

Onunla birkaç saniyeden fazla vakit geçirememesi çok üzücüydü. Fakat biraz sonra bir misafiri gelecekti.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" Sırtını kapıya dayayan kızıl saçlı kadın, Sergey'in geldiğini gördü.

"Haydi, tatlım, tekrar deneyelim, ne dersin?" Sergey elini cebine götürürken gülümsüyordu. Avucundan lal taşları dökülmeye başladı. "Şimdi de, 'Ah, Henry!' ya da daha iyisi 'Ah, Sergey!' de bakalım."

Kadın çığlık atmaya çalışırken Sergey eliyle kadının ağzını kapattı.

"Hoş geldin aşkım, seni özledim." Sergey misafirinin beklediği salona girdi. Üç cesetten kurtulmak yeterince sıkıcı olmuştu, ama her şeye rağmen morali çok iyiydi.

Kadın, kollarını uzatarak Sergey'e sımsıkı sarıldı. "Sen haklıydın."

"Ben mi?" Sergey'in ses tonu küçümseyiciydi, ama kadın bunu fark etmemiş görünüyordu. Adamın kendisini sevdiğinden emindi. Sergey kadının böyle düşünmesini istiyordu.

"Bana katillerden söz etmiştin; itiraf etmeliyim ki ilk başta yanıldığını düşündüm. Fakat şimdi sana hak veriyorum. Buna daha fazla devam edemezler; durdurulmaları gerekiyor!"

Yüzünde kaygılı yapmacık bir ifade beliren Sergey için için güldü. İnsan ya da vampir; kadınlar kullanılmaya çok müsait varlıklardı.

"Kaygılanma. Onları durduracağız. Klanlar savunduklarımızın doğruluğuna inanınca, saklanmaktan vazgeçip ortaya çıkacaklar ve insanlara esir gibi boyun eğmek yerine onlarla savaşacaklar."

Kadın elini Sergey'den çekerek salonda gezinmeye başladı. Sergey onun adımlarını saydı ve otuzuncu adıma geldiğinde, onu elde ettiğini biliyordu. Kadın avucunun içindeydi artık.

"Prens Kourakin fazlasıyla güçlü, neden ona gidemiyoruz, Sergey?"

Sergey keyifle, bir ödülü hak ettiğini düşündü. Her şey planladığı gibi gidiyordu.

"Yapamayız, aşkım. Durumun ciddiyetini görmelerini sağlayamazsam, beni yargılarlar. Zamana ihtiyacım var. Kısa bir süre sonra katili liderlere teslim edebilirsem ancak o zaman bana inanırlar."

Kadın Sergey'i ciddiyetle onayladı.

"Senin işin zor değil. Sadece, ırkımızı şu vahşi canilerden kurtarıncaya kadar liderlerin beni bulmasına engel ol."

"Caninin peşinden tek başına gideceğini mi söylemek istiyorsun?" Sesinde güvensizlik vardı. Sergey, aslında böyle bir niyeti olmamasına rağmen, kadının kendisini bu işi yapacak ehliyette görmemesine sinirlendi.

"Tabii ki! Bize zarar vermeye çalışan pek çok insanı öldürdüm, bilmiyor musun? Bu klanı, liderlerinizden çok daha etkili bir şekilde korudum, tatlım. Onlar benim yaptıklarımı yapamazlar, çünkü saçma sapan kanunlara boyun eğiyorlar."

Kadın bir an durduktan sonra Sergey'i onayladı.

"Gitmem lazım."

"Elbette. Eve git ve onları yanlış yönlendirmeyi unutma. Tüm yapman gereken bana güvenmek ve zaman kazandırmak. Her şey harika olacak."

Sergey, kadının gidişini seyrederek uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Kahkahaları tavanda çınladı. Harika, her şey harikaydı. Kadın kesinlikle onun bulunmasını önleyecek ve ona, insan ırkının şimdiye kadar görmediği kanlı bir savaşı başlatabilmesi için zaman kazandıracaktı.

13

Zümrüt yeşili binici kıyafetini giyen Angelica yola koyuldu. Üniformalı bir uşak belli bir mesafeden onu takip ediyordu. Bu, iğdiş edilmiş, sakin ve güzel ata binmek çok keyifliydi.

Güneşe bakıp gülümsedi ve kendini kahkahanın eşiğinde buldu. Güneş üç gündür pırıl pırıldı... Dünya çok lütufkârdı.

Evet, Polchester Hall'ü, evini ve atını özlemişti. Evet, hemen bir koca bulması gerekiyordu. Evet, onu son derece etkileyen ve kafasını karıştıran biriyle tanışmıştı. Fakat birkaç dakika için bile olsa, bunu unutmaya karar verdi. Huzurluydu, bunun sebebi hizmetçisinin bu sabah erkenden odasına getirdiği özenle süslenmiş karttı.

Hoşlanacağından emin olduğu Lord Nicholas Adler, ona parkta atla dolaşmayı teklif ediyordu.

Bu iyiye işaretti. Teyzesinin anlattığına göre Nicholas varlıklı biriydi. Çok sevimliydi ve pek çok kişinin aksine ona huzur veriyordu. Ayrıca kendisine bir adım uzaklıkta tutabileceği bir adamdı. Nicholas da mesafeli olmayı istiyor gibi görünüyordu ki bu durumda onunla ilgili sırrı asla keşfedemezdi.

İşler yolunda gider de Nicholas evlenme teklif ederse, bundan böyle onun ve kardeşinin para problemi ortadan kalkardı. Eğer evlenirler ve bir yere yerleşirlerse eskisi gibi sakin bir hayat sürebilirdi. Okuyarak, at binerek ve piyano çalarak... Eski sakin hayatını ne kadar da özlemişti.

Angelica, Hyde Park'ın yeşil ve kahverengiyle bezenmiş yollarında gezerken derin bir nefes aldı. Kısa bir süre sonra Nicholas'la buluşacak ve onun gerçek niyetini anlamaya çalışacaktı.

"Hooa." Canının sıkıldığı sesinden belli olan bir kadın, Angelica'nın düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Parkın girişine

doğru dönen Angelica, kızıl saçlı çekici bir kadının atını sakinleştirmeye çalıştığını gördü. Kadının yüz hatları gerçekten olağanüstüydü. Çıkık elmacıkkemikleri, küçük sivri burnu ve masmavi gözleri, köşeli yüz hatlarına yumuşak bir ifade veriyordu.

Kadın atı sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor, ne var ki hayvan boyun eğecek gibi görünmüyordu.

Angelica, yakınında bekleyen uşağı umursamadan atını sürdü. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Atını kontrol etmekte zorlandığı için dudaklarını ısıran kadın, Angelica'ya gülümsedi. "Yapacak bir şey yok. Karşısına tavşan çıkınca ürktü. Birazdan sakinleşir."

At, sanki konuşulanları anlıyormuşçasına geriye doğru bir iki adım attıktan sonra sakinleşti.

Angelica, kadının sakinliğinden etkilenmişti. Ne kadar eğitimli olursa olsun sonuçta av hayvanıydı ve herhangi bir şeyden ürkebilirdi. Bir öğleden sonra gezerken, Shura'nın yolunu kesen uzun bacaklı Amerikan tavşanını hatırladı. At az daha onu üstünden fırlatıyordu.

Üstündeki tozları silkeleyen kadın, atını Angelica'ya doğru çevirerek onun yanına geldi.

"Yardım teklifiniz için teşekkür ederim; adım Joanna."

Kadının samimiyeti Angelica'nın hoşuna gitti ve o da Joanna'ya içtenlikle gülümsedi. "Ben Angelica. Yardıma ihtiyacınız olmadığı belli, ama yine de önemli değil."

"Olabilirdi" dedi Joanna ciddiyetle, yüzüne düşen saçlarını toplamaya çalışırken. "Lanet olası saç, hep böyle yüzüme düşüyor. Bazen kökünden kesmek istiyorum."

Angelica, Joanna'nın yüzündeki kızgın ifadeye güldü. "Eğer bunu duymak fikrinizi değiştirirse, size çok yakıştığını söylemek isterim."

Karşısındaki kadına dikkatle bakan Joanna'nın kaşları havalandı. "Londra'da kıskançlıktan çatlamayan bir kadın? Şu anda benim en iyi arkadaşım olduğunuza inanıyorum."

Neşeyle gülen Angelica, Hyde Park'ın ilerisini göstererek, "Bana katılır mısın, en iyi arkadaşım? Bir arkadaşımla buluşmadan önce biraz vaktim var" dedi.

Joanna sağ eliyle Angelica'yı selamlayarak atını mahmuzladı. "Tamam, gezelim haydi. Eğer Peter biraz daha çimenlere bakarsa kendini kaybedip onları yemeye başlayacak ve başıma dert açacak."

Kısrağını çimenlerin üstünde götüren Angelica gülümsedi ve

arkalarından sadece kendi uşağının geldiğini fark etti.

"Refakatçin yok mu?" diye sordu biraz şaşırarak.

Joanna, Angelica'nın yüz ifadesine güldü. "Yalnız olmayı ne kadar istesem de maalesef değilim. Uşağım Thomas geride takılıp kaldı. Birazdan bize yetişir."

Angelica hayretle, "Takıldı mı? Yani bu, sen onu geride mi bıraktın demek oluyor?"

Joanna sırıttı. "Teknik olarak bakarsak..." Omuzlarını silkip konuyu değiştirdi. "Söyle bakalım, nerelerde saklanıyordun? Son zamanlarda gülmemek için kendimi zor tuttuğum pek çok baloya ve etkinliğe katılmama rağmen seni daha önce hiç görmediğimden eminim."

Angelica'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan dönerek ona yanağını gösterdi.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu etkileyici bir sesle.

Angelica, gamzeye benzer ize bakarken gülmemek için kendini zor tuttu. "Evet?"

"Gördün mü? Tam düşündüğüm gibi!" Angelica'nın kafasının karıştığını gören Joanna onu izlemeye başladı. "Gamzeye benziyor, değil mi?"

Angelica başıyla onayladı.

"İşte buyurun! İnan bana, mevsim başında bende gamze yoktu. Bu aşırı sosyalleşme işareti!" Joanna keyifle haykırdı.

Angelica, Joanna'ya güldü. Bu kadında müthiş bir espri yeteneği vardı.

"Madem bu kadar küçümsüyorsun, neden katılıyorsun bu toplantılara?"

"Kendine yettiği için toplumda yaşayamayan ya da yaşamaya ihtiyaç duymayan kişi, ya hayvandır ya da Tanrı" dedi Joanna sakin bir sesle.

"Aristoteles" dedi Angelica keyifli bir sesle. Tanıdığı tüm kadınların, "Ölmüş adamlardan alıntılar yapmayı seviyor" diye tanımlayacağı bu kadınla tanışmak gerçekten çok hoştu.

"Ta kendisi" dedi Joanna, Angelica'ya saygısı artarak. "Biliyorum ki ben Tanrı değilim ve bunun alternatifi de beni rahatsız eder. Hayvan da olmadığıma göre toplumun kurallarına uyuyorum."

Joanna'yla birlikte, ışık vuran yolda, ağaçların arasında gezerken, Angelica'nın kafası karıştı. Toplumun kurallarına uymaktan nefret ediyordu. Bu onu hayvan mı yapıyordu?

"Bunda mantık aramaya çalışıyorum, ama çok zorlanıyorum, Joanna."

Joanna güldü ve atını durdurdu. "Tatlım, sen ve ben sık sık buluşmalıyız."

"Joanna, çok neşeli bir kadın, Mikhail, onunla çok iyi vakit geçirdim." Büyük kahvaltı masasına giden Angelica yumurtasının üstüne bir kez daha tuz dökmeden kardeşinin elindeki gümüş tuzluğu kaptı. "Biliyorsun, tuz sana zararlı!"

Mikhail gözlerini döndürerek kaderine razı oldu. "Şu küçücük bedenine rağmen tam bir zorbasın, Angelica."

"Krallar ve zorbalar arasındaki fark bilinir. Krallar halkının iyiliğini düşünür, zorbalarsa kendilerinin."

Yumurtalarını kesmeyi bırakan Mikhail kafasını salladı.

"Bu komik alıntıları nasıl ezberinde tutabiliyorsun, hayret ediyorum! Bunlar kimin sözleri?"

Angelica, çiçek desenli zarif fincanındaki kahveden bir yudum aldı.

"Bu, Robert Herrick'in *Hesperides* adlı eserinden."

Mikhail ağzındaki lokmayı çiğnerken çatalını Angelica'ya doğru uzattı. "Kütüphanenin kapısını kilitleyeceğim. Hiçbir kadın ya da erkek senin kadar çok kitap okumamalı."

"Yanılıyorsun, sevgili kardeşim."

Mikhail'in tabağının yanında duran *Times*'ı alan Angelica güldü. "Söylediğim gibi, okumak bilginin anahtarı, bilgi ise bilgeliğin anahtarıdır. Sevgili dostumuz Horatius'un MÖ 68 ve 65 yılları arasında yazdığı gibi: 'Bilge olma cesaretini gösterin!'"

"Prenses Belanov!" Teyzesinin onu onaylamayan sesi, Angelica'nın yüzündeki kibirli gülümsemeyi yok etmeye yetti. Birden, elindeki *Times*'ı fark ederek bir an düşündü ve "Mikhail sen kimi kandırıyorsun? Senin okuduğun gazetede de resim yok!" dedi.

Angelica, gazeteyi yarı uzatır yarı fırlatır gibi Mikhail'e vererek onu güldürdü.

"Özür dilerim, sevgili kardeşim." Elinde gazeteyle masanın etrafını dolaştı. "O halde benim burada bir işim yok. Sonra görüşürüz, bayanlar." Mikhail, kız kardeşinin yanağına bir öpücük konduracakmış gibi eğilerek kulağına fısıldadı, "Sen görüntüyü kurtar yeter bu dünyada, gerisini nasıl olsa idare edersin."

Mikhail yanından ayrılırken Angelica, "Bunu kim söylemiş?" diye sordu.

Kız kardeşinin öfkeyle homurdandığını duyan Mikhail, gülümseyerek yürümeye devam etti. Kardeşi fazla ukalaydı ve Mikhail onu meraklandırmaktan zevk alıyordu.

Angelica'nın o günü nasıl geçireceğini düşündükçe daha da çok güldü. Muhtemelen kütüphanedeki bütün kitapları karıştırıp bu sözün kime ait olduğunu bulacaktı.

Kardeşinin ardından bakan Angelica birkaç günden beri onunla evlilik hakkında konuşmak için deliren teyzesi Leydi Dewberry'ye döndü. Tedbirli davranması gerekiyordu, zira yıllardır koruduğu sınırlarının, sonunda cesaretini toplayan teyzesi tarafından aşılmak istenebileceğinden korkuyordu.

"Angelica." Teklifsiz bir başlangıç, konuşmanın gidişatını tayin etmişti. Teyzesi, Mikhail'in kalktığı sandalyeye otururken, Angelica sakin olmaya çalıştı.

"Şu son zamanlarda, senin için çok endişeleniyorum, Angelica. Bu nedenle seninle çok samimi konuşmak istiyorum." Leydi Dewberry derin bir nefes alarak sandalyesini öne doğru çekti. Şefkatle teyzesine bakan Angelica kadının gümüş rengi saçlarının her telinin ne kadar düzgün tarandığını fark etti.

Eğer zihin okuma yeteneği olmasaydı, hayat nasıl olurdu acaba? Daha uysal olabilir miydi? Daha az okur ve toplumsal kurallara daha mı iyi uyum sağlardı? Daha önce mi evlenirdi?.. Leydi Dewberry gibi sakin ve soğukkanlı biri mi olurdu?

"Annenle babanın ölümünün üzerinden uzun zaman geçti. Bunun, seni ve Mikhail'i ne kadar etkilediğini biliyorum. Yetiştirilmenizde elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, fakat seninle ilgili kaygılarım var, Angelica. Evlilik konusunu hiç ciddiye almıyorsun. Bu, bir kadının hayatındaki en önemli olaydır. Şimdi seninle oturup bu işi konuşmalıyız ki seni uygun damat adaylarına yönlendirebileyim. Fakat tatlım, sen hemen hemen hiç... nasıl söylesem... kendine uygun adamı bulma konusunda isteksizsin ve bu benim işimi çok zorlaştırıyor."

Teyzesinin onun geleceğiyle gerçekten ilgilendiğini fark eden Angelica bir an, onu üzdüğü için pişmanlık duydu. Fakat teyzesinin daha fazla üzülmesine gerek yoktu, çünkü nasıl olursa olsun artık evlenecekti.

"Annenin de evlenmesi uzun sürmüştü..."

"Öyle mi?"

Angelica oturduğu yerde doğruldu. Geçmişte annesiyle ilgili çok soru sormuştu, ama teyzesi her defasında, ölen kardeşiyle ilgili konuşmaktan kaçınmıştı. Şimdiyse Angelica'yı neredeyse sandalyesinden düşürecek kadar şaşırtıcı çok önemli bir bilgi veriyordu.

"Evet" dedi Leydi Dewberry, "fakat seni temin ederim ki onun haklı nedenleri vardı. Tamamen bir yanlış anlamaydı. Babamızın

yani senin büyükbabanın, erkek kardeşiyle, yani senin büyük amcan Robert'la arası açıktı. Büyükbaban onunla barışmayı reddetti ve Robert bir anlık aptallıkla anneni kaçırarak Kuzey İskoçya'daki evine götürdü."

Angelica, annesinin karanlıkta sürüklenerek bir arabaya bindirilip kaçırılışını hayal etmeye çalıştı, ama yapamadı. Bugüne kadar nasıl olmuştu da bunu duymamıştı?

Anılara dalan Leydi Dewberry iyice geçmişe gitmişti. "Büyükbabanı alelacele Kuzey İskoçya'ya götürecek olan notu getiren haberci bir daha asla bulunamayacak şekilde ortadan kaybolmasaydı, durum bu kadar kötü olmazdı. Büyükbaban yokken Robert başka mesajlar da gönderdi, ama bilmiyordu ki, renkkörü bir dedektif Boston'a doğru yola çıkan Elisabeth adlı geminin güvertesinde anneni gördüğüne yemin ettiği için kardeşi basıp gitmişti."

"Aman Tanrım! Büyükbabamın annemi bulması ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık iki yıl."

"İki yıl!" Angelica buna inanamadı. Demek ki annesi iki yıl amcasının yanında, babasının onu alması için beklemişti. Neler hissetmişti acaba? Bu süre içinde ne yapmıştı?

"Evet, iki çok uzun yıl. Gördüğün gibi evlenmekte gecikmesi onun hatası değil. Londra'ya döner dönmez babanla tanıştı ve bir ay içinde de evlendiler."

Angelica'ya göre bir ay, flört etmek için çok kısa bir süreydi, ama o zamanlar annesinin içinde bulunduğu durum farklı olmalıydı. Ayrıca babası, Angelica'nın hayatında gördüğü en çekici erkekti. Çok yakışıklı, cesur, güçlü, akıllı ve doğuştan diplomattı. Kesinlikle, annesinin ayakları yerden kesilmiş olmalıydı. Yüreği çarpan hangi kadın böyle bir adamla evlenmeyi reddedebilirdi ki?"

"Senin bir kocaya ihtiyacın var, tatlım. Sana bakacak ve seni çocuk sahibi yapacak bir erkeğe..." Konuşmasının en can alıcı noktasına gelince, Leydi Dewberry'nin alnı karıştı. "Çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Elbette" diye cevap verdi Angelica hiç tereddüt etmeden. Aslında, dünyada en çok istediği şey çocuk sahibi olmaktı, ne var ki bunu şimdiye kadar kimseye söylememişti. "Ah, çok iyi" diyen Leydi Dewberry memnuniyetle başını salladı. "Tatlım, senin güzel sözlere tutkun olduğun malum; bari bir tane de ben söyleyeyim. 'Kocan senin efendin, hayatın, muhafızın...'" Leydi Dewberry, Shakespeare'in *Hırçın Kız* adlı eserinden alıntı yapmaya çalışmıştı.

Angelica suskunluğunu bozmadan önce biraz bekledi, sonra

yavaş sesle konuşmaya başladı, "Senin efendin, seni koruyan, kollayan ve senin geçimini sağlayabilmek için denizde ve karada en ağır işleri yapan kişidir."

"Evet, aynen öyle" dedi Leydi Dewberry gülümseyerek. "Bu kesinlikle doğru. O halde artık bazı erkeklerle ilgili tavsiyelerime kulak asacağına inanabilirim."

Bu bir soru olmadığı için Angelica cevap vermek yerine kafasını sallayarak teyzesini onayladı.

"İyi. Şimdi, konuyu kadınsı bir yaklaşımla masaya yatıralım..."

Yarım saat sonra, Angelica kütüphaneye doğru giderken derin bir nefes aldı. Teyzesinin konuşması o kadar uzun sürmüştü ki bir yerde farkında olmadan ağzından arka arkaya *evlilik*, *koca* ve *çocuklar* kelimeleri çıkarsa Angelica buna hiç şaşırmayacaktı!

Angelica'nın o konuşmaları dinlerken ne kadar zorlandığını teyzesi bilmiyordu. Hatta onun geçmişe nazaran büyük bir ilerleme kaydettiğini düşünüyordu.

Nicholas, Angelica'yı sözleştikleri yerde beklemiş fakat daha sonra çok garip davranmıştı. Angelica ve Joanna kararlaştırılan yere gittikten birkaç dakika sonra onlara çok önemli bir randevusu olduğunu söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Fakat öğleden sonra Angelica'yı araba gezintisine davet ederek bu davranışını telafi etmeye çalışmıştı.

Kütüphanenin kapısını kapatan Angelica, randevusuna geç almadığından emin olmak için duvardaki saate baktı.

"Kırk dakikam daha var." Kitaplarla dolu raflara bakarak gülümsedi.

Mikhail'in söylediği sözün kime ait olduğunu bulacaktı.

"Prenses Belanov?" Raflardan birinden aldığı kitabı incelerken kapının hafifçe vurulduğunu duydu.

"Evet?"

Hizmetçi kafasını kapıdan içeri uzatarak reverans yaptı.

"Özür dilerim, Prenses. Leydi Dewberry sizi salonda bekliyor. Bir erkek ziyaretçiniz var."

"Teşekkür ederim" dedi Angelica, hizmetçi bir kere daha eğilip kalkarak odadan çıkarken. Bir erkek ziyaretçi? Bu ziyaretçinin, şu sevimsiz Lord Anthony olmaması için dua etti. Adam hemen hemen her gün uğruyordu. İyi ki Herrings vardı. Sadık uşağı, Angelica'nın lordu kabul etmeyeceğini söylediğinden beri bir kez bile hata yapmamıştı.

Salona doğru giderken, gelen kim olursa olsun ona nazik dav-

ranması gerektiğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Özellikle de Leydi Dewberry'yle yaptığı konuşmadan sonra!

Nicholas olabilir miydi? Erken mi gelmişti acaba?

"Gel, tatlım!" Leydi Dewberry haykırarak Angelica'yı odada karşıladı. "Bak, kim gelmiş ziyaretine!"

Alexander'ı gören Angelica'nın ağzı bir karış açık kaldı. Gülümsemeye çalıştı, fakat öpüşmelerini hatırlayarak kızardı. Bu adamdan neden bu kadar çok etkileniyordu?

Angelica, bir an teyzesinin uygun adaylar listesinde Alexander'ın ilk sırayı almasını istedi. Onunlayken asla sıkılmayacağını çok iyi biliyordu. Zeki ve tecrübeliydi; iki gün önce yaşadıkları düşünülürse cömert ve anlayışlıydı da.

En önemlisi de Angelica'yla ilgili sırrı biliyor ve ondan kaçmıyordu; çünkü o da Angelica gibiydi.

Fakat adama yaklaşınca bütün bu düşünceler aklından uçup gitti. Alexander olağanüstü iradeliydi, olağanüstü güçlüydü. Onu hiç özgür bırakmaz, kayıtsız şartsız itaat beklerdi. Angelica, kayıtsız şartsız boyun eğip eğemeyeceğini düşündü.

Hayır, hayır! Nicholas daha iyi bir seçimdi. Hem Alexander'ın evlenmeye niyeti olup olmadığı da şüpheliydi. Halbuki Angelica hemen evlenmeliydi. Hayır, o, evlenmek için uygun biri değildi, fakat ona en değerli hediyeyi vermişti: huzur.

"Prens Kourakin." Hafif bir reverans yaparak adama gülümsedi. Ne olursa olsun Alexander onun gözünde bir kahramandı; muhtemelen tehlikeli bir kahraman. "Bu sabah iyi görünüyorsunuz."

Alexander gülümsemedi. Bakışları Angelica'nın alıştığı gibi sıcak değildi. Prens ona değil Leydi Dewberry'ye döndü.

"Size çay ikram etmek isterim" dedi teyzesi.

"Memnun olurum" diye cevap verdi Alexander.

"Angelica onları şaşkınlıkla izlerken Leydi Dewberry gülümsedi. "Şimdi çıkmak zorundayım. Aslında, yeğenimi yalnız bırakamam, fakat siz Mikhail'in arkadaşısınız ve sağduyunuza güveniyorum." Angelica'ya, "kibar ol" anlamına gelen bir bakış fırlattıktan sonra yaşlı kadın odadan çıktı.

"Sağduyunuz?" Angelica teyzesinin arkasından, kafası karışmış bir şekilde baktı. Onu Alexander'la nasıl yalnız bırakabilmişti?

Alexander, Angelica'yı duymuş ya da onun şaşkınlığını fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Bunu yapmamalısın."

Angelica karşısındaki buyurgan tavırlı adama baktı.

"Ne demek istiyorsun?

Alexander her zamanki gibi açık sözlüydü.

"Nicholas Adler'le çıkmaktan vazgeç."

Mesele anlaşılınca Angelica'nın sinirleri bozuldu. Bu adam kendini ne sanıyordu da, ona hükmetmeye kalkıyordu?

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme hakkını nerden buluyorsun, bilmiyorum. Kiminle istersem görüşürüm."

Alexander, Angelica'nın bu sert çıkışını bastırmak için homurdanır gibi konuştu. "Kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında değilsin. Bu çok tehlikeli bir durum ve senin ortalıkta başıboş dolaşıp hedef tahtası olmanı istemiyorum."

Angelica sadece kekeledi.

"Sen çıldırdın mı? Nicholas'ı görmem neden tehlikeli olsun ki?"

Angelica o anda, Alexander'ın, özel hayatından haberdar olduğunu fark etti. Nicholas'la ilişkisini nerden biliyordu ki? Kafasındaki şüphe büyüdü ve gözleri kocaman açıldı.

"Beni takip mi ediyorsun?"

Alexander'ın gülüşü aşağılayıcıydı. "Yapacak daha önemli işlerim var. Bu konu hakkındaki son sözüm budur. Sana iyi günler dilerim."

Selam vererek odadan çıkmak ve onu bekleyen arabasına gitmek istedi. Tam kapıya geldiğinde alnında, hiç de yabancı olmadığı karıncalanmayı hissederek soğuk bakışlı gri gözlerini Angelica'ya çevirdi. Siyah saçları yüzüne dökülen Angelica bu haliyle çok masum görünüyordu.

Alexander ona doğru yaklaşırken Angelica kıpırdanmadan öfkeyle ve meydan okurcasına adama bakıyordu. Kendi kendine, Alexander'ın onun evine gelerek emirler yağdırmaya hakkı olmadığını tekrarlayıp duruyordu. Adam çok etkileyiciydi, ama ona boyun eğmeyecekti.

Ne var ki adamın gözlerindeki hiddeti görüp de korkmamak neredeyse imkânsızdı.

Alexander onu kavrayıp havaya kaldırdığında, Angelica sadece boğuk bir çığlık atabildi.

Alexander'ın sesi yavaş, fakat çok korkutucuydu.

"Bunu sakın bir daha denemeye kalkma, beni duyuyor musun? Zihnimi okumaya kalkan son kişinin sonu çok acıklı olmuştu."

Angelica kendisini bir bebek gibi havaya kaldıran bu adamın kollarındaki gücü hissetti. O çelik bakışlardaki öfkeyi gördü. Aslan kükremesini andıran homurtuyu duydu. Alexander'ın zihnini okumaya kalkan o adamın çok acı çektiğinden bir an bile şüphe etmedi.

Fakat korkusu birden uçup gitti. Bu kanıya nerden vardığını

bilmiyordu, ama adamın onu asla incitmeyeceğinden emindi.

"Kardeşim onun zihnini okuduğunu biliyor mu?"

Angelica, bunu neden sorduğunu bilmiyordu, ama bu soru Alexander'ı sakinleştirdi. Angelica'yı yavaşça yere bıraktı ve gözleri iyice kısıldı.

"Sen izin versen de vermesen de Nicholas'ı görmeye devam edeceğim. Eğer beni korkutmaktan ve bana karşı kaba kuvvet kullanmaktan vazgeçmezsen bil ki Mikhail'le aran açılır; çünkü ona yeteneğinden bahsederim."

"Bildiğini yap, Prenses." Tekrar eğilerek selam veren Alexander bu sefer Angelica'ya yaklaştı.

Konuşmaya başladıklarından beri ilk defa gerçekten korktuğunu hissetti Angelica. Dudakları neredeyse Angelica'nın dudaklarına değecek olan Alexander şimdiye kadar hiç bu kadar korkunç olmamıştı.

Ve sonra Alexander, Angelica'yı öptü. Angelica'nın tek yapabildiği, tutkusuna yenilmek oldu. Bu öpüşme, ilk seferki gibi birbirini keşfetme değil, tüm hislerini etkileyen yakıcı bir hamleydi.

Alexander, iki adımda Angelica'yı duvara yasladı. Adam onu tutmasa bacakları bedenini taşıyamayacaktı.

"Alexander." Bu bir rica, bir savunma, bir arzuydu. Alexander başını öne eğip Angelica'nın önce çenesini ve sonra da boynunu öpücüklere boğarken, kız ellerini adamın saçlarına götürdü.

"Söz ver bana" diye fısıldadı Alexander.

Adamın dili Angelica'nın kulağının arkasındaki hassas bölgeye kaydı ve onu titretti.

"Efendim?

"Onu görmeyeceğine söz ver."

Alexander'ın parmakları Angelica'nın sırtında dolaşırken dünya fırıl fırıl dönmeye başladı. Bu adam ona ne yapıyordu böyle? Ondan söz istiyordu...

"Hayır." Angelica, sarılmasını istemiyormuşçasına Alexander'ı omuzlarından itti. Aslında adamın ateşinin sönmesini istemiyordu.

"Ateşle oynuyorsun, Angel." Kelimeleri âdeta okşar gibi yumuşaktı. Fakat sözlerinin netliği Angelica'yı kendine getirdi. Angelica henüz kendine gelememişken, Alexander hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Angelica'ya bakıyor, nefesi kızın burnunu ve yanaklarını okşuyordu. Angelica'nın, Alexander'a boyun eğmeyeceğini göstermesi gerekiyordu. Lanet olsun boyun eğmişti bile!

"Tehlikeye atılmadan kazanılan zafer onur getirmez... Pierre Corneill."

Angelica, bu alıntının ağzından nasıl çıktığını anlamadı. Fakat nasıl olursa olsun manevi baskı altındaydı ve ağzından her türlü saçmalık çıkabilirdi.

Alay edercesine bir ifadeyle Angelica'nın yüzüne bakan Alexander geri çekildi. Bir şey söylemek ister gibiydi, fakat hiç konuşmadan döndü ve gitti.

Aynı anda Angelica'yı müthiş bir şaşkınlık ve utanç sardı. Kendisini zafer kazanmış gibi hissetmeliydi ama aksine adamın sıcaklığını geri istiyordu.

Şaşkınlık içinde, Alexander'ın onu öpmesini istediğini fark etti. Sağduyusuna ne olmuştu? Leydi Dewberry'nin bir saat boyuncu nutuk atması hiçbir işe yaramamış mıydı? O koca arıyordu ve gelecek vaat etmeyen kişilerden uzak durmalıydı. Tıpkı, Alexander gibi...

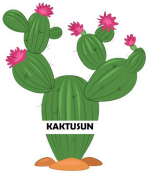
Adam salondan çıkmak üzereyken aklına bir şey takıldı.

Alexander, zihnini okumaya kalkan son kişinin bu yüzden çok acı çektiğini söylemişti. *Zihnini okumaya kalkan son kişi?*

Angelica bu konuyu düşünürken birden donup kaldı. Demek ki zihin okuyan sadece Alexander değildi... Başkaları da vardı!

Alexander bunu biliyordu, ama neden ona söylemiyordu? Acaba onun da bunu bildiğini mi zannediyordu?

Eteklerini kaldırdı ve odadan koşarak çıkıp kapıya doğru gitti. Öğrenmesi gerekiyordu. Kendisi gibi olan başkaları da var mıydı? Gerçekten de bir hilkat garibesi değil miydi? Aslında ait olduğu bir yer mi vardı?

14

Alexander karanlık sokaklarda yürürken sadece tek bir şey düşünüyordu. Yapılacak tören için hazırlıklar, mücevhercilerden alınan son bilgiler, araştırmacıların ifadelerinin alınması gibi önemli konulara rağmen, Angelica dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

İçini çekerek elini saçlarına götürdü, öfkesi burnundaydı. Kendi kendine defalarca, her şey sonuçlanana kadar Angelica Belanov'dan uzak durması gerektiğini söylemişti, ne var ki onu aklından çıkaramıyordu.

O gerçekten bir çılgındı. O bir sorundu. Zamanını muhtemel bir vampir katiliyle geçiriyordu!

Joanna, James'in listesindeki adamlardan Angelica'ya kur yapan Nicolas Adler'in vampir katilinin eşkâline uyduğunu söylemişti. Alexander bunu duyar duymaz hemen Angelica'nın evine gitmişti. Düşüncesizce davrandığını şimdi anlıyordu. Tek amacı, Angelica'nın o adamla görüşmesine engel olmaktı.

Lanet olsun, Angelica ne yapmıştı? Elleri belinde Alexander'a bakmış ve hayır demişti. Ona hiç kimse bugüne kadar karşı koymamıştı.

Angelica Belanov onda, bir şeyleri kırıp dökme, aynı zamanda da öpme isteği uyandırıyordu. Zihnini karıştırıyor ve onu amacından uzaklaştırıyordu. O salonda öfkeden kudururken Angelica'nın, bir açıklama beklediğine inanamıyordu.

Hiçbir açıklama yapmanuştı ama yapamayacağından değildi bu. Arzudan çıldırsa bile o küçük kıza açıklama yapmayı reddediyordu.

Lanet olsun, onu düşünmekten vazgeçmeliydi. Gerçekte, Nicholas Adler listedeki altmış muhtemel adaydan sadece biriydi; yine de Angelica bu adamla görüşmemeliydi. Onu bu konuda etki-

lemek için Mikhail'i kullanabilirdi. Bu da işe yaramazsa adamın Londra'yı terk etmesini sağlayabilirdi. En iyisi, Angelica'yı Londra'dan göndermekti. Böylece huzura kavuşabilirdi.

Kan kokusuyla başını sola çevirdi. Dört basamak çıktı ve koyu renge boyanmış kapıya vurdu.

Adınız.

İçerde olacakları düşününce Alexander'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu tarz yerleri ziyaret etmediğinden kimse onu beklemiyordu.

Alexander Kourakin.

Kapıyı hızla açan görevli şaşkınlıkla bakıyordu.

"Hoş geldiniz liderim."

Alexander başını eğdi ve adamın peşinden, loş bir ışıkla aydınlatılmış hole girdi. Bir kemandan gelen duygu dolu melodinin arkasındaki konuşmaları duyabiliyordu. Hol, yüksek pencereli büyük bir salona açılıyordu. Salon kanepelerle çevrelenmişti. Ayrıca birkaç masa ve iskemle de vardı. Akaju bir bar duvar boyunca uzanıyordu ve geniş bir merdiven ikinci kata çıkıyordu.

Vampirler salonun içine dağılmışlardı, kimisi de barda oturuyordu. Alexander kanepede esmer bir kadınla oturan Kiril'e baktı. Kadın diğer kadınlar gibi şeffaf bir kumaştan, vücudunu saran siyah bir elbise giymişti.

"Liderim!" Yanından gelen ses dikkatini çekti. İri göğüslü, dudakları şehvetle aralanan bir kadın Alexander'a baktı.

"Adım Catherine. Size bir kadeh kan ikram edebilir miyim?" Kadın gülümsedi, kirpikleri soluk yanaklarının üzerinde çok güzel duruyordu. Odadaki erkeklerin kadına ilgiyle baktığını fark etti. Kadın bütün erkeklerin kendisini arzuladığının farkındaydı.

Alexander, başını evet anlamında salladı, sonra Kiril'i gördüğü yere doğru döndü. Bu gece buraya gelirken ne beklediğini bilmiyordu, ama şimdi bunu daha önce düşünmesi gerektiğini fark etti. Çevresindeki kadınlar, onda arzu uyandırmıyordu. Sadece Angelica bunu başarmıştı.

Kiril.

Kiril öpüştüğü kadından ayrıldı ve sesin geldiği yöne baktı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Prensim?

Konuşmalıyız.

Alexander, sağ köşedeki boş bir masayı işaret etti. Kiril başıyla onayladı.

"Buyurun!" Catherine, içi kan dolu kristal bir kadehle geri döndü.

"Teşekkürler." Alexander kadehi aldı ve Kiril'in onu beklediği masaya yürüdü. Kadının yavaşça gidişini izledi. Birçok vampirin gözü kadındaydı, ancak kendisinden davet almadan onu rahatsız etmeyeceklerini biliyordu.

Kiril öne doğru eğildi. "Prensim?"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Alexander zihnini okumak için yalvaran seslerin farkındaydı. Onları zihninden uzak tutuyordu, fakat gece ilerledikçe onların giderek daha ısrarcı olacaklarını hissedebiliyordu.

Bir saat sonra odadaki şehvet dayanılacak gibi değildi. Siyah pelerinler etrafa fırlatılmıştı; çıplak vücutlardan yükselen iniltiler hayatın ritmiyle dans ediyordu.

Alexander, gözleri yuttuğu sıvının rengiyle aynı olan bir adamın, bir kadının sırtına kan damlattığını ve bu kanı yaladığını gördü.

Kadehindeki son yudum kanı da içerken Kiril'le konuşacağı şeyler bitmişti.

Kiril, "Sizinle eve dönmemi ister misiniz?" diye sordu.

Alexander etrafına bakındı. "Bugünlük yapacak bir şey yok, sen kalabilirsin."

Kiril eğilince Alexander'ın arkasındaki kişiyi fark etti. "Liderimiz, sizi bekleyeceğiz." Catherine, Alexander'ın yanına gelmişti. Alexander kadının kendisine yanaşmak istediğini anladı. Kadının arkasında, heyecandan yerinde duramayan birkaç kadın daha vardı. Catherine kollarını elbisesinden çıkardı ve kumaş vücudundan kayarak ayaklarının dibine düştü.

Gözlerini Catherine'nin muhteşem vücudundan ayıramayan Kiril yutkundu. Kadın gibi o da prensin tepkisini bekledi. Kadın vampirlerin böyle bir gecede, birlikte olacağı erkeği seçme hakkı vardı; ancak liderler bu kuralın dışında kalırdı. Bir lider her zaman beraber olacağı kadını seçme hakkına sahipti.

Bir süre kımıldamadan duran Alexander, önündeki çıplak bedeni seyretti. Dolgun memelerin onu harekete geçirmemesine sinirlendi. Odadaki hiçbir kadını arzulamadığını fark etti.

Catherine'i istemiyordu.

Selam vererek masadan kalkan Kiril, daha önce birlikte olduğu esmer kadının yanına gitti.

Kadın, Alexander'ın bacaklarını ayırarak ona yaklaştı ve dudaklarından öpmeye başladı. Alexander hiç konuşmuyordu. Cat-

herine'in elleri önce Alexander'ın gömleğinde, sonra da çıplak bedeninde dolaştı.

Tenindeki dudaklar onu heyecanlandırmıyordu. Vücudunu okşayan eller soğuktu. Birden aklına Angelica geldi. Kız ona bakıyordu; yüzünde meydan okuma, gözlerinde arzu vardı. Onu evinin salonunda öpmek, konuşamaz hale getirene kadar öpmek istemişti. Sonra da onu soyacaktı...

Sertleştiğini hissetti. Angelica'yı istiyordu, ama ancak bu kadınlara sahip olabilirdi. Alexander ellerini Catherine'nin kalçalarından aşağıya doğru kaydırdı ve onu kendine doğru çekerek ayağa kalktı. Kızıl saçlı bir kadın kolunu uzatarak masanın üstündekileri tek bir hareketle savurdu. Alexander, kucağındaki kadını masanın üzerinde açılan küçük boşluğa yatırdı.

Gömleğini üzerinden çıkaran üç çift el şimdi vücudunda geziniyordu. Şehvetle aralanmış dudaklarıyla onu öptüler. Alexander, üzerinde dolaşan ellerin ve dudakların Angelica'ya ait olduğunu hayal etti.

Omuzlarına değen saçlar, Angelica'nın siyah saçları, sırtına dayanan göğüsler Angelica'nın göğüsleriydi.

Pantolonunun düğmelerini açtı ve önündeki kadını masanın kenarına doğru çekti. Onun bacaklarını ayırıp içine girerken gözleri kapalıydı.

Angelica. Kızın adı beyninde yankılanırken kadının içine iyice girdi. *Angelica*.

15

"Harika, gerçekten harika." Uykudan uyanan Angelica, kafasını kurcalayan soruların cevaplarını bulamadığı için öfkeyle homurdandı. Alexander'ı bulmaya ve merak ettiği her şeyi öğrenene kadar onu soru yağmurunu tutmaya kararlıydı. Ancak midesi rahatsızlanmış ve uyumak zorunda kalmıştı.

Aksilikler peşini bırakmıyordu, böyle bir zamanda midesi ağrımıştı. Şimdi de sorularına cevap alamadığı için öfkeden kuduruyordu.

"İyi akşamlar uyuyan güzel!"

Çarşafı Angelica'nın yüzünden çekip onun alnını okşarken Mikhail'in yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "İyi misin?"

Angelica onun bu neşeli gülüşüne karşılık vermeyi reddederek kardeşinin hafifçe uzayan sakalına dokundu. "Bu halde ortalıkta dolaşmıyorsun, değil mi Mikhail? Bu halinle kadınları asla etkileyemezsin."

Elini yüzünde dolaştıran Mikhail sırıttı. "Bu beni asla yıldıramaz. Aslında Londralı kadınlar beni böyle daha çekici buluyorlar."

"Buluyorlar, öyle mi?" Angelica yatakta doğruldu. Kardeşini şüphelendirmeden bu akşam Alexander'ın nerede olacağını öğrenmenin bir yolunu bulmalıydı.

Mikhail sırıtmaya devam ederken Angelica pencereye doğru baktı. "Saat kaç?" Angelica son derece doğal davranmaya çalışıyordu.

"Seni tembel, öğleni geçti. Maskeli baloya geç kalmak istemiyorsan bir an önce kalk ve banyonu hazırlamalarını söyle."

Lanet olsun! Balo tamamen aklından çıkmıştı. Diğer zihin okuyucularıyla ilgili bilgi almak ile baloya gidip zengin koca bulmak arasında bir seçim yapamıyordu.

Mikhail'e hasta olduğunu söyleyerek daha önce gittiği balolar gibi sıkıcı olacağına inandığı bir baloya gitmekten kurtulabilirdi; ama... Kardeşinin yüzündeki o tatlı gülümseme, bütün mazeretlerin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Mikhail'in sağlıklı olması ve yüzünün gülmesi her şeyden daha önemliydi. Baloya gidip Nicholas gibi seçkin bekârlarla yakınlaşmalıydı.

"Baloya nasıl gideceksin?"

"Yarı İngiliz yarı Rus bir aristokrat gibi gideceğim, ya sen?"

"Mikhail çok komiksin." Kardeşiyle alay etmekten son anda vazgeçti. "Erkeklerin işi çok kolay, koyu renk ceket ve pantolonla işi bitiriyorsunuz; oh ne âlâ! Kendime giyinecek doğru dürüst bir kostüm seçmeliyim, aksi halde balodaki kadınlar ben onlar susturana kadar gıdaklarlar."

Mikhail keyiflenerek, "Kadınların aptal olduğunu inkâr etmiyorum" dedi.

Angelica, kardeşinin sırıtmasına aldırmayarak, yataktan inmek için ona uzaklaşmasını işaret etti. Gardıroba doğru yürürken "George Elliot'tan alıntı yaparken cümlenin devamını unutmuş görünüyorsun" dedi.

"Ah?" Mikhail masum bir bakışla kız kardeşinin dolaptaki elbiselerini peş peşe çıkarıp bir kenara koymasını izledi.

"Cümlenin tamamı şöyle: 'Kadınların aptal olduğunu inkâr etmiyorum: Yüce Tanrı onları, erkeklere uyum sağlasınlar diye öyle yaratmış.'"

Mikhail sırıttı. "Hımm, ben sadece o kısmına bakmışım herhalde. Ben kaçtım Angelica, sonra görüşürüz."

Sarı ve beyaz ipekten yapılmış bir gece elbisesi seçip kardeşine döndü. "Kaç bakalım, korkak."

Marie-Antoinette kılığına girmiş sarışın bir kadınla dans eden barona bakan Angelica yüzünü ekşiterek, "Bu adama inanamıyorum" dedi.

Eğilip Angelica'nın sırtını okşayan Joanna omuz silkerek, "Erkekler domuzdur. Bu yalan değil kesinlikle gerçek" dedi. "Gerçi sana bakarak adama biraz kredi vermeliyim, adam bir iki küçük çimdiğin ötesine de geçmeye kalkabilirdi."

Angelica arkadaşına sinirli bir bakış fırlattı ama bir yorumda bulunmadı. Esasen her şeyden çok kendine kızmıştı. Uygun bir damat adayı olabileceğini düşünerek, eğlenmekten başka bir niyeti olmayan baronla epey zaman harcamıştı. Fazla zamanı kalmadığına göre artık daha akıllıca davranmalıydı.

Gecenin sonu yaklaşırken ayakları acıyordu ve hiçbir ilerleme kaydedememişti. Nicholas ortada yoktu, zaten maskeli balo olduğundan insanları tanımakta güçlük çekiyordu. Bu kalabalıkta ve rengârenk maskelerin arasında, aday listesinde yer alan markiyi nasıl bulacaktı?

"Benimle dans etmek şerefini bahşeder misiniz, Leydim?"

Angelica yanına gelen adama doğru dönerken, Joanna gülmemek için kendini zor tuttu. Adam koca adayı olmak için fazlasıyla gençti.

"Teşekkür ederim, ama korkarım ayaklarım yara oldu."

"O halde size içecek soğuk bir şey getirebilirim, Tanrıçam."

Angelica, Joanna'nın gülmemek için ağzına kapattığı parmaklarının arasından çıkan hafif kıkırdamayı hissetti ve ona öfkeyle bakmamak için kendini zor tuttu. Bu hiç de komik değildi. Buraya koca bulmaya gelmişti, ama onunla sadece saçma sapan çocuklar ve çocuk gibi davranan adamlar ilgileniyordu.

"Çok naziksiniz beyefendi, ancak az sonra eve döneceğiz."

"O zaman belki ben..."

"Hayır, kesinlikle olmaz." Angelica evine giderken adamın refakat etmeyi teklif etmesine fırsat vermeden konuyu kapatmıştı.

"Nasıl isterseniz, Venüsüm." Çocuk aşırı bir reverans yaparak üzgün biçimde uzaklaştı.

Joanna sesini kalınlaştırıp istenmeyen ateşli âşığı taklit etti: "Ah, Venüsüm."

Angelica, "Sus Joanna! Korkunçsun! Dalga geçmeyi bırak" diye söylenirken yanlarına bir başka adam geldi. Az önceki gençten yaşça daha büyük biriydi. Üzerinde çok şık brokar bir ceket olan adam başını eğerek onları selamladı.

"Prenses Belanov."

Angelica arkadaşına soran gözlerle baktı. Joanna arkadan çekiştirerek bir isim fısıldadı. Trenson? Hayır, Trenson diye birini hatırlamıyordu... Ah, evet... Angelica birden gülümsedi.

"Lord Trenton." Başını eğerek selamladı. Çok zengin bir dul olan Lord Trenton iyi biriydi.

Lord tanınmaktan mutlu olmuş bir halde elini uzattı.

"Birlikte dans edelim mi?"

"Elbette." Lord Trenton'la dans pistine yürüyen Angelica, Joanna'nın onu cesaretlendirmek için başını salladığını gördü.

Elini hafifçe kızın beline dolayan lord, onu zarif bir şekilde döndürmeye başladı.

Kısa süren bir sessizlikten sonra lord, "Uzun zamandır size

hayranım" dedi. Angelica ne diyeceğini bilemedi. Tanıdığı kızlar deneyimliydiler ve nasıl flört edeceklerini biliyorlardı, ama onun bu konuda hiç tecrübesi yoktu.

"Çok uzun bir zaman olması mümkün değil, Lord Trenton. Ben Londra'ya kısa bir süre önce geldim."

"Bana Richard deyin, lütfen."

Angelica samimiyetin hızlı geliştiğini hissetti ve kendine hâkim olmaya çalıştı. Ona bir koca lazımdı ve bu adam da pekâlâ olabilirdi.

"Çok mu hızlıyım, Prenses Belanov? Bunu istemiyorum ancak olmamam da mümkün değil, siz bu kadar güzelken... duyguluyken..."

Bu adam neler söylüyordu böyle? Kafasında tehlike çanları çalmaya başladı.

"İpeğin kalçalarınızı ve göğüslerinizi sarışı, bunlar bir erkeği..."

"Durun!" Duyduklarına inanmakta zorlanan Angelica, adamı durdurmak için kollarını yavaşça çekti. Daha önce de başkalarının bu tarz düşüncelerini okumuştu, fakat bugüne kadar hiç kimse bu kadar alenen söylememişti. Adam aklını kaçırmış olmalıydı, onu bırakmıyordu.

"Lord Trenton, lütfen beni bırakır mısınız, dans etmek istemiyorum."

Lord Trenton ona karşı koymak istercesine baktı; sonra birden durdu. Gözleri kızın sol omzunun gerisine kaydı ve elleri derhal gevşedi.

Bu şansı kaçırmayan Angelica hemen geri döndü o anda az kalsın çok uzun boylu biriyle çarpışıyordu.

Alexander. Onu hemen tanımıştı. Siyahlar giymişti ve maskeli balo için kullandığı tek aksesuar gözlerini çevreleyen siyah ipek bir maskeydi. Çenesi kasılmıştı ve gözleri karşısındaki adamı delip geçecek gibi bakıyordu. Tıpkı bir şeytana benziyordu. Sonra Angelica'ya baktı ve onun güçsüz ellerini tuttu. Angelica çıkardığı maskesiyle yüzünü tekrar kapattı.

Arkasında bir hareketlenme olduğunu fark eden Angelica, Lord Trenton'un oradan uzaklaştığını anladı. O anda çevrelerinde vals yapan insanlar yok oldu ve sadece ikisi kaldı.

Bir adım yaklaşan adam, elini kızın beline doladı ve ikisi de müziğin ritmiyle dönmeye başladılar.

Alexander harika bir dansçıydı, hiç çaba sarf etmeden son derece zarif hareketlerle kızı yönlendiriyordu. Angelica'nın başı adamın omzundaydı ve onun yüzünü görebilmek için başını arkaya atması gerekiyordu.

"Bunun için size teşekkür borçluyum."

Alexander cevap vermedi. Kısa bir süre sonra Angelica yavaş yavaş kendine geldi. Daha önce onunla konuşmak için can atıyordu ve şimdi sorular yine beynine hücum etmeye başlamıştı.

"Evden ayrıldığınızda arkanızdan yetişmeye çalıştım."

"Öyle mi?"

Adam yüzüne bakmadığı için konuşmakta zorlanan Angelica konuşmayı devam ettirmekte kararlıydı.

"Sonra... Yani ben sizi çıldırttıktan sonra dediniz ki..."

"Bir daha bunu asla yapma!" Alexander şimdi Angelica'nın gözünün içine bakıyordu. Aynı öfkeli ifade yüzünde tekrar belirmişti, ancak Angelica soru sormakta kararlıydı.

"Geçen sefer zihninizi okumaya kalkanların zarar gördüğünü söylemiştiniz" dedi.

"Angelica..." Sesinde bir uyarı vardı.

Maskesini yüzünden kaldıran Angelica, yanıt alabilmek için yalvaran gözlerle adama baktı.

"Benim gibi insanlar var mı? Bizim gibi? Bu nedenle mi öyle söyledin? Alexander, lütfen söyle, Bunu öğrenmeye ihtiyacım..."

Alexander onun çenesini avucunun içine aldı, başparmağı konuşmasını engellemek için dudaklarının üzerindeydi. Birden Angelica düşünemez oldu, sadece hissediyordu.

Kendilerini nasıl olup da pistin tam ortasında buldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Çevrelerindeki onlarca insan, saçma sapan kostümleriyle soluklaşmışlardı. Dans pisti inanılmaz kalabalıktı ama kimse onlara bakmıyordu. Kalabalığın ortasında yapayalnızdılar, adamın elleri onun belinde ve yüzündeydi, kendini tamamen adamın kollarına bırakmıştı.

"Alexander." Adamın adı bir fısıltı olarak dudaklarından döküldü. Aklı tamamen karışan Angelica, zaman içinde kaybolmuştu sanki. Kafasındaki sorular uçup gitmiş, bütün sorunlar Mozart'ın duygu dolu vals nağmeleriyle açık teras kapılarından dışarıya süzülmüştü.

Alexander'ın başparmağı dudaklarının üzerinde gezinen Angelica ona biraz daha sokuldu. Hakkında çıkacak dedikodular umurunda bile değildi. Birden onun olmak için dizginlenemez bir arzuya kapıldı. Dilini adamın başparmağının üzerinde gezdirdi. Adamın gözleri, renk değiştirip gümüş alevine dönüştü. Başıyla hafifçe selam veren Alexander sonra durdu.

"Alexander?" Yavaşça kendine gelmeye başlamıştı, hiç tanımadığı bir his tüylerini diken diken etti.

"Gitmeliyim."

"Nasıl?" Müzik susmuştu; çiftler pistten kenara çekiliyorlardı. Nasıl olmuştu da müziğin sustuğunu fark etmemişti?

"Kardeşinin yanına git, Angelica."

Angelica, Alexander'a baktı; kafası karışmıştı, beyni patlamak üzereydi. Haklıydı, kardeşinin yanına gitmeliydi. Kendini kontrol etmeli ve Mikhail'i düşünmeliydi. Biraz daha gecikirse iyi bir evlilik yapıp mali durumlarını düzeltme şansını kaybedecekti.

Korkutucu gerçek ise, Mikhail için zorunlu olmasa bu durumun umurunda bile olmamasıydı. Ne sosyetenin ne de diğer erkeklerin onun hakkındaki düşünceleri umurunda değildi. Alexander'ı görünce her şey önemini yitiriyordu.

"Gitmeliyim." Maskeyi tekrar yüzüne taktı ve dans pistinden uzaklaştı. Pistten uzaklaşırken geri dönüp baktı; Alexander gitmişti.

16

Angelica kır evinde yaşadığı dönemde evden sıvışıp ay ışığında atla dolaşma konusunda hayli tecrübe kazanmıştı. Bu nedenle, iki katlı bir binadaki yatak odası penceresinden kaçmak onun için çok basit bir işti. Şüphesiz kır evinden kaçarken kardeşinin pantolonunu ve gömleğini giydiği için şu anda üzerindeki kıyafet işini biraz zorlaştırıyordu.

Alexander'ın yaşadığı eve gitmek için Park Lane'e on beş dakikalık bir yürüyüş gerekse de kimseye gözükmeden oraya kadar yürümek sorundu. Hızlı olmalı ve kuytu yerlerden gitmeliydi.

Yakasını kaldırmış, kapüşonuyla yüzünü gizlemeye çalışıyordu. Yürürken çizmelerinin çıkardığı sesler duyuluyordu. Evin bahçe kapısına koşan Angelica, sokağın iki tarafını da kontrol etti.

Yol boştu, yaprak bile kıpırdamıyordu.

Harika!

Angelica, eteklerini iki eliyle hafifçe yukarı kaldırarak koşmaya başladı. Neden nefesini tuttuğunu bilmiyordu, ama bunun iyi bir fikir olmadığı kesindi. Alexander'ın evinin bahçe kapısına vardığında nefes nefeseydi.

Bahçe kapısı doğal olarak kilitliydi.

Lanet olsun! Şimdi ne olacaktı? Ukala herif zahmet edip de notunu okumuş olsaydı bari. On beş dakika evvel aldığı not tam bir fiyaskoydu. Alexander'ın yardımcısı tarafından yazılmıştı. Angelica notu, inanmakta zorlanarak defalarca okuduğu için her kelimesini ezberlemişti.

> Sayın Madam;
>
> Prens Kourakin halen rahatsızdır ve notunuza hemen cevap verebilecek durumda değildir. Notunuzun, benim ya da evdeki herhangi biri

tarafından okunmadığından emin olmanızı rica ederim.

Saygılarımla.

Prens Kourakin'in Yardımcısı

Alexander Kourakin, kendisinden bu kadar kolay kurtulacağını zannediyorsa yanılıyordu. Nasıl olduğunu anlayamadığı bir biçimde, baloda kendinden geçmesine neden olmuştu. Fakat yapacağı son şey dahi olsa, diğer zihin okuyucular hakkında onu konuşturacaktı. Malikâne karanlıkta sanki bir felaketin habercisi gibi yükseliyordu; duvarları ve kapısı içeri girilemeyecek kadar sağlam görünüyordu. Birkaç yıl önce savaşla ilgili okuduğu kitaplardan, girilemeyecek hiçbir yapı olmadığını öğrenmişti. Hele de şehirdeki bir eve girilmemesi söz konusu değildi.

Angelica evin arka tarafına geçtiğinde, ay ışığı bir spot gibi onu aydınlatıyordu. Öfkeyle gökyüzüne baktı ve birkaç adım geri çekildi. "Ayın hatası bu, ne zaman dünyaya yaklaşsa erkekler çıldırıyor."

Othello'dan bir sözcük dudaklarından döküldü ve havada yankılandı.

Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?

Evin köşesindeki büyük ağacı fark edince neredeyse sevinçten çığlık atacaktı.

"Harika, harika, harika!"

Ağacın dalları duvarın üstüne kadar uzanarak ay ışığını gölgeliyordu.

Etrafına bir kez daha bakınan Angelica, eteklerini beline topladı ve soğuk havada açıkta kalan bacaklarıyla tırmanmaya başladı. Bir düşme tehlikesi ve avuçlarında birkaç çizikten sonra duvarın diğer tarafına geçmeyi başardı.

Şimdi ne olacak? Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bundan sonra taşkınlığına gem vurmalı ve daha dikkatli olmalıydı. Aslında gecenin bir vakti Alexander'ın evine meşru olmayan yollarla girmek çirkin bir davranıştı. Evet, kızgındı ve bir sürü açıklama istiyordu ama bunun için birkaç saat daha bekleyemez miydi?

Bu kadar rahat davranmasının sebebi, evde sadece aile bireyleri ve hizmetkârlarla –ki onlar da aileden sayılırdı– yaşamasıydı Teyzesinin bir leydi gibi davranması yönündeki öğütlerine kulak asmıyordu.

Teyzesinin önemsediği, bir leydiye yakışacak davranışları aslında pek de ciddiye almıyordu. Bazen Leydi Dewberry'yi mutlu etmek için, "Keşke bir leydi gibi davransam" dediği oluyordu. Ne de olsa kadıncağız onun yetişmesi için az emek sarf etmemişti.

Neler düşünüyordu böyle? Duvarın kenarında durup kendi kendine söylenmek şu anda yapılacak en saçma şeydi herhalde.

Duvarın gölgesini siper alarak mutfak kapısına benzeyen yere doğru hareket etti. Gülmemek için bir eliyle ağzını kapatmıştı.

Gecenin bu saatinde ön kapıdan girmeye çalışmak olanaksızdı. Bu işe kalkışmadan evvel hiçbir plan yapmadığını fark etti.

Mutfak kapısına bakarken aklına bir fikir geldi; Mikhail'in on üçüncü yaş günü için ona aldığı o saçma kitap için Tanrı'ya şükretti. *Hayatınızı Kurtaracak Çözümler* isimli, resimli bu kitap hiçbir zaman yapmayı öğrenemeyeceği konuları içeriyordu: Bir bardakla kapıları dinlemek, pencereden kaçmak için yatak çarşaflarına çözülmeyen düğümler atmak ve tabii ki en favori bölümü olan, "Saç Tokasının Altmış Dört Çeşit Kullanımı".

Angelica, arka kapıya vardığında kapıyı açmak için saçından bir toka çıkardı. Daha önce bunu hiç denememişti ve daima bu tip davranışların çok çirkin olduğunu düşünürdü. Ancak bunun arkasında iyi bir amaç olması halinde dünya bu davranışı mazur görebilirdi.

Evet, bir kapıyı izinsiz açarak haneye tecavüz ediyordu ama gerçekten iyi bir nedeni vardı ve kendine gerekçelerini açıklama fırsatı verilmesi halinde utanması için bir neden kalmayacaktı. En azından böyle düşünüyordu. Merak, saygın bir güdü müdür? Artık düşünmeyi kesmeliydi!

Kilit açılırken hafif bir gıcırtı evin içinde yankılandı. Angelica gürültüyü kimsenin duymadığını umarak nefesini tuttu. Alexander'la konuşmadan yakalanmak istemiyordu.

Birkaç saniye sonra Angelica kapıyı açtı ve karanlık mutfaktan içeriye süzüldü.

Mutfak da, evin diğer bölümleri gibi çok büyüktü. Böyle büyük bir evde tek başına yaşamak insana yalnızlık hissi verirdi. Sonra tekrar düşündüğünde, Alexander'ın evde yalnız yaşayıp yaşamadığını bilmediğini fark etti. *Evli olabilir miydi?* Şimdiye kadar aklına hiç gelmeyen bu soru onu birden durdurdu ve bir anda üzerinde tonlarca ağırlık hissetti.

Evli olamazdı. Olabilir miydi?

"Kendine gel" diyerek kendini telkin etti.

Alexander'ın evinde yaşayanların da düşünce okuma yetenekleri olması ihtimaline karşı düşüncelerini korumaya aldı. Böylelikle kimse onu duyamayacaktı. Kendine, burada olma amacını hatırlattı. Dünyada, o ve Alexander gibi başka insanların da olup olmadığını öğrenmeliydi.

Olasılıkları düşündüğünde heyecandan midesine kramplar girdi. Bütün cesaretini toplayarak mutfaktan büyük bir hole çıktı ve kasvetli karanlık içinde yavaşça yürüdü. Koridorun iki yanında sağlı sollu kapılar vardı, en sondaki kapının altından da hafif bir ışık sızıyordu.

İşte şimdi Alexander'la yüzleşme ve tüm gerçeği öğrenme zamanıydı.

Angelica hızlanarak altından ışık sızan kapıya yaklaştı ve açmak için elini yukarıya doğru kaldırdı. Tam kapının tokmağına uzanacakken içinden gelen bir ses onu durdurdu. Kafası karışmıştı ve kararsızdı. Yavaşça eğilip anahtar deliğinden içeriye baktı.

Gördükleri karşısında ağzından çıkan sese engel olamadı.

17

Alexander, güven vermek amacıyla, elini Christopher'ın küçük omzuna koymuştu. Çocuğun açlığını ve endişesini kolaylıkla hissedebiliyordu. Bu kadar genç biri için dört klan liderinin karşısında test edilmek hiç de kolay değildi.

Uzak ve yakın ülkelerden gelen çok sayıda vampir, salonu doldurmuştu. Klan liderlerinin bir araya gelmesi sık yaşanan bir olay değildi. Aslında rüştünü ispat törenine bütün liderlerin katılması gerekmiyordu. Her klandan bir temsilci bu iş için yeterliydi. Liderlerin hazır bulunması törenin yanı sıra Christopher'ın annesinin ölüm nedeniyle de ilgiliydi. Diğerleri de liderleri görebilmek için gelmişlerdi.

Alexander, birkaç hafta önce Kuzey Klanı üyesi olan Leydi Katherine Langton'un, Sergey'in yerini bulmak ve onu yakalamak için görevlendirildiğini öğrenmişti. Leydi Langton, diğer vampirler gibi ormanda ölü bulunmuştu. Kanunları gereği, cenazeye tüm Kuzey Klanı üyeleri katılmıştı. Şimdi herkes, çocuğa yapılan rüştünü ispat töreninde annesi için yine gözyaşı döküyordu.

"Çok yakında bitecek." Çocuğun dikkatle kendisine baktığını fark eden Alexander, yumuşak bir sesle konuştu.

"Mutluyum" dedi Christopher bir yandan karnı guruldarken. Havasız odayı dolduranlar arasında babasını gördü. Babası onunla gurur duyacaktı.

Christopher Alexander'a dönerek, "Bütün tören boyunca yanımda kalabilir misiniz?" diye sordu.

Alexander bunun mümkün olmadığını anlatmak için başını salladı. "Kısa bir süreliğine yanından ayrılmam gerekecek, fakat bu önemli değil, Christopher. Henüz çocuksun, ama biraz sonra erkek olacaksın ve erkekler hiçbir şeyden korkmazlar."

Yavaşça yutkunan Christopher başını sallayarak Alexander'ı onayladı. Prens Kourakin'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı, hiç korkmayacaktı.

"Alexander, başlayalım mı?" diye sordu James. Alexander'ın onaylamasının ardından vampirler bir çember oluşturup geri çekildiler. Çemberin içinde sadece üç adam, bir kadın ve az sonra ergenliğe adım atacak olan çocuk kaldı.

James, vampirler konseyinin üzerine çöken sessizliği bozarak, "Christopher'ın ergenlik töreni şerefine dört klanın lideri bir araya geldik. Doğu Klanı lideri Prens Alexander Kourakin; Güney Klanı lideri Sadrazam İsmail Bilen, Batı Klanı lideri Kontes Isabelle DuBois ve Kuzey Klanı lideri ben. Hepimiz Christopher'ı ve ölen annesini onurlandırmak için buradayız" dedi.

James, Christopher'ı kollarından tutarak çocuğun yüzünü liderlere çevirdi. Üyeler yaşadıkları ilk acıyı ve açlığı anımsayıp çocuğa acıyarak baktılar.

James yetişkin bir erkeğe hitap edercesine, Christopher'a döndü ve "Vampir klanlarının kanunları açıktır. Bu kanunlar ırkımızın devamını sağlar. Bunları biliyor musun?" diye sordu.

Çocuk, "Evet" derken sesi hafifçe titriyordu.

"Biz politik olarak insanlardan farklıyız. Onların ülkeleri var, bizimse klanlarımız. Onların ülkelerinde olmayan şey bizde var. Üyelerimiz uyum içinde yaşar. Klanlar, kanunları güçlendirmek için kuruldu, yoksa bizler her açıdan tekiz. Anlıyor musun?"

"Evet." Christopher'ın sesi bu kez daha güçlü çıkmıştı.

James başını sallayarak durumu onayladığını belirtti. Alexander ve Lord Langton, Christopher'ın iki yanında yer aldılar.

Isabel, keskin ve sorgulayan gözlerle, "Sen, Christopher Langton'un babası Lord Henry Langton, yol gösterici olarak bir adım öne çık. Liderler onun büyüdüğünü deklare edene kadar vâsilik görevini yerine getirmeyi kabul ediyor musun?" diye sordu.

"Kabul ediyorum."

"Christopher Langton'u himayene aldığını, onun yapacağı yanlışlardan senin sorumlu tutulacağını ve cezalandırılacağını biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Ve sen, Doğu Klanı lideri Prens Alexander Kourakin, bir adım öne çık. Henry Langton'un başaramaması durumunda, vâsilik görevini üstlenmeyi kabul ediyor musun?.." İsabelle, Lord Langton'a yaptığı gibi Alexander'ın da yüzüne dikkatle baktı; prensle olan dostluğu asla göreviyle arasına giremezdi.

Alexander hiç tereddüt etmeden cevapladı: "Kabul ediyorum."

"Odadaki herkes şahit olsun, Christopher Langton hazır olduğunu bildirdikten sonra işleyeceği tüm günahlardan yol göstericisi sorumlu olacak."

Odanın dört duvarından net ve kesin bir ses yükseldi: "Şahidiz!"

Isabelle onayladı ve Alexander diğer liderlerin yanına geçerken, Lord Langton da bir adım geri çekilerek gözlemcilerin oluşturduğu çembere katıldı.

"Genç Christopher, şimdi kanunlarımızın iki yönüyle karşılaşacaksın" dedi İsmail. Osmanlı İmparatorluğu'ndan çeşitli klan üyeleriyle birlikte bir saat önce gelmişti ve kalabalığın içine dağılsalar da parlak renkli üniformalarıyla dikkat çekiyorlardı.

"Kanunlara uyarsan, kanunlar da seni korur, sana sahip çıkar." İsmail öne doğru çıkan Isabelle'e baktı.

Kadın o kadar çok adamı öldürmüştü ki sayısını bile hatırlamıyordu. Yaşadığı beş yüz küsur yılda hizmetçi, çoban, eş, kraliçe ve imparatoriçe gibi çeşitli kimliklere bürünmüştü. Savaşlara da katılmıştı, müzik odasında şarkı söyleyen genç kız da olmuştu. Bu yüzyılda, Fransız aristokrasisinin saygın bir üyesiydi, ama şu anda bir vampir, Batı Klanı'nın lideri ve kanun koruyucusuydu.

Christopher'ı kucağına almak için öne eğildiğinde, uzun kahverengi saçları omuzlarından döküldü. Tavırlarından gergin olduğu anlaşılan çocuk, sıcak kucağa alınırken rahatlamış göründü. Christopher'ı küçük bir çocuk gibi kucaklayan Isabelle ona bir cüppe giydirdi.

Hiçbir şey söylemeden bu genç adamı, kollarını uzatmış bekleyen James'e verdi.

Christopher daha sonra Alexander'ın kucağına ve en sonunda da İsmail'in kucağına verilirken tamamen sessizdi. Her biri onu kucaklarında kısa bir süre tutup birbirlerine verdiler, en sonunda da İsmail onu kucağından yere bıraktı.

Bu kucaklamanın sembolik olduğunu Christopher biliyordu, ama gene de bu eylem kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Liderlerin kucaklarında, onların gücünü hissetmiş ve kendisini tüm kötülüklerden koruyacaklarını anlamıştı.

"Eğer kanunlara uymazsan kanun koruyucular seni cezalandıracaklar. Kanunları ihlal etmek ırkımızın tüm fertlerini tehlikeye atar. Hiçbir af, hiçbir ayrıcalık söz konusu olamaz. Cezalar bellidir." İsmail konuşmasını kesip ellerinde bir kumaş yığını taşıyan iki vampire işaret etti.

"Bedelini hayatınla ödeyeceğin iki suç var: İlki bir vampiri öl-

dürmek, ikincisi insan kanı içmek. Bu suçları işleyen, yakalanana kadar takip edilir ve yakalanınca kötü yaşadığı hayatı ondan alınır." Konuşmasını bitirdikten sonra onu onaylayarak Christopher'ın arkasına geçen Alexander'a baktı. Alexander sabit bir şekilde vampirlerin taşıdığı kumaş yığınına bakıyordu.

Isabelle öne çıktı ve kumaş yığınını kucağına alırken bir kız bebeğin başı göründü. Bebek olacaklardan habersiz mışıl mışıl uyuyordu.

Isabella bebeği Christopher'a iyice yaklaştırdı ve sonra geri çekti.

Kanın tadı, yeni doğmuş insanlarda en keskin olanıydı ve iki haftadır açlıktan ölmek üzere olan Christopher, midesindeki acı nedeniyle gözlerini sıktı.

Herkes susmuş, bedenindeki tüm isteklere karşı savaş veren Christopher'ı izliyordu.

Köpekdişleri istem dışı uzarken yumrukları sıkılıydı. Altdudağını ısırırken doğru olanı yapmak için yalvarıyordu.

İsmail boğuk bir sesle emretti: "Gözlerini aç!"

Christopher bu talimata isteksizce uydu. Gözbebekleri büyümüş, bebeğin derisinin altında, damarlarında hızla akan kanı görecek şekilde görüşü keskinleşmişti.

Bir ısırık alsa ne olurdu ki? Ona zarar vermeyecek küçük bir ısırık sadece.

Belki de Christopher'ın aklından geçenleri hisseden bebek uyandı ve ağlamaya başladı. Bebeğin tombul yanaklarından süzülen yaşlar, Christopher'ın biraz önceki düşünceleri yüzünden kendinden nefret etmesine neden oldu. Böylesine çaresiz bir bebeğe nasıl olup da zarar vermeyi düşünebilmişti?

Christopher, titremesi geçene kadar bedeninin titrediğinin farkına bile varmadı. Kendinden utandı ve bu kısacık hayatında hiç duymadığı kadar utanç duydu.

Ellerini uzatıp İsabelle'e, "Onu alabilir miyim?" diye sordu.

Isabelle ona gülümsedi ve bebeği onun kollarının arasına koydu.

Christopher, omzunda bir elin varlığını hissettiğinde Alexander'ın da orada olduğunu hatırladı.

"Bebeğe zarar vermemem için hep başımdaydın, değil mi?"

Alexander cevap vermedi; bebeği getiren iki vampire, onu geri götürmelerini işaret etti.

"Başardın, Christopher" dedi James.

"Törenin sonuna geldik. Kanunun bir tarafıyla yüzleştin, şimdi sıra ikincisinde."

James ilerledi, fakat Christopher'ın gözleri Alexander'a kilitlenmişti. Babası tarafından çeşitli kereler uyarıldığı için olacakları biliyordu, fakat şimdi o an gelmişti ve tahmin ettiğinden çok daha fazla korkuyordu.

"Christopher?"

Christopher bir anda önünde beliren James'e baktı, "Efendim, ben... şey... lider... acaba... Olabilir mi?.." diye kekeledi. Kendi klan lideri ile Alexander arasında gidip gelen gözleri, güvensizlik ve korkuyla açılmıştı.

"Törenin son kısmını Alexander'ın yönetmesini mi istiyorsun?"

Christopher sadece yutkunup başını sallamakta yetindi.

Alexander, böyle bir teklifi beklememesine rağmen şaşkınlığını belli etmedi. James'in onaylamasıyla, kafasındaki düşünceleri atıp çocuğun karşısına geçti. Vampir çocukların azlığı nedeniyle daha önce böyle törenlerde pek fazla bulunmamış, şu anda ondan istenen şeyi de daha önce hiç yapmamıştı. Şu anda olacaklar, onun yapmaktan rahatsızlık duyacağı bir iş de olsa buna mecburdu. Çocuk, kanunlara karşı gelenlerin affedilmediğini anlamalıydı.

Alexander çocuğu boğazından yakalamadan önce, onun kendini hazırlaması için bir süre bekledi.

Christopher olacakları biliyordu, ama boynundan yukarı kaldırılıp da ayakları yerden kesildiğinde, kalp atışlarının hızlanmasını engelleyemedi.

Boynundaki basınç onu rahatsız ettikçe refleks olarak çırpınmaya başladı, fakat hareket etmesi işleri daha beter hale getiriyordu.

Nefes alamıyorum! Boynum kopacak!

Zihnine hücum eden düşüncelerden kurtulmak için uğraştı, ama Alexander'ın eli çok güçlüydü.

Hareket etme Christopher, sana zarar vermiyorum.

Christopher, kapalı olduğunun farkında bile olmadığı gözlerini açtı ve önünde duran adamın gri gözlerine baktı. Prensin ne demek istediğini anlaması bir an sürdü ve mücadele etmeyi bıraktı.

Boğazı acıyordu, fakat bunun daha çok, çırpınmasının etkisiyle olduğunu düşündü.

Karşısındakinden aldığı onaylayan bakışın, çektiği bütün acılara değdiğini düşündü. Prens haklıydı. O artık bir erkekti; korkabilirdi ama bu korkuyu kimselere göstermeyecekti.

Rahatlamasıyla birlikte kenetlenen elleri açıldı, vücudu gevşedi. Prens haklıydı, her şey düzelmişti. O bir vampirdi. O bir erkekti. Nefes alabilirdi. Acı çok azaldı. Bu sınavdan rahatlıkla geçmişti.

Gözlerini açtığında, prensin ona bakışlarındaki gururu hisset-

ti. Alexander onunla gurur duyuyordu. Babasını da gururlandırmıştı. Dünyada artık her şeyi doğru yapacaktı.

Christopher'ı yere bırakan Alexander, bir adım geri çekildi. Bir an sessizlik oldu, liderler birbirlerinin zihinlerini okuyorlardı.

"Vampir Christopher!" dedi James gururla.

Geri kalan klan üyeleri de, "Vampir Christopher!" diye tekrarladılar.

"Klanımıza! Irkımıza! Kutsanmışlara!" Şerefe kalkan kadehlerle tören sona erdi. Daha sonra her katılımcı, Christopher'ı tek tek kutladı ve yavaş yavaş evi terk etmeye başladı.

Alexander, Isabelle ve İsmail'i yolcu ederken, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim" dedi.

Isabelle gülümsedi. "Önemli değil. Esas teşekkür etmesi gerekenler bizleriz. Araştırma nasıl gidiyor?"

Alexander, arkasında duran James'e bir bakış attı. Daha önce kimseyi telaşlandırmamak için katilden bahsetmeme kararı almışlardı. Başaramazlarsa ilk olarak Isabelle ve İsmail'i haberdar edeceklerdi; fakat şu arada işleri başından aşıyorken kimseyi bu işe karıştırmaya gerek yoktu.

"Sergey hâlâ şehirde ve gidecek gibi de görünmüyor. Daha önce düşündüğümüzün aksine kaçmıyor. Bir savaşın peşinde."

İsmail tatmin olmuş bir ifadeyle, "Mükemmel" dedi. "Sana karşı hiç şansı yok dostum."

Isabelle, ellerini Alexander'a uzattı ve adamın gözlerinin içine baktı. Onu, Helena'nın ölümünden sonra çok az gören Alexander kadınla pek ilgilenmemişti. Irklarının kadınları sıkıntılarını erkeklerine nazaran daha kolay atlatıyorlardı, Isabelle de şimdiye kadar rastladığı en güçlü kadın vampirdi.

"Zaman."

Zaman. Alexander, Isabelle'in ne demek istediğini anlamıştı ama o, aslında pek çok şeyden vazgeçmişti. Kemiklerine kadar işleyen bu soğukluk asla ısınmayacaktı. Her şeye rağmen kadının bu duygusallığını sessizce kabullendi. Batı Klanı'nın lideri olarak Isabelle görevinin bilincindeydi. Asla duygularıyla davranmayan bu kadın, onun kederini anlıyordu. Aynı şeyleri hissetmese de onu anlıyordu.

"Biz artık gidiyoruz." Isabelle, zarif bir parmak hareketiyle James'e işaret etti. "Şekerim sen, Margaret'ı terk edip bana gelmeyeceğine emin misin?"

James kadının elini öptü ve omuz silkerek, "Üzgünüm *ma petite* ama aşkım karnında bebeğimizle beni evde bekliyor" diye cevap verdi.

Isabelle neşeyle bir çığlık attı. "*Non!*" Bir anda güçlü bir kadından küçük bir kız çocuğuna dönüşmüştü. "Ah James, bunu kutlamalıyız! Büyük bir parti! Vay, vay, vay, Kuzey Klanı'nın liderinin çocuğu olacak! Büyük bir kutlama yapılması gerek! Müthiş! En kısa zamanda Margaret'la konuşup hazırlıklara başlamalıyım."

İsmail, Alexander ve James'e bir bakış fırlatıp Isabelle'in elini tuttu ve "Evet, evet Isabelle" dedi. "Gemime bineceksen bütün bu güzelliği arkanda bırakmak zorundasın. Ayrıca orada yaramazlık yapmak da yok. Aksi halde seni haremime kapatırım."

Isabelle gözlerini döndürdü ve kalçalarını sallayarak İsmail'in peşinden dışarı çıktı. "*Mon amie*, haremdeki diğer kızları benden çok uzakta tutman gerekecek. Eğer sevgilim olmanı istersem haremdeki o insan yavrularının etrafımda dans edip beni sinirlendirmelerine göz yumamam..."

Isabelle uzaklaşırken James gülümseyerek başını salladı.

"Bu kadın hep böyle miydi, sanırım unutmuşum."

Alexander, "Kesinlikle" diye cevapladı. "Helena'yla birlikte sebep oldukları skandallar efsaneleşmiştir. Bu onların hobisiydi sanırım."

Odada sadece ikisi kalmıştı ve James'in gözlerinden şaşırdığı anlaşılıyordu. Alexander, bir asır sonra, ilk kez Helena hakkında konuşuyordu. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Leydi Joanna hızla içeriye daldı.

"Özür dilerim Prensim, ne yazık ki, küçük bir problemimiz var."

Alexander bir tehlike olduğunu sezdi. Ayrılan vampirlerin konuşmalarına kulak verdi. Bir, iki, üç... kapının önünden dört atın çektiği bir araba geçti; uzaklarda bir yerlerde bir köpek havlıyordu... Dikkatini evin arka tarafına yoğunlaştırdı. Ahşap kancalara asılı saksılar sallanıyor, döşeme gıcırtısı duyuluyordu... Biri mi koşuyordu?

"Kiril nerede?" diye sordu endişeyle dudağını kemiren Joanna'ya.

"Bir ses duyduğunu söyledi ve bakmaya gitti. Henüz dönmedi."

Alexander'ın baktığı yöne başını çeviren James, genç vampirlerin duyamayacağı sesleri dinledi.

"Geri geliyor."

Alexander'ın gözleri, gelecek felaketi önlemek istercesine kısılmıştı. Kiril kesinlikle geliyordu, ama yalnız değildi, yanında biri daha vardı.

"Prensim."

Yakalanan kişiyi görmeden önce Kiril'in sert bakışlarıyla karşılaştılar.

Kiril olabildiğince alçak sesle konuşarak, "Bu kadını mutfaktan kaçarken yakaladım" dedi. Sesindeki şaşkınlık ve sıkıntı fark edilmeyecek gibi değildi.

"Zihnini okumaya çalıştım ama..." Yakaladığı kadının zihnini okumayı başaramaması onu fazlasıyla öfkelendirmişti. "Düşüncelerine erişemiyorum ve sanırım çok şey gördü."

18

O dehşet verici odaya sürüklenen Angelica, Alexander'ın yüzünü hiç bu kadar ifadesiz görmemişti. Nasıl böyle sakin durabiliyordu? Tanrı aşkına, o bir vampirdi. Bir vampir!

Kaçarken gördüklerini ve duyduklarını kavramaya çalışmıştı. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı, hiçbiri.

Fakat gerçekti, hepsi gerçekti. Çocuğun dişlerinin uzadığını ve zavallı bebeğe bakarken gözlerinin kızardığını görmüştü. Tanrım, bütün bedeni taş kesmişti. Bebeğin öldürüleceğini düşünmekten kafasını toparlayıp oradan kaçmayı bile akıl edememişti. Korkudan titreyerek zavallı bebeği kaderine terk etmişti.

Angelica hâlâ titremekten düşünemiyordu bir türlü. Kendini toparlamalı, yeni bir histeri krizi geçirmemeliydi!

İlk panikten sonra kendini kontrol edebilmesi beş dakika sürmüştü, ama şu anda kaybedecek bir saniyesi bile yoktu. Eğer anlasalar bildiğini... Kim olduklarını... Onu vicdansızca öldürürlerdi. Bundan emindi.

Koşmaya hazır görünüyor. Her ihtimale karşı onu tutmalıyım.

Angelica, Kiril'in aklından geçenleri okuyunca bir adım gerileyerek, "Dokunma bana!" diye bağırdı. Lanet olsun, sinirlendikçe kendini koruması güçleşiyordu.

"Angelica lütfen, buraya nasıl girdiğini anlayamıyorum ama bizimle işbirliği yap ve her şey hallolsun" dedi Joanna yalvaran bir sesle.

Joanna'yı daha önce odada göremeyen Angelica birdenbire rahatladı.

"Ah, Joanna, aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlamıştım, gerçekten..." Joanna'nın gözlerindeki ifade, onun bu çaresiz çığlığını

kesmesine neden oldu. Arkadaşının düşüncelerini bir an için de olsa okumak, duymak istemeyeceği her şeyi açığa çıkardı.

Mümkün değil bilemez. Görse bile vampir olduğumuza inanamaz. Tanrım, bilmesine izin verme. Bilmesine izin verme!

"Fakat sen arkadaşımsın. Sen nasıl olur da?.. Biliyorum, sen mümkün değil olamazsın..." Angelica sustu. Acıyla açılan gözleri yaşlarla dolmuştu. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Joanna, Alexander ve diğer ikisi; her şey planlanmıştı.

Alexander onu kandırmıştı, Joanna onu kandırmıştı ve o... O da, Mikhail'i ve Leydi Dewberry'yi kandırmıştı. Bu sessiz oyunun sonu yok muydu?

Birden eve gitmek istedi. Alexander'ı tanımadığı günlere. Çok yakında beş parasız kalacağını öğrenmeden önceki günlere... Vampirleri sadece mitoloji kitaplarında okuduğu günlere...

Angelica, yanan şöminenin karşısında ayakta duran Alexander'a baktı. Onun düşüncelerine erişemiyordu, engellenmişti. Yanında duran arkadaşınınki de... Alexander'ın, onun için ne kadar önemli olduğunu anlaması korkunçtu.

Bir vampir...

Tanrım, o ölecekti.

Yere çöken arkadaşını gören Joanna'nın sesinde hüzün vardı. "Angelica?" Daha önce onu omuzları dimdik gördüğü için yanına yaklaşmaya çekinmişti.

"Bu rüya mı?" Angelica'nın dudaklarından dökülen bu sözler, sorudan ziyade durumu kabullenişti.

"Hayır."

James'in bu sözü üzerine başını kaldıran Angelica'nın bakışları ifadesiz, bedeni kıpırtısızdı.

"Herhangi bir zihni okumama gerek yok. Yeteri kadar gördüm." Sakin bir biçimde durumu kabullenmesi çok sinir bozucuydu. Ölecekti, bu gerçeği biliyordu. O halde, korkmanın bir yararı yoktu.

Alexander'a doğru dönen James'in yüzü de arkadaşlarınınki gibi ifadesizdi. Aslında, daha önce böyle bir şey görülmemişti. Irkları hakkında gerçeği keşfeden insanlar olmuştu, ama bunların hiçbiri zihin okuyamıyordu. Onların hafızalarını silmek çok kolaydı. Bu kadının onlar gibi değildi.

"Ne yapacağız?"

Alexander, Angelica'ya baktığında yüreğinin parçalandığını hissetti. Ciğerleri onun kokusuyla dolmuştu. Kızın biraz önce yaşadığı şok, Alexander'da onu koruma duygusu uyandırmıştı. *Ne-*

neye kadar? Angelica'nın korktuğu kişinin kendisi olduğunu düşündü büyük bir üzüntüyle.

Her şeye rağmen ona dokunmak ve kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğini söylemek istiyordu. Ancak onu koruyabileceğinden pek emin değildi. Onun gücünde bir zihin okuyucusunun hafızasını silmek mümkün değildi ve vampir kanunlarına göre, hiçbir insanın onların varlığını bilmemesi gerekiyordu.

Alexander, James'in sorusunun cevabını biliyordu, ama sanki Angelica'yı ilk kez görüyormuşçasına donup kalmıştı.

Genç kız, gözlerinin önünde korkudan buz kesmiş gibiydi. Angelica yavaş ve mağrur bir tavırla ayağa kalkarak odadakilere soğuk mavi gözlerle sanki hepsi birer pislikmiş gibi baktı.

James, herkesin kafasından geçirdiği sözleri güçlükle mırıldandı: "Onun gitmesine müsaade edemeyiz."

Angelica, nazik pamuklu elbisesini elleriyle iki yanından sıkıp çenesini öne doğru uzattı.

"Ama tabii ki" Angelica odadaki sessizliği bozdu. "Sonuçta, 'Ölü bir kadın ısıramaz.'" Bu sözleri, İskoç Kraliçesi Mary'nin mahkemede yaptığı gibi ironiyle söylemişti.

Lord Patrick Gray diye düşündü ince bir alayla, bugün sizin sözlerinizden yapılan alıntıları duysaydınız kendinizle gurur duyardınız.

Onun yaptığı bu savunma karşısında Alexander sinirlendi. Ona, kendine, dünyaya... Öfkesi burnundaydı ve sakin görünebilmek için verdiği çaba tüm enerjisini tüketiyordu.

"Liderim, bunun hiçbir yolu yok mu?" diye sordu Joanna. Kadının duyduğu üzüntü, Angelica'nın buz gibi ifadesini değiştirmedi. "Eğer o insan olsaydı, ölüme... evet... ölüme... mahkûm edilmesi gerekirdi." Ölüm kelimesi bir fısıltı gibi çıkmıştı dudaklarından. "Zihninin bu olaya ait kısmını silemesek bile kanun bu olayda uygulanamaz. Kiril'in söyledikleri doğruysa, o çok güçlü bir zihin okuyucusu. Kim olduğu anlaşılırsa onun da kaybedeceği çok şey var."

Alexander, tek gerçek olduğunun bilinciyle başını üzüntüyle salladı ve "Leydi Joanna, o bir insan" dedi.

Karşısında duran uzun boylu adama dikkatle bakan Angelica, onun içindeki derin acıyı hissetti. Ondan ne bekleyebilirdi ki? Onu pek tanımıyordu, sadece birkaç kere görüşmüşlerdi, onun yaşamasını veya ölmesini adam neden umursayacaktı ki? Hangi çılgın düşünce, bir an için de olsa adamın onu kurtaracağı ümidini vermişti?

Kalbi acıyarak, ilk defa bir yabancıyı sevmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. Ne yazık ki, bu yabancı biraz önce, yumuşak sözlerle onu ölüme mahkûm etmişti.

Bu gece belki ölebilirdi, ama Prens Alexander da artık onun için ölmüştü.

Bir şey söyleyip söylememekte bir an tereddüt eden Kiril, "Onun sessizliğini sağlamamız mümkün değil mi?" diye sordu.

James, Kiril'e, konuşmaya devam etmesini işaret etti.

"Eğer bir vampir onun sorumluluğunu üstlenirse bağışlanabilir."

"Onun sorumluluğunu mu?" diye sordu James merakla. Kızı çok az tanımasına rağmen ölmesini istemiyordu.

Bir adım öne çıkan Leydi Joanna, doğrudan Angelica'nın gözlerinin içine bakarak, "Evet, liderim onaylarsa ben onun sorumluluğunu alabilirim" dedi.

Kiril kaşlarını çattı. "Eğer bir sorun çıkarırsa bunun bedelini ödeyecek kişi sen olacaksın, Joanna; buna izin veremem, sorumluluğu ben alabilirim..."

"Bana izin vermeniz mümkün değil mi?" James, Joanna'nın sözünü kesti.

"Çok soylu bir davranış, Leydi Joanna; ancak korkarım bu kızı kontrol etmek için yeterince güçlü değilsiniz. Kiril sen de değilsin."

Joanna yavaş bir sesle, "Anlayamıyorum" dedi. Diğerlerinin çekindiği gücün ne olduğunu anlamak ister gibi Angelica'ya baktı.

Bütün bu konuşmalar sırasında sessiz kalan Angelica, odada sıkıntıyla dolaşan James'e baktı.

"Onun zihni, seninkinden daha güçlü Joanna. Eğer seninle işbirliğine yanaşmazsa asla sorumluluğunu yerine getiremezsin ama o, senin zihninle oynayabilir. Kiril'in de söylediği gibi korkarım onun zihni klanımızdaki vampirlerin çoğununkinden daha güçlü."

Yeni arkadaşının hayatını kurtarmaya ilişkin çabası bir sonuç vermeyince umudu azalan Joanna susup başını öne eğdi.

Angelica sakindi; dükün, yapabileceğini söylediği şeylere inanamamıştı. Bunları söylemesi anlamsızdı, nasıl olsa onları inandıramayacaktı.

Kiril'in önerisiyle umuda kapılmaması iyi olmuştu. Tekrar korkmak istemiyordu. Mücadeleden vazgeçmek, korku ve ölümle başa çıkabilmek için tek yoldu.

Kendini biraz toparladığında, onu kurtarmak için harcadıkları çaba için Joanna ve Kiril'e minnet duydu. Teklifi kabul edilseydi Joanna'nın gönüllü olarak büyük bir risk alacağı belliydi.

Mikhail. Aklına kardeşi geldi. Yıkılacaktı. Onu üzüntüden uzak tutmayı başarabilseydi keşke. Kalp krizi geçirir miydi acaba? Tanrım, olamaz bu!

"Beni onunla yalnız bırakın." Bir süredir suskun olan gür bir ses odada yankılandı.

Angelica ağlamamak için kendini zor tuttu. Bunu ona neden yapıyorlardı? Hiçbirinde vicdan yok muydu? Onu öldürmeseler olmaz mıydı?

Joanna'nın arkasındaki Alexander'ı göremiyordu, ama yüzünün nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Her zamanki gibi duygusuz... Buna tek istisna birkaç gün önce, bir anlık da olsa gülümsemesiydi.

Hiç ses çıkarmadan odayı terk eden üç vampirin yüzü de endişeliydi.

Odada Alexander'la yalnız kalmıştı. Bedeni son nefesini verene kadar olanca gücüyle savaşmak için harekete geçmişti. Ama yapamadı. Kardeşi uğruna hayatını bağışlaması için ona yalvarmalıydı.

Alexander, gözlerini ayaklarının altındaki halıya dikmiş, sessizce duran Angelica'yı izliyordu.

Neden hiç hareket etmiyordu? Hiçbir kadın ölümle bu kadar sakin yüzleşemezdi. Fakat Angelica karşılaştığı diğer kadınlardan çok farklıydı.

Arkasındaki şömineden yükselen alevlerin ışığı Alexander'ın gölgesini Angelica'nın bedenine yansıttı. Ona dokunmak istediğini, onu her şeyden hatta kendisinden bile korumak istediğini fark etti.

Saçma! Bu kadın kahrolası bir bela!

"Hiçbir insanoğlu bizim varlığımızı bilmemeli."

Kafasını kaldıran Angelica delici bakışlarını Alexander'ın gözlerine dikti. Alexander, o iki mavi denizin derinliklerinde görmeyi beklediği duyguyu gördü: Öfke.

"İşkence etmekten zevk mi alıyorsunuz?" Angelica'nın bu kırıcı sözleri damarlarındaki kanı dondurdu.

"Pek işkence görmüşe benzemiyorsunuz."

Alexander, onun kendine doğru bir adım attığını gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi.

"Öldür beni; kahrolası! Bitir şu işi!" Angelica'nın olduğu yerde sallanıp dengesini bulmak için elini uzattığını gören Alexander kızın hakkında ne kadar yanıldığını anladı.

"Lanet olsun!" Hemen koşarak genç kadına sarıldı ve düşmesini engelledi. Ona söylemek istediklerini gözleriyle anlatmaya çalıştı.

"Seni öldürmeyeceğim. Anlıyor musun, Angelica? Sana kimse zarar vermeyecek. Güvendesin."

Angelica cevap vermedi. Vücudu titriyor, gözleri yaşarıyordu. Alexander kızın şokta olduğunu fark etti. Neden onun çektiği bu ıstırabı uzatmıştı ki? Neden onu koruyacağını hemen söylememişti?

Angelica'yı kollarının arasından yavaşça bıraktı ve James'e seslendi.

"Efendim, Alexander?"

Angelica'yı yavaşça döndürerek yüzünün arkadaşlarına dönük olmasını sağladı. "İskoçların getirdiği viskiden doldurun."

James hiç sesini çıkarmadan isteneni yaptı. Alexander, Angelica'yı hafifçe sallayarak kendine getirmeye çalışıyordu.

James, viski dolu bardağı Alexander'a uzatırken çaresizce, "Şokta" dedi.

Alexander, içkiyi içebilmesi için Angelica'nın başını kaldırdı, ancak genç kız bu konuda hiçbir çaba göstermiyordu. Gözleri kapalıydı ve başı göğsüne düşmüştü. Alexander, *hiç değilse düzenli nefes alıyor*, diye düşündü.

James, hâlâ kollarında genç kızı tutmakta olan Alexander'a dönerek, "Planın nedir?" diye sordu.

Alexander kadehi, kızıl meşe sehpaya bırakıp şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Birkaç saat önce de aynı pozisyonda oturduğunu fark etti, sadece bu sefer kucağında tartıştığı kadın vardı.

"Tam olarak bilemiyorum ama o zarar görmeyecek" dedi.

James bu cevabı zaten tahmin ediyordu. "Ben de onun zarar görmesini istemiyorum ama kanunlar çok açık" dedi Alexander'ın karşısındaki koltuğa otururken.

"Bazı konularda evet. Kanunlar hiçbir insanın bizden haberdar olmamasını emrediyor. Fakat bize, hiçbir masuma zarar vermeden durumu düzeltme şansı da veriyor. Olanları unutması için onun zihnini silemiyoruz, öyle değil mi? İşte çözüm de burada yatıyor. Bu kız alelade bir insan değil ve hiçbir tanıma da uymuyor..."

"O, gene de çok tehlikeli olabilir, Alexander. İşleri başlangıçta zorlaştırmak istemedim, ama bu kadının katille işbirliği içinde olması ihtimalini düşündün mü hiç? Daha önce aklımıza gelmedi, ama katil bu kadın da olabilir belki?"

Alexander gözlerini kısarak başını salladı.

"Şüphesiz katil, kadın da olabilir ama bu kız katil değil. Bütün bu yaşananların bir senaryo olduğunu mu düşünüyorsun, James? Bu kızın bizim hakkımızda hiçbir fikri yoktu. Eminim ki başka zihin okuyucular olduğundan bile habersizdi!"

Atholl dükü öfkeyle ayağa kalktı. "Lanet olsun, haklısın. Artık sağlıklı düşünemiyorum."

Alexander onu çok iyi anlıyordu, zira o da sağlıklı düşünemiyordu, zaten biraz sonra teklif edeceği şey de ancak bu şekilde açıklanabilirdi.

"Onun sorumluluğunu ben üstleneceğim."

"Ne dedin?" James yürürken birden durdu.

"O burada kalacak. Sergey yakalanıp bulunana kadar benim sorumluluğumda olacak. Bu olaylar sonuçlandıktan sonra diğer alternatifleri değerlendirebiliriz."

Alexander'ın kararını bildirmesinin ardından bir sessizlik oldu. Şöminede yanan odunun çıtırtısı, ayaklarının altındaki döşemenin gıcırtısı ve Angelica'nın kalp atışları duyuluyordu. Alexander hayatında bundan böyle huzura yer olmadığının farkındaydı.

19

Angelica, yatak odası kapısının ısrarlı çalınmasıyla uyandı. Çarşaflara iyice sarındı ve inleyerek yatakta yan döndü.

Birkaç saniye sonra ses kesilince, başını kuştüyü yastıklara gömdü ve rüya gördüğünü düşündü.

Kapının açıldığını duyunca hayal kırıklığı yaşadı.

"Allison, lütfen beni uyandırma."

Güçlü ayak seslerini duyunca kaşlarını çattı. Hizmetçi olsa bundan çok daha yavaş yürürdü.

"Mikhail; eğer ev yanmıyorsa, gerçekten de kalkmak istemiyorum."

"Evde yangın yok ama ne yazık ki kalkmak zorundasın."

Gözlerini açan Angelica, başının altındaki yastığın ona ait olmadığını fark etti. O ses.

Yaşadığı korku tüm ağırlığıyla beynine hücum etti ve yataktan sıçrayarak kalktı.

"Ellerini aşağıya indirebilirsin, Angelica. Canını yakmaya niyetim yok."

Alexander'ın sesinden samimi fakat yorgun olduğunu anladı. Dün gece yaşananlar sırasında ona destek vermişti ama...

Ellerini ister istemez bir ısırma izi var mı diye boynuna götürdü.

"Komik olma. Sana zarar verilmedi ve verilmeyecek de. Sana söyledim, benden korkman için bir neden yok."

Angelica ayağa kalktı, omuzlarından aşağı kayan geceliğini düzeltti ve "Senden korkmuyorum!" dedi. "Ne olacak? Ne zaman?" Sinir krizine girmeden susmayı başardı.

Vampirler. Bu kelime kafasında yankılanırken histerik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Şaka gibiydi! Onlar vampir olamazlardı, ama öyleydiler. Şimdi, nerede olduğunu bil-

mediği yabancı bir yatak odasındaydı. Hem de başkasının geceliğiyle... Aman Tanrım!

Alexander yüksek sesle içini çekip yatağın kenarına oturdu.

"Burası benim evimdeki misafir yatak odası. Üzerindeki geceliği de Leydi Joanna getirdi ve giymene yardımcı oldu. Burada korunmam altındasın, kimse sana zarar veremez. Başka soru?"

Angelica soru sormak için zihnini zorladı. Soracağı o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağına karar veremiyordu. *Siz nasıl olur da vampir olabilirsiniz? Kaç kişi öldürdünüz? Beni neden öldürmüyorsunuz?*

Adamın eliyle oturmasını işaret ettiğini görmezden gelerek öylece kaldı ve "Bana ne olacak?" diye sordu.

"Hiçbir insan bizim varlığımızdan haberdar olmamalı. İnsanlar bizi kazara keşfettikleri zaman onların unutmasını sağladığımız için bu durum asla sorun olmaz."

Angelica elinde olmadan Alexander'ın sözünü kesti. "Hafızalarını mı siliyorsunuz?"

Alexander başını salladı. "Tam olarak silemeyiz. Biz sadece hiçbir şey görmediklerine inanmaları için onları şüphelendirebiliriz. Bazen de başka bir şey gördüklerine inanmalarını sağlarız."

Angelica için böyle bir şeye inanmak çok zor değildi. İnsan beyninin nasıl çalıştığını herkesten iyi bilirdi. Eğer biri başkasının düşüncelerini okuyabiliyorsa, başkasının zihnine düşünce yerleştirebilmesi de pekâlâ mümkündü.

"Sana unutturamayız, Angelica. Zihninin çok güçlü olduğu bir gerçek. Bu yüzden ne yapacağımıza karar verene kadar burada kalmalısın."

Angelica aptallaşarak tekrarladı: "Burada?" "Burada" derken Alexander ne demek istemişti?

"Evet, benim evimde. Burada açıklayamayacağım nedenlerle... Bütün gün evde seni gözetleyemeyeceğim için günlerini Atholl düşesiyle geçireceksin."

Angelica son cümleyi güçlükle duydu. Tutsak olmuştu. Onun tutsağıydı.

"Burada kalmam mümkün değil. Kalamam. Adım kötüye çıkar... Evlenmem olanaksız hale gelir ve Mikhail! Mikhail!"

Erkek kardeşi şu anda büyük olasılıkla çılgına dönmüş, onu arıyordu! Eğer aşırı heyecanlanırsa...

Kardeşinin hastalığı aklına gelince korkusunu unutarak adamın yanına gitti.

"Lütfen, burada kalamam. Kardeşime gitmeliyim."

"Angelica gerek yok..."

"Hayır, anlamıyorsunuz!" Adamın önünde diz çöktü ve onun elini tuttu. "Lütfen, Alexander, lütfen. Mikhail'e gitmem lazım. O hasta. Eğer benim için endişelenirse kalp krizi geçirip ölebilir!"

Alexander, kızı elinden tutarak ayağa kaldırdı, yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Bana bak ve dinle. Kardeşinin kalbiyle ilgili sorununu biliyorum. O gayet iyi. Şu anda birkaç arkadaşıyla birlikte kulüpte ve senin arkadaşınla kahvaltı yaptığını sanıyor."

Angelica kısa bir süre içinde sakinleşti.

"Nereden biliyorsun?"

Kızı sakinleştirmek için farkında olmadan çenesini okşadı. "Onun hastalığını ilk karşılaşmamızda duymuştum."

Kardeşiyle ilgili endişesi geçince Angelica yüzündeki ellerin farkına vararak tedirgin oldu. Bir adım geri çekilerek gözlerini adamın gözlerinden kaçırdı. Her şeyin sebebi bu adam olduğuna göre, şimdi ona teşekkür etmek garip olacaktı, ama bütün olanlara rağmen ona minnettardı.

Elleri iki yana düşen Alexander, odanın diğer tarafındaki kütüphanenin yanına gitti.

"Mikhail, geceleri evinde geçirmediğini asla bilmeyecek. Şüphesiz kardeşini gerektiği kadar göreceksin ve tüm davetlere Margaret'la birlikte katılacaksın. Şimdi gidiyorum." Geri dönerek elindeki kalın ciltli kitabı genç kızın yanında duran yatağın üzerine fırlattı.

"Hatırladığım kadarıyla okumaya çok meraklıydın. Bu kitap seni bu akşamki balo için Margaret'la görüşene kadar oyalar."

Göz ucuyla ciltli kitaba bakan Angelica odadan çıkmak üzere olan adama, "Bu nedir?" diye sordu.

"Benim yokluğumda Kiril burada olacak. Kaçmaya çalışırken onunla tanışmıştın." Sorusuna cevap alamayan Angelica bunu fazla önemsemedi. Pencereden bakarken önceki geceyi düşünüyordu. Belki Alexander gittikten sonra pencereden aşağıya sarkarak buradan kaçabilirdi. Ama ne kadar uzağa gidebilirdi ki. Tanrı aşkına, onlar vampirdi ve itaat etmezse hiç tereddüt etmeden onu öldürebilirlerdi.

Belki kardeşini ve teyzesini alıp bir gemiye atlayıp dünyanın ücra bir köşesine...

"Angelica." Bu seslenişte sanki bir tehdit ifadesi vardı, hemen döndü.

"Evet?"

"Aptalca bir şeye kalkışma. Eğer akıllıca davranırsan sen ve sevdiklerin zarar görmez."

Angelica bu sözden ötürü üzüntüsünü belli etmemeye çalıştı. Alexander'ın onun zihnini okumadığını biliyordu. Adam sadece doğru tahminde bulunmuştu, zaten bu işi de iyi beceriyordu.

Angelica onun bu isabetli tahmininden hoşlanmasa da sakin bir sesle karşılık verdi. "Tabii ki kaçmayacağım. Uyarınız için teşekkür ederim." İçtenlikle gülümsedi ve Alexander'ın gözlerinden ikna olduğunu anladı.

"Uslu dur" dedikten sonra Alexander odadan çıktı ve kızı orada tek başına bıraktı.

Harekete geçerken, "Çarşaflar" diye homurdandı yüksek sesle. Yaşaması için verdikleri kararı her an değiştirebilirlerdi. Alexander onun burada oturup bekleyeceğini zannediyorsa yanılıyordu.

Birbirine bağlamak amacıyla aldığı çarşafları yatağın üzerine fırlattı. Bir düşme sesiyle birlikte ayaklarının dibinde duran kitaba baktı.

Merak içini kemirdi, yere eğildi ve yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen kitabı aldı. Kitap tahmininden çok ağır ve eskiydi.

Sayfaları itinayla çevirirken bir yazıya gözü takıldı.

> Bir vampir bilinmeyene yürür, acı veren bir susuzlukla.
> Yürür fakat hiçbir işaret bırakmaz, olması gerektiği gibi.
> Bir gün karanlıklardan çıkacak ve bir daha susuzluk hissetmeyecek.
> Kutsanmış, ışığı getirecek.

Bu basit cümle tüm bedeninin titremesine neden oldu.

I. İnsan kanı içmenin cezası ölümdür.

II. İnsanlara zarar verilmez. Onların canı yakılmaz. Sadece nefsi müdafaa durumunda fiziksel zarara izin verilir. Ancak hayati tehlike durumunda insan öldürmek cezadan muaftır.

III. İnsanlar vampirlerin varlığını bilmemelidir.

Sayfaları çeviren Angelica okuduklarını anlamakta zorlanarak öfkeye kapıldı.

VVII. Bir vampirin ölümü durumunda cenaze töreni yapılır. Bu törene vampirin doğduğu klana mensup olan tüm vampirler ile o klan topraklarında yaşayan tüm vampirler katılır.

VVIII. Cenaze töreninin başlangıcında okunacak şey ölen vampirin...

Angelica kitabı kapatırken tozlar havada uçuştu. Piç kurusu Alexander ya onu dünyada herkesten daha iyi tanıyordu ya da çok şanslıydı. Onu yüzde yüz odada tutabilecek şeyi bulmayı başarmıştı.

Kitabı tekrar açtı. Kucağındaki kitapta yazan kanunlara göre ya mahkûm olacak ya da ölecekti; Angelica'nın bu anda yapabileceği tek şey okumaktı.

Angelica yirmi sekizinci sayfaya geldiğinde bir müzik sesi duydu

Alexander geri mi gelmişti? Ona sormak istediği çok şey vardı. Okudukları hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kurallara uyan vampirler, onun hayatı boyunca kitaplardan okuduğu kan içen katillere pek benzemiyordu.

Onunla konuşmalıydı, esir veya değil, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Beyaz çarşaflardan birini vücuduna sararak odadan dışarı çıktı. Koridor tahmin ettiği gibi nemli ve karanlık değil uzun ve aydınlıktı; yanılmış olması rahatsız ediciydi.

"Sınırsız hayal gücümün sonucu" diye homurdanan Angelica, merdiven tırabzanlarına dayanarak aşağıya baktı. Aşağıdaki salonun görüntüsü ellerinin titremesine neden oldu, ama dudaklarını ısırıp müziğin geldiği yöne doğru yürüdü. Bordo duvar kâğıtlarıyla kaplı hole kadar geldi. Koyu renk bir kapının önüne geldiğinde müzik iyice netleşmişti.

Çılgın bir fikre kapılarak kapının arkasındakinin Alexander olduğunu düşündü. Ona düşüncelerinin okunmasına karşı koymayı öğreten adam... Onu galeride öpen adam...

"Bunun hiçbir faydası yok!"

Eli kapı tokmağının üzerinde, bir an daha dinledi. Piyanodan akseden kararsız notaları duyunca bunun Alexander olmadığını anladı. Bütün vücudu ürperdi ve eli aşağıya düştü. Alexander Kourakin'in asla kararsız davranmayacağını kesinlikle biliyordu.

Onun piyano çalmayı öğrenmeye çalıştığını hayal etti. O, tuşlara öyle bir basardı ki sonunda kaba kuvvetiyle piyano çalmayı başarırdı. O halde piyano çalan kimdi? Onun daha önce yukarıdaki odada kalmasını sağlayan merakı, şimdi ona kapıyı açmasını söylüyordu.

Angelica piyanoda Joanna'yı görünce şaşırdı. Genç kadın kendinden geçmiş bir halde, Mozart'ın kolay bir partisyonunu çalışıyordu.

İlk başta arkadaşıyla konuşmak istemesine rağmen sessiz kalıp izlemeyi tercih etti. Joanna, ne kadar normal görünürse gö-

runsun diğerleri gibi vampirdi. Son birkaç günde onu tanıma fırsatı olmuş ve onun da diğer insanlar gibi sevdikleri, sevmedikleri, hayalleri ve hedefleri olduğunu öğrenmişti.

Bir an için düşünmeyi bırakıp tatlı bir sesle, "Piyanoyu iyi çalamıyorsun, değil mi?" dedi.

Birden çalmayı kesen Joanna yüzünde rahatlanuş bir gülümsemeyle döndü ve yerinden fırlayıp genç kızın boynuna sarıldı. Hazırlıksız yakalanan Angelica şaşırmıştı.

Joanna, geri çekilerek sanki aklından geçenleri anlamak istercesine Angelica'nın yüzüne baktı.

"Doğrusunu istersen seni merak etmekten çıldıracaktım, Angelica. Ağlama krizine girmenden ya da yataktan çıkmamandan korkuyordum."

Angelica alaycı bir gülümsemeyle, "Doğru söylemek gerekirse, ikinci şıkkı düşünmedim değil" dedi.

Joanna güldü ve sonra ciddileşerek, "Bana kızmadın, değil mi?" dedi.

Angelica omuz silkti ve pencerenin önündeki sedire doğru yürüdü. "İtiraf etmeliyim ki başta kızdım, ama benim için hayatını feda etmeye kalkan birine kızgın olmam haliyle imkânsız."

Joanna otururken gözlerinde kendini müdafaa etmeye hazır bir ifade vardı.

"Bütün geceyi, olanları düşünerek geçirdim. Sanırım dün akşam orada olan herkes de aynı şeyi yaptı. Kendimi farklı tanıtmam nedeniyle ihanete uğramış hissedebileceğini düşündüm." Pencereden arka avluya bakan Joanna, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Anlaman gerekir ki biz... Yani vampirler, insanlara kim olduğumuzu açıklama konusunda özgür değiliz."

"Böylece öğrenmiş oldum" dedi Angelica acı bir sesle.

"Dün olanlar sana büyük sıkıntı yaşattı, biliyorum, fakat katı kanunlarımızın ve gizliliğimizin geçerli sebepleri var. Varlığımızın bilinmesi halinde serbestçe yaşamamıza izin verileceğine inanıyor musun?"

Angelica ilk başta, evet, demek istedi, fakat sessiz kaldı. Kendi ırktaşlarını bile farklı devletlere, renklere veya dinlere mensup diye köleleştiren insanlar, başka bir ırka hoşgörülü davranabilir miydi?

"Biz insanlara benziyoruz, insan gibi davranıyoruz; çeviklik, işitme, duyma gibi konularda birtakım üstün güçlere de sahibiz. İnsanlar bilselerdi, bizi herkesin kanının peşinde olan yırtıcı hayvanlar olarak damgalarlardı."

Angelica arkadaşının öfkesini ve üzüntüsünü hissetti. Kanunlarının nedeni bu olabilir miydi?

"Irkdaşlarından, benim gibi insanlardan söz ediyorsun; içlerinde güvenilir insanlar da var."

Joanna üzüntüyle gülümsedi. "Vampirler arasında da aynı insanlarda olduğu gibi kötüler var. Bazıları güvenlerini güvenilmezden yana koyarsa, o zaman ne olacağını bir düşün. Varlığımızı duyurmak için bir kişi bile yeter ve insanlar geçmişte olduğu gibi tırmık ve kazıklarla peşimize düşerler."

Angelica, Joanna'nın söylediklerinin doğru olabileceğini anladı. Gizli kalmak, vampir ırkının devamı açısından zorunluydu. Ama her şeye rağmen onu öldürmek istemeleri doğru değildi.

Ancak onu öldürmemişlerdi... Aksine, kanunlarında bu konuda bir açık bulmak için uğraşmışlardı.

Başı ağrımaya başlamıştı!

Angelica odanın penceresinden baktı ve "Bir dakika dur" diye bağırdı. "Şu anda hava aydınlık. Nasıl oluyor da gün ışığında dolaşabiliyorsun?"

Joanna, Angelica'nın kolundan tutarak onu yavaşça oturttu. "Bunun nedeni, gün ışığından etkilenmememiz."

Angelica sesini çıkarmadı ve Joanna'nın açıklamasını bekledi.

Joanna gırtlağını temizleyerek, "Bütün önyargılarını altüst etmek istemem, ama açıklamalıyım" dedi.

Angelica sızlanarak, "Joanna!" dedi.

Joanna güldü. "Pekâlâ anlatayım. Birkaç yüzyıl önce, liderlerimiz, insanlarla huzur ve barış içinde yaşamanın tek yolunun onları tatminkâr bilgilerle beslemek olduğunu fark ettiler. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Angelica, "Evet, evet, sanırım" diye mırıldandı.

"İnsanların, varlığımıza ilişkin cehaletlerinin devam etmesini sağladılar. Onların zihinlerinden vampir fikrini silmenin imkânsızlığı ortaya çıkınca bazı söylentiler yaymaya karar verdiler."

Angelica kafası karışmış bir halde, "Yani liderler vampirler hakkında söylenti mi çıkardılar?" diye sordu.

Joanna, "Evet" diye cevapladı. "Kısa zamanda da, vampirlerin gün ışığında dolaşamadıklarına, haça dokunamadıklarına, tabutlarda uyuduklarına ve yarasaya dönüştüklerine ilişkin bir inanış oluştu."

Duydukları karşısında Angelica'nın gözleri hayretle açıldı. "Böylece insanların vampirleri, mitolojik yaratıklar olarak görmelerini sağladılar. Gündüz gördüğün yan komşun vampir olmaz elbette!"

Joanna başını salladı. Angelica, liderlerin bulduğu bu basit çözümden etkilenmişti.

"Peki, sarmısaktan nefret eder misin?"

Joanna güldü ve gözlerini döndürerek, "Sarmısak kokan bir nefesten evet" diye cevap verdi.

"Ben de" dedi Angelica sırıtarak. "Ama lezzetsiz yemekleri bile yenebilir hale getirdiği için sarmısağı severim."

Joanna, "Bana göre hiçbir şey lezzetsiz olamaz" dedi.

"Her şeyi beğenmeyi nasıl beceriyorsun?" diye sordu Angelica bir leydiye yakışmayacak şekilde homurdanarak.

Joanna omuz silkti ve "Çok basit" dedi. "Yemek yemeden önce acıkana kadar bekliyorum."

Angelica başını kaldırıp ciddi olup olmadığını anlamak için arkadaşına baktı. "Bu bir yemeğin daha lezzetli olmasını nasıl sağlar?"

Joanna, "Açlık dünyadaki en lezzetli sostur" dedi.

"Açlık en... Bir dakika bekle. Bu sözü hatırlıyorum. Miguel de Cervantes'in kitabı, *Don Kişot*'tan."

Joanna ayağa kalktı ve öfkeyle, "Bir kadın bir erkeğe atfedilmeyen bir şey söyleyemeyecek mi?" dedi.

Angelica gülerek, "Aldırma" dedi. Korktuğu olmamış, öğleden sonrası iyi geçmişti. "Joanna, bu akşamki baloya gidecek misin?"

"Evet."

Angelica, "Çok iyi" dedi. "Sana ihtiyacım var. Düşesle karşılaşmaktan korkuyorum."

Joanna baktığı yağlıboya tablodan Angelica'ya döndü. "Endişe etmen yersiz Angelica, Margaret gerçekten muhteşem bir kadındır. Aklına kötü bir şey getirme... Hayatını her zamanki gibi yaşa ve olanları unut. Eminim liderler kısa sürede, bu tatsız olaya bir çözüm bulacaktır."

Angelica bu sözlere inanmayı diledi.

20

"James, prensesimizin, çalışma odanda sakladığın Afrodit tablolarına rakip olacak güzellikte olduğunu söylememiştin."

Atholl düşesinin önünde reverans yaparken Angelica'nın yanakları yanmaya başladı. Dükün malikânesinin geniş merdivenlerini çıkarken öfkeden kuduruyordu. Mikhail'le aile arabasının yanında buluştuklarında, onun bu yolu beraber geldiklerini sanmasından rahatsız olmuştu. Mikhail kardeşiyle, sanki hiçbir şey olmamışçasına konuşuyordu, fakat ona aynı biçimde davranmak Angelica'nın düşündüğünden daha da zordu.

Düşesle tanışma sırası ona geldiğinde, Angelica karnında karıncalanma hissetti; yanakları da domates gibi kızarmıştı!

"Ah, kalk Angelica! Sana Angelica diye hitap edebilirim, değil mi? Ben azametli kocam gibi formalite meraklısı değilim. Hem seninle uzunca bir süre birlikte olacağız."

Angelica, Mikhail'le tanışma faslını bitirip karısını süzmekle meşgul olan düke baktı.

"Karıma aldırmayın; o hamile" dedi dük, Angelica'nın elini tutarak. "İyi akşamlar Prenses Belanov. Geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Dükün bakışları sevgi doluydu. Angelica, bir gece önce Alexander'ın evinde onu neredeyse idama mahkûm edecek olan adam ile bu akşamki adamın aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekti.

"Teşekkür ederim, Düküm" diye cevap verdi Angelica kibarca.

"Ona James diyebilirsin, tatlım. Bu kadar resmi olma!"

Düşesin, dükle konuşma tarzına bir kere daha şaşırmasına rağmen, Angelica konuşmaları dinlerken gülmemek için kendini zor tuttu.

"Margaret, zarif misafirlerimizi unuttun sanırım..."

Margaret kızarak kocasının sözünü kesti. "Saçmalama, biz sadece Angelica'yla beraberiz. Bak, erkek kardeşi de teyzesini beklemek için –ah Tanrım– o kibar bayanın adı neydi?"

"Leydi Dewberry." Angelica gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Evet, öyle. Sevgili kocacığım, dün geceki düşüncesizce davranışının bu güzel kızı ne kadar derinden yaraladığını ancak bir aptal anlayamaz."

James kaşlarını çatarak karısına baktı. Angelica'nın birden neşesi kaçtı.

"Öyle davranmak zorundaydım. Kuralları biliyorsun." Etraftan duyulmasın diye çok yavaş sesle konuşuyordu.

"Boş laf bunlar, James Atholl! Eğer orada olsaydım –ki çok isterdim olmayı– sana, hiç kimsenin *ölüm* gibi tatsız kelimeler kullanmaya hakkı olmadığını söylerdim.

Karısıyla mantıklı konuşamayacağını anlayan James, Angelica'ya döndü.

"Bizimle ya da yaşam tarzımızla ilgili çok az şey bildiğinizin farkındayım, Angelica. Fakat zamanla, haklı sebeplerden dolayı bu katı kuralları uygulamak zorunda olduğumuzu anlayacaksın." Karısının tekrar lafa girmek üzere olduğunu gören James, elini onun omzuna koyarak konuşmasını engelledi.

Angelica, dükün kaygısız halinin kaybolduğunu, bir anda Kuzey Klanı lideri havasına büründüğünü fark etti.

"Böyle olması gerekiyor. Sizi endişelendirdiğimiz için özür dilerim. Artık Alexander'ın himayesinde olduğunuz için, başınız ne bir insanla ne de bir vampirle derde girer."

Angelica, dükün ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. Fakat dükün iyi niyetli sözleri, içinden atamadığı üzüntüyü epeyce hafifletti.

"Evet, evet, lüzumsuz şeyler bunlar" diye lafa girdi Margaret yavaş bir sesle. James'e dönerek devam etti: "Sevgilim, konukları kapıda karşıla. Ben Angelica'yı balo salonunda bir tur atmaya götürüyorum."

"Margaret, misafirlerimizi birlikte karşılamalıyız."

Margaret, kaşını havaya kaldırarak kocasına baktı. "Eminim, hamile olduğunu söylediğinde, yokluğumu anlayışla karşılayacaklardır, aşkım." Angelica'nın koluna giren Margaret, James'in cevap vermesine fırsat bırakmadan, oradan uzaklaştı.

"Eşiniz size kızmıyor mu?" diye sordu Angelica, Leydi Dewberry ve Mikhail'e doğru yürürlerken.

"Tatlım, bu durumda beni üzmeye korkuyor" dedi düşes neşeli bir sesle.

"Hamile birine nasıl davranmak gerekir?" diye sordu Angelica endişe ve şaşkınlık içinde.

"Her zamanki gibi" diyerek omuz silkti Margaret. "Fakat ne hikmetse, hamile kadınların hasta olduğuna kendini inandıran benim sevgili James'im tek bir tabak bile kaldırmama izin vermiyor. Ayrıca son zamanlarda da beni kızdırmaması gerektiğine, aksi halde bebeğin zarar göreceğine inanıyor."

Angelica'nın kahkaha atması üzerine, ilginç biri olan Atholl düşesi omuz silkti. "James'in tüm garip inanışlarının içinde benim işime gelen bir tek bu var, ben de inancını değiştirmeye çalışmıyorum."

"Düşes, kusura bakmayın ama siz beklediğimden farklı birisiniz."

Leydi Dewberry ve Mikhail'e yaklaştıklarında Margaret o goz alıcı tebessümüyle gülümsedi. "Sakın bana, büyük göğüslü ve daha da büyük göbekli, güzel esmer bir kadın görmeyi beklemediğini söyleme."

Angelica güldü ve kendini son derece rahatlamış hissetti. Gerçekten çok güzel olan ve kırkından fazla göstermeyen bu kadının yanında, son yaşadığı üzücü olaylar silinip gitmişti sanki.

"Düşes, Angelica'mızı bize getirdiğiniz için size teşekkür ederiz, çok naziksiniz." Leydi Dewberry, anaç bir tavuk gibi ışıldadı. Onun himayesindeki birine Atholl düşesi gibi önemli birinin alenen bu kadar yakınlık göstermesinden çok memnun olmuştu ve bunu herkese anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Ne yazık ki, sizi hayal kırıklığına uğratacağım, çünkü Angelica'ya evi gezdirmek için can atıyorum." Margaret, yaşlı leydiye ve genç prense gülümsedi.

Mikhail gururla kardeşini izlerken, Leydi Dewberry de düşese, yeğeninin onunla dolaşmasının bir sakıncası olmadığını söyledi.

"Bu çatı altında hiç tereddüt etmeden güvenebileceğim tek kişi sizsiniz, Düşes" dedi Leydi Dewberry tüm içtenliğiyle.

"Beni çok kötü yaraladınız, Madam... Kız kardeşimi bana emanet edemiyor musunuz?" diye sordu Mikhail sahte bir kırgınlıkla.

Margaret genç adamın bu sözlerine neşeyle gülerken, Leydi Dewberry, Mikhail'i azarladı. "Bunu ima etmek istemedim, Prens Belanov! Sadece..."

Leydi Dewberry'nin elini tutan Angelica kardeşine, "Terbiyeni takın" dercesine bir bakış fırlattı. "Benim düşüncesiz kardeşimin söylediğini aklınızın köşesinden bile geçirmediğinizi hepimiz biliyoruz."

"Düşüncesiz. Sana şunu söylemeliyim ki..."

"Yerine göre suskunluk, konuşmaktan daha büyük bir zarafettir." Angelica, Martin Tupper'ın bu sözüyle kardeşinin sözünü kesti.

Mikhail bu sözlere hiç aldırmadan sırıttı. "Sessizliğin, aptallara has bir meziyet olduğunu söyleyen kimdi?"

"Muhtemelen, kendi sesini dinlemekten hoşlanan bir adam" dedi düşes şakaya katılarak, sonra da Angelica'ya göz kırptı.

Bir süre sonra, Angelica kendini büyük balo salonunda, düşesin yanında oturmuş, pistte süzülerek dans edenleri izlerken buldu.

Mikhail ve Leydi Dewberry'nin yanından ayrıldıklarından beri ilk defa aralarında bir sessizlik olmuştu. Angelica, son bir saati ne kadar keyifli geçirdiğini düşünerek şaşırdı.

Kendisine Margaret diye hitap etmesi için Angelica'ya ısrar eden düşes, Angelica'nın hayatında rastladığı en süslü ve garip tipti. Canı nerede, ne zaman, ne söylemek isterse söylüyor ve kimse de onun bu dengesiz hallerine aldırmıyordu. Aslında Angelica, onca soyluyla tanıştıktan sonra, düşesin çok sevilen, eşine az rastlanır biri olduğuna inanmıştı.

"Dalıp gittin, tatlım" dedi Margaret, içkisine uzanırken. Angelica, mor elbisesinin sateniyle oynarken bir yandan da bütün gece kafasını kemiren konuyu düşese açıp açmamakta tereddüt ediyordu.

"Açık konuşabilir miyim?"

Düşes dilini şaklattı. "Komik olma, tatlım, benim gibi rahat rahat konuş."

"Şu anda ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim... Koruyucum var ya..."

Angelica'nın ne demek istediğini anlayan Margaret, sandalyesinin yerini değiştirerek kızın tam karşısına, onunla göz göze gelecek şekilde oturdu. "Koruyucun olmadan önce ne yapmayı istiyordun?"

Angelica anlatmaya nerden başlayacağını bilemiyordu. Düşes gibi açık sözlü birine kendini mazur gösterecek bir bahanesi yoktu.

"Londra'ya kardeşimin ısrarıyla geldim. Öğrenimini yeni tamamlamıştı ve yaşam tarzımla ilgili endişeleri vardı."

Angelica'nın aklından geçenleri açıkça söylemesini bekleyen düşesin bir kaşı havaya kalktı.

"Annemiz ve babamız, biz çok küçükken öldüler. Yaşayan tek akrabamız olan Leydi Dewberry, şehir dışında yaşadığı için bizimle pek ilgilenemiyordu. Biz uşaklarla yaşıyorduk, o da zaman zaman bizi görmeye gelirdi. Mikhail, okula başlayıp daha sonra

da üniversiteye gidince, ben yalnız kalıp kendi düzenimi kurdum ve en çok sevdiğim şeyleri yapmaya karar verdim. Sabahları kitap okuyor, daha sonra da atla gezintiye çıkıyor ve piyano çalıyordum."

Angelica kendini rahatsız hissederek, anlattıkları karşısında düşesin neler düşündüğünü merak etti. Düşes duyduklarına şaşırmış mıydı acaba?

Bu tarz bir yaşamın pek çok kişi tarafından, sorumsuzluk olarak algılanacağını biliyordu.

Hiçbir yorumda bulunmayan düşes, Angelica'ya devam etmesi için eliyle işaret etti. Angelica, konuşmaya devam etti.

"Bu nedenle, Mikhail, Londra'ya taşınmamız konusunda baskı yaptı. Burada sosyal bir kelebeğe dönüşerek kadınlardan beklenen davranışları sergileyeceğimi umuyordu."

"Lütfen söyle, kadınlardan beklenen davranış nedir?" diye sordu düşes şakacı bir tavırla.

"Tabii ki, evlenmek. Düşes, sizi temin ederim ki, evlenmek en son düşüneceğim şey."

"Bana Margaret diye hitap et demiştim!" diye uyardı düşes.

Angelica kızararak sessiz kaldı. Geleneksel görgü kurallarını, birkaç saat içinde yok saymak çok zordu.

"Senin ne istediğini hâlâ söylemedin."

"Olaylar öyle bir hale geldi ki, evlilik benim için zaruri oldu. Bu nedenle, şu anda bir koca arıyorum." Angelica, salonun uzak bir köşesinde durup onları dansa kaldıracak uygun erkekleri bekleyen beyaz elbiseli genç kızlara baktı. "Anlayacağınız, benim de sosyeteye yeni giren şu kızlardan hiçbir farkım yok."

Margaret, bir hanımefendiye yakışmayacak biçimde homurdandı. "Beni güldürme, şekerim. Şu zavallı kızlarla tek ortak yanın cinsiyetin. Sen güzelliğin, unvanın ve servetinle on beş günde koca bulursun. Aslına bakarsan, neden koca bulamadığını anlamakta güçlük çekiyorum."

O gece durmadan kızaran yanaklarına dokunan Angelica omuzlarını silkti. "İlk başlarda iyi bir koca olabileceğine inandığım birini bulamadım. Düşüncelerini okudukça onların, bir kadının sadece... sadece bedeniyle ilgilendiklerini gördüm."

Düşes bir yandan gülüyor, bir yandan da sarsılan karnını tutuyordu. "Bu senin suçun! İlk başlarda erkeklerin düşüncelerini okumayacaksın. Hâlâ neden evlenemediğine şaşmamak gerek. Erkekler her zaman erkektir, tatlım. Önce bedenine bakarlar, fakat iyi olanlar kısa süre içinde zekânı da keşfederler."

Düşese hak veren Angelica, konuşmasına devam etti. "Evliliğe bu şekilde yaklaşmak kesinlikle benim tercihim değildi. Alexander öğretinceye kadar düşünce okumayı engellemeyi bilmiyordum."

Angelica'nın son sözleri Margaret'ı çok şaşırtmıştı.

"Ciddi misin?"

"Evet" dedi Angelica.

"Ah, tatlım..." Düşes, karşısındaki kadının kendisine acınılmasından hoşlanmayacağını fark ettiğinden Angelica'nın konuşmasını kesti. "Beyninin çok güçlü olduğunu duymuştum, fakat şimdi bundan şüpheleniyorum. Acaba ne kadar güçlü? Lütfen, devam et, Angelica. Peki, şimdi ne istiyorsun? Aradığın gerçekten bir koca mı?"

Angelica hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet."

Bu işin, Margaret'ın söylediği kadar kolay olacağına inanmak zordu, ama belki de olabilirdi. Alexander'ın Mikhail hakkında söyledikleri doğru çıkmıştı. Kardeşi bu durumdan hiç kaygılanmıyordu, hatta durumun farkında bile değildi. Joanna ise Angelica'ya hayatını normal bir şekilde sürdürebileceğini söylemişti. Şimdi de düşes aynı şeyi söylüyordu. Belki de bu iş göründüğü kadar zor olmayacaktı.

"Bu durumda, koca bulabileceğime inanıyor musunuz?"

"Tabii ki! Tatlım, günlerini benimle geçireceksin ve ben de sana sosyal etkinlikler listesi hazırlayacağım... Böylece sana uygun bekârlarla tanışabileceksin."

Margeret'ın gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Teşekkür ederim, Margaret."

"Teşekküre gerek yok, tatlım." Angelica'ya muzipçe bakan Margaret, gizli bir anlaşma önerircesine, "Belki de seninle samimiyeti ilerletince bana evlilikle ilgili fikrini neden değiştirdiğini anlatırsın" dedi.

"Belki" dedi Angelica. Maddi sorunlarını bir çözüme kavuşturmadan kimseyle paylaşmak istemiyordu. *Evlilik.* Kelime kafasının içinde döndü durdu ve Angelica'da bir bıkkınlık yarattı. Tüm sevinci uçup gitti.

"İşte, buradasınız." Margaret'ın, arkasındaki kişiye baktığını gören Angelica, geriye döndü.

"Margaret." Alexander düşesin eline doğru saygıyla eğildi. "Seni çok iyi gördüm, Margaret."

"Evet, çok iyiyim" diye cevap verdi Margaret karnına hafifçe dokunarak.

Alexander, düşesi başıyla onaylayarak Angelica'ya döndü ve

"Prenses Belanov" diyerek eğilip selam verdi.

Bir anlık sessizlikten sonra aynı resmiyetle cevap verdi Angelica "Prens Kourakin". Bu adam nasıl bu kadar etkileyebiliyordu Angelica'yı? Adam yaklaşınca bedeni titremeye ve onun kokusuyla başı dönmeye başlamıştı.

Alexander, bakışlarını Angelica'dan ayırmadan Margaret'la konuşmaya başladı. "Fazla vaktim yok. James'e bana verdiği ilk listeyle ilgili araştırmalarını bu geceyarısına kadar tamamlayacağını söylersen sevinirim."

Angelica'nın dikkati o kadar dağınıktı ki, Alexander'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Adam, şık gece kıyafetiyle olağanüstü görünüyordu. Siyah saçları bukleler halinde ensesine inmişti. Parmaklarını o bukleler arasında gezdirmek nasıl bir duyguydu acaba?

Angelica, Alexander'ın ona elini uzattığını görünce bir şeyleri kaçırdığını anladı. "Dans eder misiniz, Prenses?"

Angelica bir an bu teklifi reddetme hakkı olup olmadığını düşündü, ama sonra hemen bu düşüncesinden vazgeçti. "Hayır" diyemeyecek olduktan sonra bunu düşünmenin âlemi yoktu.

"Evet, teşekkür ederim." Elinden omzuna kadar geçecek olan ürpertiye kendini hazırlayarak elini Alexander'a uzattı.

Birkaç dakika boyunca çok güzel bir vals eşliğinde birbirlerine sarılmış bir halde dans pistinde dönmeye başladılar.

"Gecen nasıl geçiyor?" Alexander, aralarındaki sessizliği bozdu. Angelica, Alexander'ın yüzünü görebilmek için başını geriye attı.

"Bu, düşese sıkıntı verip vermediğimi sormanın kibar bir yolu mu?"

Alexander cevap vermedi. Normalde birkaç saatlik uykuyla kendine gelmesine rağmen şu sıralar pek dinlenemiyordu, bu yüzden Angelica'yla tartışmaya hiç niyeti yoktu.

"Bakıyorum, benden korkmuyorsun artık?"

"Hayır. Senden korkmuyorum." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, Angelica bunun gerçek olduğunu anladı. Neden korkmadığından tam emin değildi; bundan rahatsız olup konuyu değiştirdi. "Kitapta Kutsanmışlardan bahsediliyor. Kim bu Kutsanmışlar?"

Angelica'yı dans pistinde fırıl fırıl döndüren Alexander, kendisini kıskançlıkla izleyen adamları gördü. Duyduğu rahatsızlık sesine yansıyarak cevap verdi: "Kutsanmışlar, efsanevi bir ırktır. Bir gün dünyaya gelecekler ve biz vampirlerin soyunu yok olmaktan kurtaracaklar."

"Soyunuzun yok olması mı? Anlamadım..."

"Benim yapacak işlerim var. Margaret, senin tüm sorularına cevap vermeye dünden razıdır."

Dansı bitiren Alexander dirseğini kıvırarak Angelica'nın parmaklarını koluna koydu.

"Kiril seni eve götürecek. Birkaç elbiseni yeni odana koydurttum. Bu akşam yaptığın gibi eve gidip üstünü değiştirmen gerekmiyor."

İki açık canın önünden geçtiler. İlkbahar esintisi Angelica'yı rahatlattı.

"Fakat sen nasıl?.." Angelica dilini tuttu. Adamın, yüzündeki ifadeden Angelica'nın sözlerine aldırmadığı belliydi. Kendini beğenmiş, kaba adam! Kafasına bir tava yemeyi hak etmişti!

Margaret'ın yanına yaklaştıkları sırada Alexander yumuşak bir sesle, "Angelica?" dedi.

"Evet?"

"Çok güzelsin."

Alexander'ın bunu söyler söylemez birkaç saniye içinde oradan ayrılmasına Angelica sevinmişti; zira hayretler içinde kalan genç kızın avuçları terlemeye başlamıştı.

"Tatlım, biraz heyecanlı görünüyorsun."

Sudan çıkmış balığa dönen Angelica, tüm dikkatini düşesin üzerinde topladı.

"İyiyim. Sadece düşünüyordum, hepsi bu."

Bir iki dakika kızı seyreden düşes, Angelica'nın o ana kadar fark etmediği bir adama doğru döndü.

"Peter, bu hanım Prenses Belanov." Gözleri parlayan Margaret, Angelica'ya dönerek göz kırptı. "Lord Kingsly, benim çok yakın bir arkadaşımın oğlu."

Lord Kingsley, Angelica'nın elini tutarak eğildi. "Prenses dans etmek ister mi acaba?"

Angelica kendisine gülümseyen adama baktı. Adam çekiciydi, hem de iyi birine benziyordu. Alexander'ı aklından çıkarabilmek için onunla dans edecekti.

"Memnuniyetle."

Kiril, Angelica'yı eve götürmeye hazırlandığında sabah olmasına birkaç saat kalmıştı.

"Ne kadar garip, değil mi? Saat sabahın üçü ve kimsenin gitmeye niyeti yok."

Kiril, kalabalık salona baktı, fakat bir yorum yapmadı. "Gitmek istiyor musunuz?"

"Evet, ama nasıl olacak bilmiyorum. Mikhail hâlâ burada ve giderken beni arayacaktır."

"Düşes kardeşinize, yorgun olduğunuzu ve sizi kendi arabasıyla evinize yolladığını söyleyecek."

Kaşlarını çatan Angelica, etrafına bakınarak Mikhail'i aradı ama kardeşi ortalarda görünmüyordu.

"Beni merak edip eve gidecektir."

"Düşes onu kalmaya ikna edecek."

Bu kadar basitti demek. Gün ışığı, Angelica'nın daha önce korktuğu vampir ırkını daha sakinleştirse de onların gücünü kıskanmamak imkânsızdı. Bu sabah *Vampir Yasaları* kitabında okuduğu bir paragrafı hatırladı.

> Gücünüzü unutmayın. Bir tokat bile onların boyunlarını kırabilir. Bir darbe onların kemiklerini parçalar. İnsan cinsinin güçsüzlüğünü asla aklınızdan çıkarmayın.

"Angelica?"

Angelica, Nicholas'ın, yanına geldiğini fark etti. Onu tamamen unutmasına şaşırdı. En son konuştuklarında, öğleden sonrası için sözleşmişlerdi. Aman Tanrım, şimdi ona ne diyecekti? Hemen bir şey uydurması gerekiyordu.

"Nicholas, ben..."

"Özrümü kabul edin lütfen." Adamın gözleri Angelica'nın arkasında duran Kiril'e takıldı. Angelica, Nicholas'ın neden özür dilediğini anlamamıştı, fakat yanındaki *koruma* uzaklaşmadan ona bu konuda açıklama yapacak gibi görünmüyordu.

"Bir dakika sonra geliyorum, Kiril."

Angelica'nın imasını anlayan Kiril oradan uzaklaştı. Angelica yanında duran lorda baktı.

"Bu adamın kim olduğunu sormayacağım, çünkü bu aşırı kıskançlık belirtisi olur."

Angelica gülümseyince Nicholas başını salladı. "Ama bu da kıskançlık, öyle değil mi?"

"Nicholas, siz uslanmazsınız."

Angelica'nın elini tutan Nicholas'ın bakışları ciddileşti.

"Notlarıma cevap vermediniz. Belki fazla hevesli davrandım, ama bütün isteğim size ne kadar ciddi olduğumu göstermekti."

O notlarda ne yazdığını merak eden Angelica, elini adamın ellerinden kibar bir hareketle çekti. Nicholas'ın ciddi olmasına sevinmişti, ne var ki bu uygunsuz davranış dedikodulara neden ola-

bilirdi ve Angelica bunu göze almak istemiyordu.

"Dün kendimi iyi hissetmediğim için randevuya gelemedim. Beni affedin."

Nicholas'ın bir kaşı havaya kalktı. "Ben de teklifimi reddettiğinizi zannetmiştim."

"Teklifiniz?.." Angelica, kelimeyi zorlukla telaffuz etti. Acaba bu teklif?.. Gerçekten böyle bir şey olabilir miydi? Nicholas, tanışmalarının üstünden henüz birkaç gün geçmişken ona not yazarak evlenme teklif etmiş olabilir miydi? Neden sevinmemişti? Nicholas sevimli, çekici ve çok yakışıklıydı. Onunla yapılacak bir evlilik tüm maddi sorunlarını çözerdi, böylece Mikhail de bir daha hastalanmazdı...

"Angelica, kafanızın içinden top sesleri geliyor."

Nicholas gene gülüyordu, ama bu sefer söyledikleri hiç komik gelmedi Angelica'ya. Henüz çok erkendi. Bu adamla biraz daha fazla zaman geçirebilseydi...

"Tamam, durun bir dakika. Düşündüğünüz gibi bir teklif değildi. Sadece yarın gece, Summers'ların evindeki akşam yemeğinde size refakat edebilir miyim, diye sormuştum."

Büyük bir rahatlama hisseden Angelica resmen sersemlemişti.

"Elbette, neden olmasın..."

"Harika. O halde, yarına kadar size veda edeyim." Nicholas, Angelica'nın elini yeniden dudaklarına götürdü.

"Görüşmek üzere" diyen Angelica balo salonunun büyük çıkış kapısına doğru yürüdü.

"Angelica?" diye seslendi Nicholas, Kiril Angelica'ya doğru yaklaşırken.

"Evet?"

"Diğer teklif de yakında gelecek."

21

Şafak sökerken gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başladığında, Alexander salonda oturuyordu. Çizmeli ayaklarını mindere uzatmış, şöminenin üstündeki saate bakıp duruyordu. Yorgundu fakat uykusu yoktu.

Listedekilerin hiçbiri katil çıkmamıştı, ama gene de sinirleri bozulmuştu. Yaşamı daima mücadele ederek geçmişti.

Angelica. Zor kelimesinin ona Angelica'yı çağrıştırması çok komikti.

Kız onda istek uyandırıyordu ve bu durum Alexander'ı mücadeleye zorluyordu. Fakat şu anda, vampirler tehlikedeyken başka hiçbir şeyle ilgilenemezdi, yerine getirmek zorunda olduğu sorumlulukları vardı.

O sabah, Angelica'nın onun karşısında diz çökmüş hali gözünün önüne geldi. Angelica kardeşini çok seviyordu, Alexander bundan emindi. O anda Angelica'dan her şeyi isteyebilirdi, kaldı ki o da kabul ederdi. Bazıları, onun kardeşine düşkünlüğünü aptalca bulabilirdi, fakat Alexander bunu çok iyi anlıyordu.

Helena yaşasaydı onun için canını verirdi. Angelica'nın da, kardeşi için aynı şeyi yapacağından emindi.

"Lanet olası kız!" Angelica'yla aynı çatı altındaydı ve onun tenine işlemişti. Onu yavaş yavaş çıldırtıyordu. Sadece bir oda ötesindeydi. Angelica'yı huzur içinde, saçlarını yastığa dağılmış bir halde uyurken hayal etti.

"Alexander?"

Alexander bir an için, zihninin ona oyun oynadığını düşündü. Fakat sonra beyaz bir çarşafın altından çıkan ayak parmaklarını gördü.

"Bazı sesler duydum ve düşündüm. Ne düşündüğümü tam ola-

rak bilmiyorum. Bundan daha ürkütücü bir şey olamaz..." Alexander'la göz göze gelen Angelica sustu.

"Vampirler mi?" diye sordu Alexander, yumuşak bir sesle, Angelica'nın yatak çarşaflarına sarılmış haline bakarken. Kızın huzursuz olduğu belliydi, fakat Alexander onu rahatlatma yoluna gitmedi. Sergey'i öğrenmesinin tam zamanıydı o an. Dışarısı tehlikeliydi ve Angelica'nın koruma altında olması gerekiyordu.

"Otur, Angelica. Uyandığına göre, bilmen gereken bazı şeyleri sana söyleyebilirim."

Angelica uslu bir çocuk gibi başını salladı ve Alexander, kızın bunu yapmasına çok şaşırdı. Nasıl oluyordu da bazen çok kırılgan, bazen de çok güçlü olabiliyordu?

"Evet?" Alexander, Angelica'nın kendisine dikkatle baktığını görerek memnun oldu. Kız, başını eğerek meydan okurcasına baktığında, ona karşı koymak imkânsızlaşıyordu.

"Londra'ya çok özel bir amaçla geldiğimi bilmelisin. Burada yasalarımızı hiçe sayan bir vampir var. Adı Sergey. Onu yakalayıp, adalete teslim etmek için buradayım."

"Sergey neye karşı geliyor?"

"Pek çok şeye. Sana önce ilk ikisini söyleyeyim."

Angelica'nın gözleri, Alexander'ın arkasındaki pencereden alacakaranlığa takıldı.

"İnsan kanı içiyordu" dedi Angelica. Bu bir soru olmadığı için Alexander cevap vermedi. *Vampir Yasaları* kitabını Angelica'ya verip okutmanın, hata olup olmadığını düşündü. Kız çok zekiydi ve bu merakla daha çok soru soracağa benziyordu.

"Onu öldüreceksiniz, değil mi?

"Evet." Yalan söylemenin faydası yoktu. Sergey bulununca doğduğu klanın lideri olarak Alexander'a teslim edilecekti ve cezayı uygulama görevi ona verilecekti.

"Yani günlerini onu aramakla mı geçiriyorsun?"

"Onu ve bir katili."

Angelica titredi. "Bir katili mi?"

"Bizim varlığımızdan haberdar olan ve ölmemizi isteyen biri."

"Üzgünüm."

Kızın üzüldüğünü gören Alexander bunun nedenini anlayamadı.

"Neden üzgünsün, bu senin suçun değil ki? Nasıl vampir katiller varsa, insan katiller de var."

Angelica bunlardan haberdar olmadığını belirterek omuz silkti.

"Bu kadar ağır sorumluluklar almana üzüldüm. Bin tane nedeni de olsa, birini öldürmek kolay olmamalı."

Angelica'nın sözleri çok masumdu, hatta safçaydı, fakat Alexander'ın içini ısıtmaya yetmişti. Ayağa kalkarak kıza elini uzattı.

"Haydi, senin uykuya ihtiyacın var, beni de yapmam gereken işler bekliyor."

Angelica adamın elini hiç tereddüt etmeden tuttu. Üst kattaki salona kadar konuşmadan çıktılar.

"Kiril yarın sabah seni alıp Margaret'a götürecek."

Başını sallayarak onaylayan Angelica'nın bir tutam saçı yüzüne düştü. Alexander, farkında olmayarak uzandı ve saçı kızın kulağının arkasına yerleştirdi.

Alexander, kızın yüzündeki şaşkınlığı ve daha sonra da ihtirası gördü. Arzuyla inlememek için kendisini zor tuttu. Bedeni, Angelica için yanıp tutuşuyordu.

"İyi geceler, Prenses." Döndü ve kapıya doğru gitti. Fakat tam o sırada kafasının içindeki bir ses onu durdurdu.

Gitme!

Alexander, kızın aralık dudaklarını, mavi gözlerinin derinliklerindeki ihtirası ve kafasının içindeki karmaşayı gördü. Alexander'ı ne hallere soktuğunu Angelica asla anlayamazdı, zira o duygularını gizlemekte çok ustaydı. Alexander, duygusuz olduğunu zannediyordu, ama Angelica ona yanıldığını ispatlamıştı.

Kıza iki adım yaklaştı. Şaşırarak geri çekilen kız duvara yaslandı. Angelica'nın yüzünü avuçlarının arasına alan Alexander bakışlarını kızın yumuşacık dudaklarından alamıyordu. Sonra gözlerini Angelica'nın gözlerine dikti.

Angelica nefesini tuttu. Alexander kızın kalp atışlarını duyabiliyor, gözlerindeki şüpheyi ve arzularıyla ettiği mücadeleyi görebiliyordu. Fakat artık sorularla işi yoktu, ne kendinin ne de kızın sorularıyla...

Tüm kararsızlıklarını bir yana bırakarak Angelica'ya doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Bu temas büyüleyiciydi. Dudakları, Angelica'nın dudaklarının üstünde yumuşak ve güçlüydü. Angelica'nın omuzları gevşedi ve gözleri kapandı.

Alexander, kızın deneyimsizliğini anında fark etti, fakat bu durum onun ateşini söndürmedi. Avuçlarıyla kızın yüzünü iyice kavradı ve dudaklarıyla, kızın dudaklarını öpmeye başladı.

Ağzını aç bana.

Angelica söyleneni yaptı ve Alexander'ın dilinin, ağzının içine kaydığını hissederek sıçradı.

Alexander. Kızın çaresizliğini duyan Alexander, kendisine kenetlenen parmaklardan bunu hissetti. Angelica'nın derin iç çekiş-

leri Alexander'ın öpüşünü daha da şehvetli hale getirdi. Kızın deneyimsizliğini tamamen unuttu ve bedenini daha da kuvvetli bir şekilde Angelica'nın bedenine yasladı. Hemen hemen iki yüz yıldan beri ilk defa öpüşüyormuşçasına güçlüydü duyguları.

Bana gel, diye düşündü güçlü bir şekilde, *bu gece benimle ol.*

Alexander'ın isteği, Angelica'nın kafasında şekillenmeye başlayınca, kız yavaş yavaş kendine geldi. Ne yapıyordu? Aman Tanrım, bir vampiri öpüyordu. Hayır, o, bir vampir klanının lideriydi. Aklını kaçırmış olmalıydı. Bunun başka açıklaması yoktu.

Geri çekilen Angelica, "Dur" dedi yavaşça. Alexander bir anda geri adım attı ve her zamanki iradeli haline döndü. Bedeni dikleşti ve yüzünde kibar bir ifade belirdi. Angelica ona baktı ama gözlerine bakıncaya kadar, aralarında yaşanacaklarla ilgili düşündüklerinin doğru olduğundan emin olamadı. Adamın gözleri sımsıcaktı, tıpkı Angelica'nın bedeni gibi...

"Yapamam" dedi Angelica kendini aptal ve kafası karışmış hissederek. Alexander'ın, onu zorlamamasına memnun olmuştu, ama bedeninin bir bölümü adamın onu yeniden öpmesini istiyordu. "Ben..." diye başladı söze, fakat sonunu getiremedi. Beyni her şeyi yoluna koyabilmek için çok aceleci davranıyordu. Eğer Alexander'la birlikte olursa, evlilik planlarını unutmalıydı, o zaman da Mikhail yeniden hastalanabilirdi...

"Git ve yat." Alexander'ın sesi buz gibiydi. Gözlerindeki ateş sönmüş ve tekrar kendini beğenmiş prens kimliğine bürünmüştü.

Adama bakan Angelica onun vampir olmasının, şu kibirli halinin yarısı kadar bile onu rahatsız etmediğini fark etti. Lanet olası, rezil adam! Bu kadar sinir bozucu olmayı nasıl başarabiliyordu?

"O halde, iyi geceler!" dedi Angelica heyecanı hiddete dönüşürken.

Tam kapıyı açacakken, Alexander kızın kolunu tuttu. Yüzündeki yumuşak ifade yok olmuştu.

"Durmamı söyledin ve ben de geri çekildim. Neden öfkeleniyorsun? Yoksa bir vampiri öptüğün için kendine mi kızıyorsun?"

"Korkuyorum!" Angelica bağırırcasına itiraf etti.

Alexander şaşkına döndü. "Benden mi korkuyorsun?"

"Hayır" dedi Angelica daha sakin bir sesle, "sana olan hislerimden korkuyorum."

Alexander'ın hiçbir şey söylemediğini gören Angelica, bu konuyu nasıl açıklayacağını bilmeden ve hatta neden açıklamaya çalıştığını da anlayamadan konuşmaya devam etti.

"Daha önce kimseyi böyle arzulamadım ve durum beni korkutuyor."

Alexander uzun bir süre sessiz kaldı.

"Yat, uyu Angelica."

Adamın yüzüne bakan Angelica onun yumuşadığını ve kendisine karşı daha sevecen olduğunu fark etti. Ne kadar deneyimsiz olsa da Alexander'ın yüzündeki ifadeyi anlamıştı. Alexander Kourakin geri adım atıyordu.

Kendini çok genç ve akılsız hisseden Angelica başını eğip odasına gitti.

* * *

"İşte yarınki araştırma planı." Joanna ortadaki masanın üstüne fırlattı kâğıdı. "Gitgide yaklaşıyorlar sana. Başka bir eve taşınsan iyi olur."

Sergey hafifçe güldü. Kadını idare etmek ona keyif veriyordu.

"Teşekkür ederim, canım. Sen olmasaydın ben bu vampir katilini asla rahatça arayamazdım. Bu konuda bir ilerleme kaydettiler mi dersin?"

Sergey'in salonundaki mermer döşemeyi arşınlayan Joanna, gerçekten sıkıntılı görünüyordu.

"Hayır. Hayır, henüz bir gelişme yok, fakat prensin katili en kısa zamanda bulacağından eminim. O kararlı biri."

"Öyledir" dedi Sergey, Alexander Kourakin'i düşünerek.

"Yaşayan bir efsanenin bu kadar yakında olması inanılmaz."

"Ne demek istiyorsun?" Sesinden bir şey belli etmemeye çalışan Sergey, arkasındaki duvara yaslandı. Bir süredir prensi izliyordu ve Joanna'nın onunla ilgili vereceği haberler çok önemliydi.

"Yani Christopher'a davranış tarzı..."

"Üyeliğe yeni kabul edilen çocuktan mı bahsediyorsun?" Joanna'nın şüphelendiğini fark eden Sergey hata yaptığını anladı ve hemen durumu idare etti. "Hani bana geçen hafta bahsettiğin çocuk..."

İnanmış görünen Joanna konuşmasını sürdürdü: "Evet, o çocuk. Prens ona çok nazik davranıyor. Genelde aksi bir adamdır. Az konuşur, hiç gülmez, fakat Christopher'layken çok şefkatli birine dönüşüyor."

Sergey'in dudağında bir gülümseme belirdi. Bu harikaydı! Gerçekten harika!

"Anladım. Gitme vaktin geldi, Joanna. Nerdeyse sabah olacak, seni özlesinler istemezsin sanırım." Sergey kapıyı açarak sabahın

temiz havasını soludu. Yalnız kalmak için can atıyordu.

"Tabii, tabii, haklısın." Pelerininin kapüşonunu takan Joanna evden ayrılarak sabah sisinin derinliklerinde kayboldu.

"Christopher." Sergey, bu adı yüksek sesle tekrarladı. Çocuğun, Alexander'ın sevgisini kazandığı açıkça görülüyordu, ki bu harika bir durumdu.

Alexander Kourakin, başarıya ulaşmasının anahtarı olacaktı. Tüm vampirlerin en güçlüsü, bir gecede onlarca katili öldüren savaşçı... Vampir ırkı için yapılacak yeni bir savaşın galibi de o olacaktı. Sergey, bugüne kadar anlatılan hikâyelerden biliyordu ki Alexander'ın Vampir Katilleri Dönemi'ni sona erdirdiği gece, prensin kız kardeşi öldürülmüştü. Savaşçının içindeki intikam ateşini yakan bu olaydı. Şimdi Sergey, prensin tekrar gaza gelmesini sağlayacaktı.

Yarın vampir katilini ziyaret edecekti. Katili, ziyaretçi vampire yönlendiren oydu ve sonuç mükemmel olmuştu: Bu zavallı vampirin ölümü onları savaşın eşiğine getirmişti. Şimdi de bu katilin Christopher'ı öldürmesi gerekiyordu ki en güçlü savaşçının desteğini garantilesin.

22

Kiril, Angelica'ya, dükün arabasından inmesi için yardım etti.

"Düşes ve Leydi Joanna sizi içerde bekliyorlar." Lezzetli çörekleri ve güzel kokulu çayıyla tanınan küçük bir kafeyi gösterdi.

"Teşekkür ederim, Kiril."

"Hoş geldiniz, Prenses. Daha sonra sizi almak için geleceğim" diyen Kiril yerinde çakılı halde kaldı. Angelica, içeri girdiğinden emin olmadan adamın bir yere gitmeyeceğini biliyordu. Bu durum onun gülümsemesine neden oldu.

Kafedeki birkaç kadın, beyaz dantel örtülü masalarda oturuyordu. Masaların üstünde, Çin porselenleri vardı.

Angelica ta ki kırmızı bir ışık gözünü alıncaya kadar kalabalık salonu gözleriyle taradı. Muhteşem saçlarıyla Joanna, gerçekten hemen fark ediliyordu.

"Tıpkı ateş gibisin" diyen Angelica, arkadaşının yanındaki boş yere oturdu.

"Ah, nihayet geldin!" Joanna sevinçle Angelica'ya doğru döndü. Saklayamadığı bir sabırsızlıkla masanın üstündeki çöreklere bakıp Angelica'yı bekliyordu bir süredir.

"Angelica, aman Tanrım! Kendimi kontrol etmezsem, bugün eli kilo alabilirim."

"Şu küçük, meyveli pastalar harika görünüyor, değil mi?" Angelica hafifçe gülümseyerek cevap verdi: "İstersen garsona dükkândaki bütün pasta ve kurabiye çeşitlerinden birer tane getirmesini söyleyelim, ne dersin?"

"Bunu bana sorma bile" dedi Joann şakadan öfkelenmiş gibi yaparak. "Bunu yaparım, biliyorsun yaparım."

Onları fark eden garson, değişik kekler, pastalar ve çeşit çeşit lezzetli kurabiye ve çöreklerle dolu servis arabasını onların masasına doğru sürdü.

"Pasta, kurabiye çeşitlerimizi beğeninize sunabilir miyim, hanımlar" dedi adam nazikçe.

Joanna eldivenli parmağını dudağına götürüp düşünmeye başlayınca, Angelica gülmemek için kendini zor tuttu. Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, kırmızı kafa, garsonun yüzüne hiç bakmadan tepsinin içindekileri bir bir işaret etmeye başladı.

"Şunu, şunu, şunu ve şunu alacağız. Bir dakika, şunu da lütfen" dedi Joanna kibirli bir tavırla.

Angelica, çaylarını hemen getireceğini söyleyerek yanlarından ayrılan garsonun arkasından güldü. "Garsonun yüz ifadesini görmeliydin, Joanna!"

"Umurumda bile değil. Bizden servet kazanacaklar, daha ne istiyorlar?"

"Doğru." Angelica, masanın üstündeki üçüncü servisi görünce geldiğinden beri ilk defa düşesin orada olmadığını fark etti.

"Düşes nerede?"

"Bana Margaret diye hitap et demiştim, Angelica!" Düşes o sırada masaya gelmişti. Kadın oturmaya hazırlanıyordu ki koşarak gelen garson sandalyesini tuttu.

"E, neler kaçırdım, bakalım?"

"Mutfakta ne var ne yoksa, hepsinden istedim, Düşes" dedi Joanna.

"Çok güzel, fakat bunların yeteceğinden şüpheliyim. Sanki midemde açlıktan ölen bir ordu var!" Margaret konuşurken, beyaz eldivenli dört garson, bir tepsi içindeki pasta ve kurabiye çeşitlerini masanın üzerine koydu. "Ah, çok iyi, çok iyi. Eğer bunları getirmeye devam ederlerse, bugün buradan çok mutlu bir kadın olarak ayrılacağım."

Angelica dudaklarını ısırdı ve cesaretini topladı. "Eğer bugün keyfiniz yerindeyse, sizden bir şey rica edebilir miyim?"

Düşes, ağzına atmak üzere olduğu çöreği tabağına koydu. "Angelica, bana herhangi bir şey için rica etmene gerek yok. Sadece istediğin şeyi söylemen yeter. Eğer elimden geliyorsa yaparım."

"Pekâlâ, dünkü baloda yaptığımız, kocalarla ilgili sohbeti hatırlıyor musunuz? Orada, evlenmeye uygun gibi görünen adaylardan biri bana, bu akşam Summers'ların evindeki akşam yemeğinde eşlik etmeyi teklif etmişti. Acaba bu yemeğe hep beraber gitmemiz mümkün mü? Siz olmadan gidemeyeceğimi biliyorum ve..."

"Tamam, daha fazla konuşmana gerek yok. Elbette beraber gidebiliriz. Başka bir programım yok, hem hiçbir şey yapmadan oturmaktan daha iyidir oraya gitmek. Hemen şimdi Summers'la-

ra bir not yazıp yollar ve davetiyeleri alırım. Senin yapman gereken tek şey, bu bekâr adamı ayarlayıp yemekte ona eşlik etmek olacak, tatlım."

"Çok teşekkür ederim." Angelica, her şeyin planlı bir şekilde hallolacağını duyunca rahatladı. O sabah olanlardan sonra Alexander'dan mümkün olabildiğince uzak durması ve sadece koca bulmaya odaklanması gerektiğini biliyordu. Alexander reddettikten sonra adamın artık kendisine o şekilde bir yakınlık göstermeyeceğini biliyordu, ama gene de hiçbir şeyi riske atamazdı. Bu sabah bir şey öğrendiyse o da Alexander Kourakin onu öptüğünde sağlıklı düşünme yetisini kaybettiğiydi.

Çörek almak için uzandı.

"Peki, kim bu adam?" Joanna merakla sordu.

Ağzındaki lokmayı yutan Angelica üstüne sıcak bir yudum çay içti.

"Adı Nicholas..."

"Hımm, Nicholas" diye tekrarladı Joanna gözleri kapalı olarak. "Bir zamanlar Nicholas adında birini tanımıştım. Fransa'da küçük bir köyde."

Margaret keyifle güldü. "Hepimizin bir Nicholas'ı var gibi görünüyor, şekerim. Koyu kahverengi saçlar ve gece siyahı gözler. Üç yüz yılı aşkın bir zaman geçti, ama o gözleri hâlâ hatırlıyorum."

"Üç yüz?" Angelica şaşkınlıktan donakalmıştı. Vampirlerin insanlar gibi fani olmadıklarını nasıl düşünememişti şimdiye kadar. "Yani sizler ölümsüz müsünüz?"

"Ah, hayır" dedi Joanna telaşla, çayına kaşık kaşık şeker atıp yavaşça karıştırırken. O sırada Margaret dördüncü çöreğini yemeye başlamıştı.

Vampirler altı yüz yıl yaşayabiliyorlar, ne var ki çoğu vampir o yaşa gelmeden ölüyor."

"Neden o yaşa gelmeden ölüyorlar?"

Şekerli çayından bir yudum alan Joanna omuzlarını silkti. İnsanların ölümü düşünmekten hoşlanmamaları gibi, tutkunun yok olması da onun hoşlanmadığı bir konuydu.

"Uzun yıllar yaşamak göründüğü kadar basit değil" diyerek söze karıştı Margaret. Bu dünyadan göç etmeyi seçen arkadaşlarını hatırlayan kadının hüzünlendiği gözlerinden anlaşılıyordu. "Karanlığın, ruhu bastırmaya başladığı bir an geliyor ki, işte o an hiçbir şey zevk vermiyor. Artık yazmaktan zevk almayan bir yazar, yazmaya ne kadar devam edebilir ki?"

Angelica bunun cevabını bilmiyordu. Aslında bu kadar uzun

yaşamayı hayal bile edemiyordu.

"Eskiden ben de yazıyordum. Yüz yıl belki de daha uzun bir süre yazmak bana hayatta başka hiçbir şeyin veremeyeceği zevki verdi." Fincanını tabağına bırakan Margaret, omuzlarını silkerek hüzünlenmekten vazgeçti. "Yıllardır kaleme dokunmadım. Bir zamanlar bana neşe veren kelimeler artık beni etkilemiyor."

Söylediklerini pekiştirmek ister gibi başını sallayan düşes gülmeye başladı. "Her şeyi çok dramatik hale getirdim galiba. Oysa neşemden hiçbir şey kaybetmiş değilim."

Angelica, masadaki iki kadını da huzursuz eden bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu, fakat anlayamadığı bir şey vardı ve bunun çok önemli olduğunu hissediyordu.

"Anlayamıyorum. Vampirler tutkularını kaybedince ölüyorlar mı?"

Joanna başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Tutkunun yok olması, yaşama isteğini yok eder. O ana kadar da vampirlerin pek çoğu dört yüz yaşında olurlar ve gitmeyi tercih ederler."

İntihar. Joanna'nın ne demek istediğini Angelica anlasa da, intihara kalkışılmasına bir anlam veremiyordu.

Kişi yaşadığı sürece, onun için mutluluk umudu vardı, öyle değil mi?

Fakat belki de yüz yıl boyunca mutsuz bir yaşam sürse farklı düşünebilirdi.

Alexander'ın iki gün önce söylediği bir söz aklına geldi.

"Bu konunun ırkınızın yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmasıyla alakası var mı?"

İki vampir de şaşırarak Angelica'ya baktılar ve ondan bir açıklama beklediler.

"Birkaç gün önce Alexander böyle bir şey söylemişti, ama hiçbir açıklama yapmamıştı."

Margaret bu konuda dolu olduğunu belirten bir hareketle tabağını ileriye doğru itti. "Evet, öyle. Kadınlarımız ancak beş yüz yıl yaşadıktan sonra doğurabiliyorlar."

"Fakat çoğu da bu yaşa gelmeden ölümü seçiyor, öyle mi?" diye sordu Angelica.

"Kesinlikle" diyerek konuyu kapattı Joanna. "Hadi artık pastalarımızı yiyelim."

Angelica duyduklarını kafasında toparlamaya çalışıyordu, ne var ki bu konunun onu çok yorduğunu hissetti.

Birkaç dakikadır içini kemiren açlığa teslim olmuştu ki birden, Margaret ve Joanna'nın hayretle kendisine baktığını fark etti.

"Ne var?" diyen Angelica'nın ağzı çikolatalı sufle doluydu.

Bir anlık sessizlikten sonra, düşes gülerek, "Aman Tanrım! Angelica, senin gibi ince bir kız nasıl böyle iştahlı olabiliyor?"

Angelica omuz silkerek gene kurabiyelere daldı.

"Aslında çok iştahlı değilim de yorulunca çok acıkıyorum."

Joanna bir an için şaşırmış göründü, ama daha sonra kafasındaki düşünceyi uzaklaştırdı.

"Tuvalete gidiyorum, kızlar! Kurabiyeleri bitirme, Angelica. Henüz yemeye başladım sayılmaz!" Düşes, kahkahalar arasında masadan ayrıldı.

Bir anlık sessizlikten sonra, Angelica, Joanna'ya dönerek sordu.

"Az önce seni şaşırtan neydi?"

"Yok, canım, önemli bir şey değil. Sadece bir an *bize* benzediğini düşündüm. Biz de yorulunca çok acıkırız."

"Öyle mi?" Angelica bir an düşündü ve gülümsedi. "O halde, partilerde gördüğüm, dağ gibi yiyecekleri gizli gizli mideye indirenler vampir olmalılar."

Joanna gülümsedi ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Onların vampir olduklarını zannetmem, Angelica. Bizimki farklı bir çeşit gıda açlığı."

"Öyle mi?"

Angelica kendini aptallaşmış ve allak bullak hissetti. Joanna'nın insan olmadığını unutuyordu çoğu zaman. Arkadaşı bir vampirdi ve vampirler yüzlerce yıl farklı bir gıdayla besleniyorlardı.

Joanna elini, Angelica'nın elinin üstüne koydu. "Biz, insan kanı içmiyoruz."

"Biliyorum" diyen Angelica'nın sesi gıcırtı gibiydi.

"Göründüğü kadar korkunç değil bu. Çoğu zaman kadehlerde servis edilir... Kırmızı şarap gibi."

"Joanna, susar mısın, lütfen? Ne demek istediğini anlıyorum, fakat bu benzetme hazmını kolaylaştırmıyor o gıdanın." Angelica, arkadaşına belli belirsiz gülümsedi.

"Şaka etmiyorsun değil mi?" dedi Joanna ciddi bir ifadeyle.

"Ne şakası, ben..." Birden, Joanna'nın ne demek istediğini anlayan Angelica gülmeye başladı.

"Aman Tanrım, seninle başa çıkılmaz, Joanna!"

"Teşekkür ederim. Bunun için yüzyıllardır çalışıyorum!" Joanna'nın verdiği cevap Angelica'yı kahkahalara boğdu.

23

"Çok güzel görünüyorsun!"

Gözlerini indirerek açık yeşil balo kıyafetine bakan Angelica, neden kalbinin aynı sözleri Alexander'dan duyduğu zamanki gibi hızla çarpmadığını merak etti.

"Teşekkür ederim."

Nicholas parmaklarını hafifçe Angelica'nın çenesinden tutarak kızın başını yukarıya doğru kaldırdı.

"Düşünceli gibisin Angelica. Aklın nerelerde bakalım?"

Angelica, aklından geçenleri Nicholas'ın bilmesine çok şaşırdı, ama sonra buna şaşmaması gerektiğini düşündü. Nicholas diğerlerinden çok daha anlayışlı ve kibar biriydi. Evet, o, kibar ve tatlıydı. Gece kıyafetinin içinde de çok yakışıklı görünüyordu.

Bu adamdan etkilenmemek için deli olmak gerekirdi. Summers'ların salonundaki çoğu kadının gözü ondaydı.

"İtiraf etmeliyim ki aklımın başka yerde olduğu doğru; ama gördüğün gibi iltifatın beni mutlu etti."

"Sesinin tonundan şaşırdığını anlıyorum. Neden, Angelica? Sana karşı ne kadar ilgili olduğumu bildiğin halde, neden şaşırıyorsun?"

Rahatsız ettiği için özür diler gibi bir ifadeyle yanlarına yaklaşan uşak, Angelica'yı bu soruya cevap vermekten kurtardı.

"Lordum, mektubunuz var."

"Özür dilerim, hemen dönerim" diyen Nicholas mektubu alarak odadan çıktı.

Rahatlama hissettiği için kendine kızan Angelica, pencerelerin kenarında toplananların arasında kardeşini aramaya başladı. Her karşılaştıklarında onu idare ettikleri için, kardeşine karşı suçluluk hissediyordu.

"Olağanüstü bir adam!" Joanna, Angelica'yı dürtükleyerek Nicholas'ın arkasından baktı. "Evvelsi gün onu parkta gördüğümüzde bu kadar yakışıklı olduğunu fark etmemiştim, fakat şimdi çok iyi anlıyorum, tatlım. Onu istemezsen bana pasla!"

"Düşesi görüyor musun etrafta?"

Joanna, kaşlarını kaldırdı. "Yani, Nicholas'ı kendine mi saklıyorsun?"

"Joanna!" diye sızlandı, Angelica. Arkadaşı, erkekler konusunda çekilmezdi. Vampir ya da insan fark etmiyordu onun için.

"Tamam, seni yalnız bırakayım. Zaten senin Bay Yakışıklı bu tarafa doğru geliyor, gitsem iyi olacak."

Joanna yanından ayrılırken, Angelica gözlerini kapatarak yanaklarının kızarmaması için dua etti.

"Bir şey mi var?" Nicholas neşeyle sormuştu, ama Angelica ters giden bir şeyler olduğunu hissetti.

"Bir şey yok. Bildiğimiz Joanna, işte."

"Eğer Joanna'nın söyledikleri senin yanaklarını pembeleştiriyorsa onunla konuşup tüyoları almam lazım."

Angelica gülerek parmağını adamın göğsüne doğru uzattı. "Eğer böyle bir şey yaparsanız, ikinizi de affetmem. Şimdi söyle bakalım, haberler kötü mü?"

Nicholas birden ciddileşti. "Aslında üzücü bir görüşmeydi. Annem hasta, aslında uzun zamandır hastaydı, fakat şimdi durumu daha da kötüye gidiyor."

"Çok üzüldüm, Nicholas!" Farkına varmadan, adamın eline doğru uzandı. "Annene gitmen gerekiyor mu?" Angelica'nın yüzüne dikkatlice bakan Nicholas, evet anlamında başını salladı. "Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm, fakat ilgilenmen beni çok mutlu etti."

"Tabii ki ilgilenirim. Umarım senin için her şey çok iyi olur." Angelica içtenlikle konuşmuştu. Alexander'dan etkilendiği gibi Nicholas'tan etkilenmese de, onun için endişeleniyordu. Belki zamanla onu sevebilirlerdi de.

"O halde seni kardeşinin ve Joanna'nın güvenli ellerine bırakıyorum. Onlardan özür dilediğimi söyler misin?"

"Özür dilemeye gerek yok" dedi Angelica. "Annene iyi bak."

Nicholas, kızın eline doğru eğildi. "Dikkatli ol, Angelica; yoksa seni Gretna Green'e kaçırır ve düşünmene fırsat vermeden evlenirim seninle." Nicholas'ın cevap beklememesine Angelica çok sevindi, zira ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Angelica da onunla evlenmek istiyordu, öyle değil mi? Nic-

holas'la kısa bir zaman içinde evlenebileceğini düşünerek, mutluluktan havalara uçması gerekirdi. Evet, bunun için mutluydu. Gerçekten mutluydu, ama o kadardı, daha fazlası zorlama olurdu.

Alexander. Bu tamamen onun hatasıydı. Ona nereden rastlamıştı ki? Ondan uzak duramaz mıydı? Fakat tüm bunları düşünmesine rağmen bir yandan da prensin gelmiş olmasını umarak salonu kolaçan etti.

Mikhail'i gördü, fakat yanına gitmedi. Düşes henüz gelmemişti, Joanna da Angelica'nın tanımadığı bir adamla flört etmekle meşguldü. Yani onun yalnız kaldığı ender zamanlardan biriydi.

"Sevgili Prenses Belanov, kardeşiniz bize piyanodaki başarınızdan söz etti. Rica etsek, bizim için çalabilir misiniz?"

Bir anlık yalnızlığın bedeli ağır olmuştu. Kendisinden bir iki metre uzakta, Leydi Summers'la konuşan kardeşine baktı. Lord Summers umutla cevap bekliyordu. Angelica'yla konuşurken başını yana eğmiş ve gerdanı iyice ortaya çıkmıştı.

"Tabii ki, Lord Summers. Memnuniyetle çalarım" diye cevap verdi Angelica.

Ellerini çırpan Lord Summers, grup halinde ayakta duranlara döndü. "Son misafirlerimizi beklerken Prenses Belanov'un bizi müziğiyle onurlandıracağını size bildirmekten mutluluk duyuyorum. Leydi Summers, lütfen yolu gösterin."

Angelica, müzik odasına kadar grubu takip ederek içeri girdiğinde, Lord Summers'ın bu konser için neden bu kadar istekli olduğunu anladı. Şahane bir odaydı. Odanın bir duvarı tabandan tavana camdı. Pırıl pırıl parlayan büyük bir piyano, harika bir şekilde aydınlatılmış bahçeye bakan camın tam orta kısmına yerleştirilmişti. Seyirciler için hazırlanan oturma yerleri de eşsizdi. Genellikle konserler için konan yan yana sandalyeler yerine yarım ay şeklinde yerleştirilen kanepeler sayesinde seyirciler hem piyanoyu hem de bahçeyi rahatlıkla görebiliyordu.

Misafirlerin hayranlık dolu sözleri Lord Summers'ın yüzünü aydınlattı.

Misafirler yerlerini alırlarken, Lord Summers Angelica'ya piyanoya kadar eşlik etti.

"Birçok besteciden notalar var, istediğinizi seçebilirsiniz, Prenses. Özellikle tercih ettiğiniz biri var mı?"

"Mozart" dedi Angelica hiç tereddüt etmeden.

"Ah, iyi bir seçim fakat şunu söylemeliyim ki Mozart'ın bestelerini çalmak bir kadın için pek de alışılmış değil." Lord Summers

yorumunu yaptıktan sonra, piyanonun yanında duran bir deste notayı karıştırmaya başladı.

Angelica sustu. Tecrübeyle sabitti ki birçok erkek Mozart'ın bestelerini çalmanın bir kadını zorlayacağını düşünüyordu, fakat bu Angelica'yı rahatsız etmiyordu. İşini hakkıyla yaptıktan sonra mesele yoktu.

"Nota istemiyorum" dedi kibarca.

Lord Summers'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Ezbere mi çalacaksınız?" diye sordu.

"Evet" diye cevapladı Angelica.

Söyleyecek bir şey yoktu, Lord Summers piyanoya en yakın kanepeye giderek karısının yanına oturdu.

Ayak tabanları pedallara tam oturacak şekilde tabureyi ayarlayan Angelica, sessizce bekleyen seyircilere doğru başını çevirdi.

Mikhail, piyanonun sol tarafında, yanında neredeyse düşüp bayılmak üzereymiş gibi duran bir kızla birlikte oturuyordu. Lord Summers'ın kızı, bu akşamki davet için Mikhail'e eş olarak seçilmişti. Kızın anne ve babasının Mikhail'i kızları için uygun bir seçim olarak gördüklerinden Angelica'nın hiç şüphesi yoktu.

"Wolfgang Amadeus Mozart, Do minör fantezi."

Seyirciler arasında bir kıpırdanma oldu, ama Angelica bunu görmezden gelerek parmaklarını piyanoya yerleştirdi. Derin bir nefes alıp bileklerini büktü ve çalmaya başladı.

Salon müzikle doldu, zaman önemini kaybetti, Angelica kendisini bambaşka bir âleme bıraktı. Bu güzel bir dünyaydı, ahenkli bir dünya... Üzüntüsüz, sıkıntısız bir dünya.

Bu kusursuz yorum, en huysuz seyircileri bile kendinden geçirdi. Notalar tuşlardan kayıp gidiyor, holdeki sarkaçlı saat besteye tempo tutuyordu. Parça bittiğinde salonda büyük bir alkış koptu.

"Tatlım, bu inanılmaz bir konser, kesinlikle muhteşem" dedi Leydi Summers, mendilini gözlerine götürürken. "Bir tane daha çalmayacak mısın?"

Angelica, diğer misafirlerin de aynı isteği tekrarlaması üzerine Lord Summers'a baktı.

"Başka eserler de çalarak bizi onurlandırırsanız seviniriz" diyerek rica etti Lord Summers.

Başını sallayarak bu ricayı kabul ettiğini belirten Angelica, piyanoya döndü, fakat biraz duraksadı. Aslında bahçeyi aydınlatan ışıklar harikaydı. Belki komik olacaktı, ama aklına gelen fikri söyleyecekti.

Düşesin etkisiyle bu gibi duygulara kapıldığını düşünerek Lord Summers'a döndü.

"Lord Summers, ışıkları kapatmamızın sakıncası var mı? Ben nasılsa notalara bakmıyorum hem bahçe böyle daha güzel görünecek, ne dersiniz?"

"Bu harika bir fikir!" Lord Summers'ın bu sözleriyle Angelica kendini çok rahatlamış hissetti. "Şimdi hizmetkârlara söyleyeceğim, bu işi hemen halletsinler."

Erkekler yanlarındaki kadınlara, karanlıktan korkmamalarını söylerken Angelica onlara bakarak eğleniyordu. Summers ailesinin genç kızı, karanlıkta konser fikrinden çok hoşlanmış göründüğü için Mikhail'in onu avutmasına gerek kalmamıştı.

Müziği duyan Alexander piyanoyu çalanın *o* olduğunu hemen anladı.

"Çok güzel, değil mi?" diye fısıldadı Margaret kocasının kolunda, üçü birden bir hizmetçiyi takip ederek müzik salonuna girerken.

Alexander öyle büyülenmişti ki James'in cevabını duymadı bile. Müzik bedenini sarmış, tüm duyularını harekete geçirmişti.

Müzik de aynı yorumlayan kişi gibi nefes kesiciydi.

Alexander, bir an çıkıp gitmeyi düşündü. James, araştırmalarına ara vererek bu akşam yemeği davetine katılması için onu ikna etmişti. Angelica'nın burada olacağını bilseydi belki bu teklifi bir kere daha gözden geçirirdi, zira her görüşünde onun cazibesine karşı direnmesi daha da güçleşiyordu.

Ona dokunma arzusu. O dudakları öpme arzusu. Ona sahip olma arzusu.

Bir önceki sabah, ondan ayrılmaya gücü yetmişti ama çok zorlanmıştı.

Fakat şimdi çıkıp gitmedi. Gidemedi. Bu arada müzik odasının kapısına geldiler.

Angelica'nın karanlıkta çaldığını gören Alexander buna çok şaşırdı. Kısmen ay ışığıyla aydınlanan devasa piyanonun etrafındaki kanepelerde oturanları fark edebildi.

Üçü birden durup Angelica'yı izlemeye başladıkları sırada Margaret, Alexander'ın yanına gitti.

Angelica karanlıktaydı. Bedeniyle bütünleşen piyano sanki onun ruhunu ele geçirmişti. Tıpkı onun Alexander'ın ruhunu ele geçirmesi gibi. Notalar parmaklarından dökülürken herkes nefesini tutmuş onu dinliyordu. Parmakları son bir kere daha tuşlara

değip orada kaldı ve her yer sessizliğe gömüldü.

Benim ol.

Ne yaptığını düşünmeye fırsat kalmadan Angelica'ya isteğini bildirdi. Onu şimdiye kadar hiçbir kadını arzulamadığı kadar çok arzuluyordu. Daha önce de birçok vampirin insan sevgilisi olmuştu; bu görülmedik bir şey değildi. Angelica onun sevgilisi olursa, ona çok daha rahat bir şekilde rehberlik yapabilirdi.

Evet, Angelica masumdu ve kendinden emin değildi ama o da Alexander'ı istiyordu. Alexander bundan emindi. Sevgili olurlarsa, istediği zaman onu ziyaret edebilir ve kısa zamanda ona karşı duyduğu bu çılgın arzu bedenini terk edebilirdi. Böylece Angelica'yla tanıştığından beri yapamadığı şekilde gün içinde esas işine yoğunlaşabilirdi.

Benim ol. Kafasına giren bu düşünce Angelica'ya ellerini piyanonun tuşlarından çektirdi. Düşüncelerine koyduğu engelin kalkmasına izin mi vermişti piyano çalarken? Bu ses Alexander'ın sesine benziyordu, ama yanılmış da olabilirdi. Alexander orda olmadığı gibi, bu sözleri asla söylememiş de olabilirdi. Alkışlar gitgide artarken, Angelica gözleriyle seyircileri taradı. Müzikle kendinden geçmişti. Bu ona sık sık oluyordu. Bir keresinde Mozart'ın *Türk Marşı*'nı çalarken trompet ve davul seslerini duyduğuna yemin edebilirdi.

"İnanılmaz!" Uşaklar salonun lambalarını yakarken, Lord Summers övgüler yağdırıyordu Angelica'ya. "Gerçekten de olağanüstüydü."

"Teşekkür ederim." Angelica, bu cömert övgüler karşısında kızardığını hissetti. Alkışlar hafiflerken, Angelica da kendine gelmeye başlamıştı.

"Ooo, son misafirlerimiz de gelmişler!" Lord Summers, düşesi görerek memnuniyetini belirtti. "Ne iyi ettiniz de geldiniz! Prens Kourakin, bu ne harika bir sürpriz! Hepiniz, hoş geldiniz."

Alexander'ı gören Angelica şaşkına döndü. Alexander, oradaydı. O düşünceyi prens göndermiş olamazdı herhalde...

Mikhail, karşı köşede durarak odadaki tüm kadınların ilgisini üstüne çeken Alexander ile Angelica'nın arasına girerek kızın görüşünü kapattı.

"Olağanüstüydü!"

Alexander'ı görmesiyle hoplayan kalbi, şimdi acemice dans ediyor, Angelica farkında olmadan altdudağını ısırıyordu. Mikhail'in yüzündeki gülümseme Angelica'nın içini acıttı. Karde-

şiyle aralarındaki mesafeyse daha da üzücüydü. Keşke ona güvenebilseydi.

"Teşekkürler, Angelica." Kardeşi yanına geldi ve saçındaki gevşeyen tokayı taktı.

"Hiçbir zaman bir kadın gibi çalmıyorsun" diyerek devam etti, "fakat seninle gurur duyuyorum."

Kardeşinin bu sözleriyle aşırı duygusallaşan Angelica, daha önce de defalarca yaptığı gibi kardeşine sarılmak istedi.

"Mikhail, seni seviyorum. Bunu sana yeterince söylediğimi zannetmiyorum."

Mikhail, kız kardeşinin ellerini tutarak piyanoyu muhteşem çalan parmaklara baktı.

"Ben de seni seviyorum. Nedense son günlerde seni çok özlüyorum."

Angelica, Mikhail'i çok iyi anlıyordu, ama ona hiçbir şey söyleyemedi.

Mikhail gülerek kardeşinin elini okşadı. "Her neyse, Nicholas nerede?"

Konunun değişmesine sevinen Angelica, omuzlarını silkti. "Gitmesi gerekti. Annesi hastalanmış. Benden, onun yerine senden özür dilememi istedi."

"Bu garip, ben onun annesinin..."

"İyi akşamlar!" Joanna gülümseyerek Mikhail'e yaklaştı.

Angelica irkilerek arkadaşına döndü.

"Kardeşimle resmen tanıştırıldığını bilmiyordum, Joanna."

Mikhail gülümsedi ve eğilerek selam verdi. "Mikhail Belanov hizmetinizde."

Gözleri hayranlıkla parıldayan Joanna güldü. "Gerçekten çok memnun oldum sizi tanıdığıma. Bana Joanna diyebilirsiniz. Sizinle ilgili çok şey duydum, Prens. Eğer iyi bir kardeş olduğunuz kadar iyi bir eş de olabilirseniz, sizi tanıştırmaktan mutluluk duyacağım birkaç iyi arkadaşım olduğunu söylemek isterim."

Mikhail, bu sıradışı tanışmayı hiç garipsemedi, ama Angelica boğazını temizleyerek arkadaşını uyaran bir bakış fırlattı.

"Joanna, gerçekten..." Angelica'nın güler gibi başladığı konuşmasını kardeşi kesti.

"O halde, siz evlisiniz, Leydi Joanna?"

Angelica, duyduklarına inanamıyordu. Joanna gülüyordu; bunlar gerçekten edepsizdi!

"İkiniz de hemen susun! Birileri sizi duyacak ve itibarım iki paralık olacak" diye fısıldadı.

Kafasını kaldıran Joanna soran gözlerle Angelica'ya baktı. "Fakat sen şu yakışıklı şeytanla neredeyse evli gibisin, başkalarından sana ne?"

Angelica öfkeyle kafasını sallarken Mikhail gülmeye başladı Neyse ki, tam o sırada Lord Summers akşam yemeğinin hazır olduğunu anons etti.

Mikhail özür dileyerek yemek salonuna kadar eşlik etmesi için onu bekleyen Summers'ların kızına doğru yürüdü.

Joanna, kavalyesinden şikâyet ederken, Leydi Summers, Angelica'nın yanına geldi.

"Ah canım, çok üzgünüm, Lord Adler acilen gitmek zorunda kaldı. Sanırım durumu biliyorsun. Umarım, fazla kırılmamışsındır." Kadın o kadar üzgün görünüyordu ki, Angelica onu teselli ederken buldu kendini.

"Lütfen, kendinizi üzmeyin, Leydi Summers. Durumu anlıyorum."

"Benim kavalyemi alabilirsin" dedi Joanna. "Nasıl olsa dul bir kadının tek başına oturması kabul edilebilir."

Angelica, Joanna'ya öfkeyle baktı.

Ne yapıyorsun sen? Öfkelenmişti Angelica.

Bir açıklama yapmayan arkadaşının kahkahası Angelica'nın kafasında çınladı.

Leydi Summers'ın başıma sardığı sırnaşık adamdan kurtulmaya çalışıyorum. Daha önce de onunla bir akşam yemeğinde birlikte oturmak zorunda kalmıştım; gerçekten çekilmez biri.

Neyse ki, Angelica'nın yerine Leydi Summers karşı çıktı bu teklife. "Fakat Lord Jeffrey sana hayran, Joanna. Bak, kapıda durmuş seni bekliyor!"

"Gerçekten, sorun değil, Leydi Summers" dedi Angelica, Joanna'nın kavalyesinden kurtulma planlarını suya düşürerek.

Leydi Summers rahatlamış görünüyordu. "Böyle düşünmene çok sevindim tatlım, incinmene rağmen çok kibarsın. Mikhail kızıma eşlik ettikten sonra gelip seni alsın."

Angelica, bunun uygun olacağını söylemek üzereydi ki, yanı başında duyduğu ses onu engelledi.

"Bu şerefi bana verir misiniz?"

Alexander'ın gür sesi, Angelica'nın teninin üstünde kayarcasına dolaşarak tüm bedenini ürpertti. Alexander'ın böyle sessizce yanında belirme yeteneği onu kızdırmaya başlamıştı.

"Prens Kourakin!" Leydi Summers'ın yüzü aydınlandı.

"Böyle aniden geldiğim için ben de yalnız kaldım" diye açıkladı Alexander.

"Prens Kourakin, gerçekten gelişinizle hepimizi heyecanlandırdınız. Bütün arkadaşlarım davetlerine katılmanız için ölüyorlar, fakat siz şimdiye kadar hiçbirine gitmediniz. Bizi çok kıskanacaklar. Zavallı Prenses Belanov da az daha kavalyesiz kalıyordu! Siz bizim kahramanımızsınız, Prens Kourakin; zırhının içinde pırıl pırıl parlayan gerçek bir şövalyesiniz!"

Kara zırh, diye düşündü Angelica sıkıntıyla.

"Prenses?" dedi Alexander gözlerinde şakacı bir ifadeyle kolunu Angelica'ya uzatırken. Düşündüklerini duymuş olabilir miydi? Bu mümkün değildi zira zihnindeki engeli kaldırmamıştı.

Angelica, avucunun içinde sertleşen adaleleri hissetmemeye çalışarak elini Alexander'ın koluna koydu.

Yemek odasındaki uzun masanın tam ortasındaki yerlerine gidinceye kadar hiç konuşmadılar.

"İşte buradasınız!" diye bir sevinç çığlığı attı düşes, Angelica'nın yanındaki sandalyeye Alexander'ın oturduğunu görerek. Tam karşıda oturan Margaret, parmağını Angelica'ya doğru salladı. "Bana piyanodaki başarından hiç bahsetmemiştin bugüne kadar!"

Karısının sol tarafında oturan James, yemek servisi yapan kişinin uzattığı ekmekten daha fazla almak istemediğini belirtti. "Müzik gerçekten harikaydı. Bize çalmanız için size daha sık rica etmeliyiz bundan sonra."

"Nazik sözleriniz için teşekkürler. Her zaman sizin için çalmaktan zevk duyarım" dedi Angelica, önüne bir tabak çorba konduğu sırada.

"Şerefe" dedi Lord Summers, masanın en başından kadeh kaldırarak, "Piyanistimize!"

Misafirler de lordu takip ettiler; şimdi herkes Angelica için içiyordu. Angelica'nın yanakları pembeleşti.

"İyi misin?"

Angelica yavaş sesle sorulan bu soruya şaşırdı.

"Neden iyi olmayayım ki?" diye cevap verdi. Alexander'ın farklı davranmasına kızmıştı. Angelica'nın alıştığı o soğuk adam nereye gitmişti?

"Belki de beni düşünüyorsun."

Angelica neredeyse kaşığını düşürüyordu. Devamlı onu düşündüğünü bilmesine imkân yoktu. Dahası, onu düşündüğünden nasıl bu kadar emin olabiliyordu ki? Angelica, tam oturaklı bir cevap verecekken prens devam etti.

"Ben hep seni düşünüyorum."

Angelica öksürerek elindeki kaşığı tabağın içine düşürdü. Sözlerini kontrol edememekten korkarak Alexander'ın zihnine girmeye çalıştı. Prens, Angelica'ya izin vermişti.

Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun?

Seni düşünmekten kendimi alamadığımı söylemek istiyorum.

Alexander ciddi olamazdı. Bu mümkün değildi. Evvelsi gece onu reddetmemiş miydi? O halde, bu bir oyundu.

Angelica zihnini Alexander'a kapattı ve etrafındakilerle sohbet etmeyi denedi. Dük ve düşes, Leydi Summers'la konuşuyorlardı. Joanna, Lord Jeffrey'ye yokmuş gibi davranıyordu.

"Tamam, müzik kulağa hoş gelebilir ama insan, ülkemiz kadınlarının daha geniş alanda bilgi sahibi olabilmeleri için gayret göstermelerini arzu ediyor. Dünya çok büyük, biliyorsunuz. Ben Hindistan'dayken..."

Mikhail'in konuşmaya başlamasıyla Angelica, Lord Jeffrey'nin seyahat izlenimlerini dinlemeyi bıraktı. "Kız kardeşimin uzmanlık alanı sadece piyanoyla sınırlı değil."

Mikhail'in, bu kendini beğenmiş adamla söz düellosuna girmesinden Angelica pek hoşlanmadı, zira faydası yoktu. Başkasının fikirlerine değer verecek gibi görünmeyen bu adamla uğraşmaya değmezdi.

Gene de, masadaki gerginliğin farkına varan misafirler sustular ve olanları anlamaya çalıştılar.

"Sevgili Prens Belanov, niyetim kardeşinizi aşağılamak değildi. Fakat insan bir kadının genel kültürünün iyi olmasını bekliyor. Örneğin, Osmanlı İmparatorluğu'nun başkentinin Konstantinopolis olduğunu bilmesi gibi..."

"Lord Jeffrey, sizi temin ederim ki, kız kardeşim..."

"Mikhail, lütfen" dedi Angelica sonunda. Kardeşinin yeterince sinirlendiğini ve sorun çıkaracak bir şey söylemek üzere olduğunu anlamıştı. "Sanırım, bu basit bir yanlış anlama."

"Nasıl bir yanlış anlama, Prenses Belanov?" dedi Lord Jeffrey gülerek.

Angelica sinirlerine hâkim olmaya çalışırken tüm gözler üzerine çevrildi. Lord, evrendeki en kibirli adam olmalıydı.

"Müziğin önemi konusunda yanıldığınızı görüyorum, Lord Jeffrey" dedi sakin bir tavırla. Sohbeti, kişisel bir tartışmaya çevirmek istemiyordu, çünkü bunu yaparsa kendisini hiç de girmek istemediği konuların içinde bulabilirdi.

"O halde, söyleyin bakalım, Prenses, müzik nasıl bu kadar önemli olabiliyor?"

Lord Jeffrey'nin suratındaki budalaca gülümseme ve aşağılayıcı ifade karşısında sinirleri bozulan Angelica, adamın aklını başına getirmek için şiddetli bir arzu duydu.

"Kraliçe Elizabeth ile Thomas Dallam bir org yaptırdılar ve bunu 1599'da, Sultan III. Mehmed'e gönderdiler. Konstantinopolis ki –o zaman Osmanlıcada buraya Konstantiniyye deniyordu– yaşayan habercilerinden sultanın müzik sevgisini duyan kraliçe bunu bir politik jest olarak yapmıştı."

Lord Jeffrey, yüzünde alaycı bir ifadeyle bekliyordu. Angelica, Joanna'nın sırıttığını fark etti.

"1828'de, ünlü opera bestecisi Gaetano Donizetti'nin erkek kardeşi, Guiseppe Donizetti, Sultan II. Mahmud'un isteği üzerine Muzıka-yı Hümayun'un başına getirildi. İşte önemsiz bulduğunuz müzik aracılığıyla yapılan bir başka politik girişim."

Bu defa, Lord Jeffrey'nin kahkahası daha kısa sürdü.

"Son olarak da" diye devam etti Angelica, konuşmasının başından beri takındığı soğukkanlı tavrıyla, "şimdiki sultanın dört yıl önce Avrupa'ya yaptığı geziyi hatırlarsınız. Richard Wagner'in operalarının sahnelendiği Almanya'daki Beyrut Festival Tiyatrosu'nun yapımı için cömert bağışlarda bulunan Sultan Abdülaziz, tam burada, Covent Garden'da, Auber'in *Masaniello* operasını izledi. Ertesi gün *Times*'ın yazdığına göre, bu opera, önemli pek çok gayriresmi politik görüşmelere neden oldu."

Lord Summers gülerek Angelica için ikinci kez kadeh kaldırdı. "Gördünüz mü, Lord Jeffrey, Angelica ne kadar kültürlü olduğunu fazlasıyla kanıtladı. Müzikte olduğu kadar, Osmanlı politikası hakkında da bu kadar çok şey bilmen çok etkileyici, tatlım."

"Teşekkür ederim" dedi Angelica. Erkeklerle tartışmaktan hoşlanmamasına rağmen, eğer bu bir iki bilgi kırıntısıyla Lord Jeffrey'nin aklını başına getirdiyse büyük bir tatmin yaşayacaktı.

Soğuduğundan emin olduğu çorbasını bitirmek için kaşığını eline aldığında, Alexander'ın garip garip baktığını gördü.

"Ne var?" diye sordu öfkeyle. Hiç huzur bulamayacak mıydı bu gece?

"Önemli bir şey yok" diye cevapladı Alexander. "Sadece, senin pençelerini çıkarmanı izlemek ilginç bir deneyim, o kadar."

Angelica'nın kaşları çatıldı. "Böyle bir şey yapmıyordum. Görmüş olmalısın, Mikhail neredeyse adamla tartışacaktı. Sadece bunu önlemek istedim."

"Böylece de onunla sen tartıştın" dedi Alexander alaycı bir sesle.

"Bu bir tartışma değildi!" diye ısrar etti Angelica.

"Dediğiniz gibi olsun, Prenses" dedi Alexander, kendisine dik dik bakan kadına.

"Çok bilgili Prenses Belanov, acaba bana, şu sorunun cevabını da verebilir mi: 1645'te Fransa'yı kim yönetiyordu?" dedi Lord Jeffrey yüksek sesle, tekrar konuşmayı bölerek.

"Eğer bir yarışma istiyorsanız, ben hazırım." Alexander'ın bu soğuk sözleri, Angelica'nın ona şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Konu o kadar da önemli değilmiş gibi sesi sakindi, fakat Angelica, Alexander'ın boşuna konuşmayacağını iyi biliyordu.

"Hadi Prenses, prensin arkasına mı saklanıyorsunuz şimdi?" Lord Jeffrey kibirli bir edayla güldü.

Angelica, James'in Alexander'a endişeli bir bakış fırlattığını gördü. Alexander'ın tepesi atmak üzere miydi acaba? Görünüşünden buna karar vermek zordu.

Angelica elini Alexander'ın dizinin üstüne koyarak ona düşünce gönderdi.

Beni korumaya çalıştığın için teşekkür ederim, fakat bu adamla muhatap olma. İnanılmaz derecede salak biri.

Onun, canını sıkmasına izin vermeyeceğim.

Angelica, Alexander'ın düşüncelerine fazlaca girmemeye çalıştı, fakat kendisini saran sıcaklığı önleyemedi.

O, benim canımı sıkamaz, çünkü canımı sıkacak kadar önemli biri değil.

Alexander, sert bir baş hareketiyle Angelica'yı bu konuda onayladığını ifade etti, ama Angelica onun bunu gönülsüzce yaptığını anlamıştı.

Lord Jeffrey, "Ah, Prenses naz yapıyor, tereddüt ediyor; yani özetle, o bir kadın!" diyerek bir alıntı yaptı. Misafirlerin çoğu da iki erkek arasındaki gerilimin, bu espriyle bittiğini düşünerek Lord Jeffrey'nin gülüşüne katıldı.

Angelica gözünün ucuyla, James'i sakinleştirmek için Margaret'ın onun kolunu tuttuğunu gördü ve o anda bardak taştı.

"Eğer Jean Racine'ne hayransanız, belki bu alıntıyı da seversiniz" dedi Angelica yumuşak bir ses tonuyla. "Kötülerin mutluluğu sel gibi hızla akıp gider."

"'Erkeklerin kötülüğü metotludur, gitgide büyür.' Francis Beaumont" dedi Lord Jeffrey rahat bir tavırla.

"Erkeklerin kötülüğünün bir çocuk gibi büyümesi çok ilginç, değil mi?" Angelica çevresindekilere gülümsedi. "'Erkekler sade-

ce biraz gelişmiş çocuklardır' John Dryden." Kadınlar güldüler. Erkekler bile tebessüm ettiler bu söze.

"'Erkek evrenin canlı parçasıdır.' Ralph Waldo Emerson" diye haykırdı Lord Jeffrey keyifle. Bu sefer misafirlerin pek çoğu kahkahayla güldü. Ender bulunacak bir gösteriyi izlemekten dolayı memnundular.

"Napolyonların ve Kral Arthurların da yaşadığı bu dünyada tüm erkekleri aynı kalıba koymak akıllıca mıdır sizce, Lord Jeffrey? Bu gidişle Horatius'un her erkeğin, kendi ölçüleri içinde değerlendirilmesi gerektiğini söylerken ne kadar haklı olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Bu söze kadınların hepsi neşeyle gülerken erkekler zoraki tebessüm ettiler. Lord Jeffrey, bu sözlerdeki imadan dolayı hafifçe pembeleşti.

"Düşünmeye başlayacaksınız demek, Prenses Belanov? Piyanonun yanı sıra, düşünmek de sizin hobiniz mi?" diyerek hakaret etti, aklı sıra şaka yapıyormuş gibi görünerek. Havanın gerildiğini hisseden davetlilerden çıt çıkmıyordu.

Alexander, Angelica'nın yanında kaskatı kesilmişti, fakat Angelica sakinlikle devam etti konuşmasına.

"Hadi, hadi, Lord Jeffrey. Ralph Waldo Emerson aynı zamanda şöyle de demişti, 'Erkekler kendi zevklerini savunurken sinirlerine hâkim olamazlar.' Sizin seçiminiz, fazla düşünmeyen kadınlar üstüne, fakat öyle olmadığım için bana kızmaya hiç hakkınız yok."

Kıpkırmızı olan Lord Jeffrey, Angelica'ya neredeyse öldürecek gibi baktı.

"Erdemli kadının en büyük iki görevi eviyle ilgilenip sessiz kalmaktır."

Lord Jeffrey'nin bu aşağılayıcı sözleri sessizliğe gömülen yemek salonunda yankılandı. Alexander'ın kalkmak üzere olduğunu hisseden Angelica hemen kafasını çalıştırdı.

"Sevgili Lordum, sadece birkaç dakika önce sizinle düelloya girmek istemeyip suskun kaldığım için benimle alay etmiştiniz."

Peçetesini kaldırıp dudaklarını silen Angelica şarabından bir yudum aldı. Alexander'ın öfkesi bedenselti ve prens sessiz kalmayı başarabildiği için Angelica, Tanrı'ya minnettardı. Biraz önce gözlerinde gördüğü ifadenin aynısını ancak Mikhail'de görebilirdi. Çevresindeki gergin sessizlik devam ediyordu, fakat Angelica'nın kafasına bir kere giren şeytan onu rahat bırakmadı.

"Kararsızlığınız zayıflığınızın göstergesi" dedi Angelica konuş-

kan bir tavırla "ve şimdi kendi güçsüzlüğümü de itiraf etmek zorundayım. George Herbert'i çok sık okurum, fakat şu ana kadar onu tam anlayamamışım: 'Eşek sana anırsa da sen ona anırma!'"

Kulaklarına kadar kızaran Lord Jeffrey, öfkeyle ayağa kalktı.

"Siz, nasıl..."

"Hemen, şu anda, burayı terk etmeniz sizin için hayırlı olur, Lord Jeffrey." Alexander'ın sesi buz gibiydi. Summers'lar bu güç duruma el atmaya hazır görünüyorlardı. Öte yandan James ve Mikhail de tehditkâr bir tavırla ayağa kalktılar.

Lord Jeffrey, gaddar bir bakışla etrafını süzdü, ama onu destekleyen hiçbir yüz ifadesi göremeyince salonu terk etti.

"Gerçekten, çok üzgünüm" diyerek özür diledi Lord Summers, James ve Mikhail yerlerine dönerlerken. "Onu davet etmek bizim hatamızdı. Katıldığı her davette yaptığı gibi burada da sorun çıkaracağını bilmemiz gerekirdi. Karımın akrabası olduğu için mecburen davet ettik... Çok özür dileriz."

Angelica'nın öfkesi geçmişti ve şimdi ev sahiplerinin üzülmesine neden olduğu için suçluluk hissediyordu. "Lütfen, özür dilemeyin. O ne kadar hakaret ederse etsin, kendimi tutmalıydım."

"Komik olma, tatlım" dedi Margaret, "sen bu masadaki herkesin söylemek istediklerini söyledin ve itiraf etmeliyim ki, bunu harika bir konuşmayla yaptın."

Masada oturan herkes düşesin duygularına tüm kalpleriyle katıldıklarını belirterek güldüler. Alexander hariç, diye düşündü Angelica. Tehdidini savurduktan sonra sessizliğe gömülmüştü Alexander.

"O halde, bir sonraki yemeğe geçebilir miyiz?" Leydi Summers gülümsedi; misafirler kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı gene. Birkaç dakikalık gerginliğe rağmen, bu akşamki yemek günlerce konuşulacak ve insanlar Leydi Summers'ın bir sonraki partisine katılmayı dört gözle bekleyeceklerdi.

Kafasının içindeki karmaşalarına, Alexander'ın onunla konuşmak istediğini belirtiyordu.

Evet?

Kardeşine, eve gitmek istediğini söyle.

"Ne?" Angelica yanındaki adama bakarak kızgın bir ses tonuyla fısıldadı. Alexander ona bakmadı bile. Oturmuş, şarabını içiyordu!

Ona söyle yoksa ben seni buradan sürükleyerek çıkarırım.

Fakat neden?

Şimdi Angelica.

Ben... Neyse!

Angelica?

Ne var?

Kiril dışarıda, seni takip edecek.

Kardeşin uyuduğuna inandıktan sonra seni eve götürecek.

Yani senin evine.

Git.

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Lanet olası adam, onu sürükleyerek götürebilirdi, evet bunu kesinlikle yapardı!

Angelica, kardeşiyle göz göze gelince ona eve gitmek istediğini anlatmak istedi, ama Mikhail ona soran gözlerle bakıyordu.

Yenilgiyi kabul eden Angelica, Mikhail'e düşünce yoluyla bir mesaj göndermeye çalıştı.

Lütfen, hemen şimdi eve gidebilir miyiz?

Mikhail şaşırarak Angelica'ya göz kırptı ve başını sallayıp onayladığını belirterek partnerine döndü. Bir dakika sonra oturduğu yerden kalkmıştı.

"Leydi Summers, Lord Summers, sizlerden özür dilerim, gitmem gerekiyor" dedi Mikhail.

"Gidiyor musunuz, Prens Belanov?" diye sordu Leydi Summers, sesindeki gizleyemediği hayal kırıklığıyla.

"Ne yazık ki gitmek zorundayım."

"Sorun değil, sorun değil. Kız kardeşinizle gelerek bizi onurlandırdığınız için size minnettarız!" diye cevap verdi Lord Summers.

Çevresine bakınarak herkese veda eden Mikhail, Angelica'ya elini uzattı. Birkaç dakika sonra dışardalardı.

24

Angelica kütüphaneye gitmek için çıplak ayaklarıyla sessizce merdivenlerden aşağıya doğru süzüldü. Onu uyumaktan alıkoyan şeyin korku olduğunu fark etmek onur kırıcıydı.

Rüyasında kanını emmek isteyen, köpeğe benzer bir canavar görmüştü. Bu korkunç canavardan ne kadar kaçtıysa da sonunda yakalanmıştı. Canavarın dişleri boynuna saplanmak üzereyken uyanmıştı. Sonra da bir daha uyuyamamıştı.

Son zamanlarda en sevdiği yer olan, pencere kenarındaki koltuğun yanına giderek perdeleri açtı. Böylece bahçenin ötesindeki evi görebilecekti.

Birkaç dakika sonra derin bir iç çekti. Ne kadar dikkatli bakarsa baksın, bahçede kimseyi göremedi. Halbuki oralarda olduklarından emindi. Kiril o gün öğleden sonra ona evi koruyan vampirlerden söz etmişti. Muhtemelen bunlar onun kaçmasını önlemek için oradaydılar.

Kaçmayı deneyecek değildi, ama Kiril gene de tedbirli davranmıştı.

"Angelica?"

Karanlık odada Alexander'ın yumuşak sesini duydu. Korktuğunu Alexander anlamamalıydı, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu, ama önemliydi.

"Evet?" diye cevap verdi doğrularak. Alexander'ın, davetten ayrılmak için neden onu zorladığını bilmiyordu, ama eve vardığında kızgınlığı geçmişti. Zaten orada kalmak da istemiyordu. Şu anda onu rahatsız eden tek şey Alexander'ın tutumuydu.

Angelica, sese doğru döndü. Alexander ona doğru yürüyünce Angelica ayaklandı. Geceliği ayaklarına değince üzerindeki kıyafetin uygun olmadığını hatırladı. İlk tepkisi, elleriyle üzerini ka-

patmaya davranmak oldu, fakat bu hareketle Alexander'ın dikkatini özellikle bakmaması gereken yerlere çekecekti. Bembeyaz geceliği onu boynundan ayaklarına kadar örterken böyle titizlenmek aslında komikti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Alexander, Angelica'nın yanına gelerek.

Prensin, yanındaki koltuğa baktığını gören Angelica, "Oturabilirsin. Uykum kaçtı, o kadar. Sen neden uyanıksın?" diye sordu.

Alexander camdan dışarıya baktı. Meşe ağacının yanında duran vampiri gördü.

"Ben fazla uyumam" diye cevap verdi uzun bir süre sonra. Bakışları Angelica'nın geceliği üstünde dolaştıktan sonra tekrar bahçeye döndü.

Angelica, birkaç gün önce duysa şaşırabileceği bu sözleri çok doğal karşıladı.

"Neden davetten erken ayrılmamı istediğini mi söyleyeceksin?"

Alexander sakin göründüğü halde, Angelica onun sesinden kızgın olduğunu fark etti. "Adama meydan okudun ve onun öfkesinin hedefi oldun."

"O, bana meydan okudu!" diye itiraz etti, Angelica.

"Adamın üstüne gitmemen gerekirdi."

Kan beynine sıçrayan Angelica ayağa kalktı. "O bu dersi hak etmişti, Alexander, bunu sen de biliyorsun!"

"Onu çok kızdırarak seni gerçekten incitmek adına tartışmaya girmesine neden oldun, Angelica." Alexander hâlâ karanlığa bakıyordu. Onun sakinlikle konuşması Angelica'yı çileden çıkardı.

"Keşke beni incitmeyi deneseydi!"

Alexander'ın yüzündeki ifadeyi gören Angelica, buz kesti. "Bunu deneseydi, onu öldürmek zorunda kalırdım."

Çok ciddiydi. Dediğini yapardı. Alexander'ın çok kızdığını fark etti Angelica. Alexander, Lord Jeffrey'nin düşüncelerini okumuş ve Angelica'ya gerçekten zarar vermek için bu tartışmaya girdiğini anlamış olmalıydı. Alexander kızmıştı, çünkü Angelica, Lord Jeffrey'yi kendisine zarar vereceğini bile bile kışkırtmıştı.

Yavaşça kanepeye oturdu.

"Bana zarar mı verecekti?"

"Denemeyi planlıyordu."

"Yani gittikten sonra bile mi?.."

"Onun icabına baktım" dedi Alexander, kızın sözünü keserek. Angelica bir an bile şüpheye düşmeden sordu fısıltıyla.

"Onun arkasından gittin, değil mi?"

Ayakta duran Alexander onu takip etmesini istercesine Angelica'ya elini uzattı. Angelica elini tutmadan önce bir an tereddüt etti. Alexander'ın, Lord Jeffrey'ye zarar vermeyeceğini biliyordu. Alexander, vampir yasalarının koruyucusuydu ve yasaları asla çiğnemezdi. Lord Jeffrey'yi Angelica'ya zarar vermekten daha farklı bir yöntemle vazgeçirmiş olmalıydı.

"Uyumalısın."

Bu sözler, Angelica'nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. Bir anda aklına öpüşmeleri geldi, ama bunu hemen zihninden atmaya çalıştı.

Alexander merdivenin altında durarak Angelica'nın yukarıya çıkmasını bekledi. Angelica yatak odasının kapısına ulaşınca da geldiği gibi sessizce yok oldu.

Angelica yorganının altına girdiğinde, insanların uyuduğu saatlerde Alexander'ın neler yaptığını çok merak etti.

Angelica onun uyumayacağından emindi. Acaba tekrar kütüphaneye gidip kitap okumaya mı başlamıştı?

Yorganına iyice sarındı ve düşünmeyi bırakarak uyuması gerektiğini söyledi kendi kendine. Gözlerini kapatıp sürüdeki koyunları saymaya başladı. Bazıları otluyor, bazıları bayırda koşuşturuyordu net bir şekilde gözünün önünde. Güneş parlamaya başlamıştı ve Angelica yatağının içinde iyice gevşediğini hissetti. Parlak güneşin altında yatan yumuşacık postlu koyunları izlerken uyumayı başarabileceğini düşündü. Tam uyumak üzereyken bir kurt çıktı ortaya ve sivri dişlerini gösterdi.

Düzensiz nefes alıp vermeye başlayan Angelica, yatağın içinde oturdu ve sanki rüyasında gördüğü kurt her an canlanıp karşısına çıkacakmış gibi gözlerini odada gezdirdi.

"Bu böyle olmayacak!"

Yorganı bir tarafa atarak kalktı ve dolabına gitti. Kıyafetlerinin arasından bir elbise seçti. Kütüphaneye gidecek ve bir kitap alıp okuyacaktı. Fakat Alexander'la tekrar karşılaşırsa hiç olmazsa giyinik olacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Alexander'ın gür sesi geldi kapının arkasından.

Angelica şaşırarak küçük bir çığlık atıp elindeki elbiseyi düşürdü ve "Deli misin sen? Hep aynı şeyi yapıyorsun, bu gece de sessiz sedasız yanıma yaklaşıyorsun" dedi öfkeyle.

Bu şekilde davrandığı için üzülmüş görünmeyen Alexander, kıza doğru yürüyerek onun yere düşürdüğü elbiseyi almak için eğildi.

"Bir yere mi gitmeye hazırlanıyordun?" diye sordu şüpheci bir tavırla.

Angelica elbiseyi prensin elinden kaptı.

"Gerçekten merak ediyorsanız söyleyeyim; kütüphaneye gidecektim. Sana daha önce söylemedim, ama geceleri kâbus görüyorum. Gözümü her kapatıp koyun saymaya başladığımda, bir kurt gelerek onları kaçırtıyor."

Komik, hatta çocukça konuştuğunun farkındaydı, fakat kendine engel olamıyordu. Alexander'ın acımasız suratıyla karşılaşacağından emin bir şekilde ona baktı, fakat şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Sen gülümsedin mi yoksa?" diye sordu Angelica hayretle. Alexander'ın dudaklarının kıvrıldığını ve eğer yanılmıyorsa, sağ yanağındaki gamzeyi görmüştü!

"Hayır" dedi Alexander her zamanki ciddi yüz ifadesiyle, fakat Angelica ısrarla konunun üstüne gitti. Uzun zamandır düşünecek farklı bir konu arayışı içindeydi ve bu onun aşırı çalışan zihni için bulunmaz bir fırsattı.

"Eminim, senin gamzen var!" dedi hafifçe gülerek. Alexander yüzünü kaçıramadan uzanıp sağ yanağına dokundu.

"Dur, Angelica!" dedi Alexander emredercesine.

Angelica gamsız bir edayla Alexander'a takılmaya başladı.

"Gülümsediğini itiraf edinceye kadar durmayacağım."

Alexander'ın kaşları çatıldı. "Öyle bir şey yapmam. Hadi, şimdi yatağına dön."

"Yapma, Alexander! Sadece bir gülümseme." Kandırmak ister gibi muzipçe konuştu Angelica.

Yüzüne doğru bir kez daha uzanan elleri tutan Alexander, bakışlarıyla Angelica'yı durdurmak istedi ama başaramadı.

"Sen böyle gülmüyorsun, Alexander." Angelica ellerini Alexander'ın dudaklarının kenarına dokunup hafifçe yukarı çekti. "İşte böyle gülüyorsun." Alexander'ın varlığı bir anda içini doldurdu ve Angelica'nın sesi yumuşadı. Prens çok güçlü, çok canlı ve çok çekiciydi.

Alexander bir adım gerileyerek boğazını temizledi.

"Dinlenmen gerekiyor. Eğer bu seni rahatlatacaksa, ben sandalyede otururum, sen uyuyuncaya kadar beklerim."

Angelica, bu reddedilmenin kendisini ne kadar incittiğini belli etmemeye çalışarak sessizce başıyla onayladı Alexander'ı. Aslında, Alexander haklıydı, fakat onu bu kadar arzuluyorken onun böyle kayıtsız davranması Angelica'yı yaralıyordu.

Angelica Shelton Belanov kendine gel, böyle olması Tanrı'nın lütfu diye hatırlattı kendi kendine. Yatağına girerek gözle-

rini kapattı ve Alexander'ın önce odada biraz dolaşıp sonra da söz verdiği gibi oturduğunu fark etti.

Yavaş yavaş nefes al ve koyunları düşün... Uyuyabilmek için on dakika uğraştıktan sonra, bedeninin derinliklerini saran duyguları yok sayamadı.

"Alexander" dedi yumuşak bir sesle. Alexander o kadar uzun sessiz kaldı ki Angelica onun cevap vermeyeceğini düşündü. Fakat sonunda derin bir iç çekişten sonra cevap verdi.

"Evet?"

Alexander'ın sesiyle titreyen Angelica kollarını kavuşturdu.

"Uyuyamıyorum."

Alexander'ın oturduğu yerden kalktığını duydu ve yatağın aşağıya doğru kaymasından onun yanına oturduğunu anladı. Dönerek prensin gölgede kalan yüzüne baktı.

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Hayır" dedi dürüstçe.

"O halde, sorun nedir?"

"Ben..." Angelica gözlerini kapatarak bu duruma nasıl düştüğünü düşündü. Aslında, duygularını bu adamdan gizlemeye kalkması komikti. Ona düşüncelerinin anlaşılmasını engellemeyi o öğretmiş, onu vampir yasalarına yem olmaktan o korumuştu ve Tanrı bilir, başına neler gelecekti eğer onu Lord Jeffrey'nin ellerine bıraksaydı.

"Artık beni istemediğini biliyorum, fakat kendimi alamıyorum... Öpüşmeyi düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Öpüşmeyi mi?" diye Alexander yavaşça tekrarladı. Angelica, karanlıkta bile onun bir kaşının havaya kalktığını anladı.

"Evet." Neredeyse itiraf ettiğini düşünen Angelica, açık açık konuşmaktan çekinmedi. "Seninle öpüşmeyi."

Alexander uzun bir süre sessizce oturdu. Angelica, onun bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini çok merak ediyordu. Birden, Alexander'ın elini çıplak bacağında hissetti.

Geceliğini yukarıya doğru sıyıran eller sert ve hoyrattı. Eli bacağından yukarı çıkarken Angelica'nın tüm bedeni ürperdi. Angelica nasıl olduğunu anlayamadan yorgan kalktı ve Alexander yanına süzüldü.

Angelica aralarındaki büyünün bozulmaması için sessizliğini korudu.

Prens dirseğini yatağa dayayarak kızın geceliğini beline kadar sıyırdı. Angelica'nın beyaz pamuklu külotu gözlerinin önündeydi şimdi.

Alexander'ın her hareketi onu kendinden geçiriyor olsa da, Angelica birden örtünme ihtiyacı hissetti.

Alexander onun elini tuttu.

"Yapma" dedi yumuşak bir sesle, bir yandan Angelica'nın parmaklarını öperken. "Çok güzelsin."

Parmakları aheste yolculuğunu sürdürürken birden Angelica'nın hassaslaşmış göğüslerine ulaştı.

"Alexander" diye fısıldadı Angelica telaşla.

Alexander öne doğru eğilerek Angelica'yı kucakladı ve öpmeye başladı. Angelica hiçbir şey düşünemiyordu; duygularının esiri olmuştu. Bedeni yepyeni zevkleri tadarken kendinden geçmişti. Adamın bedeni kaya gibi sertti. Onun koruyucusuydu bu beden...

Birden Alexander'ın üstündeki giysilerden rahatsız olduğunu hissetti. Onun tenini, teninde hissetmek istiyordu.

Angelica, prensin düğmelerini açarken Alexander birden dikildi. Kızı öpmeyi bıraktı ve geri çekilip dışarıyı dinlemeye başladı.

"Ne?.."

"Sessiz ol" dedi Alexander emredercesine ve dışarıyı dinlemeye devam etti. Angelica rüzgârda sallanan ağaçların hışırtısı dışında bir ses duymuyordu.

"Eve yaklaşan bir vampir var" dedi Alexander yataktan kalkarak.

Alexander'ın peşinde olduğu vampiri hatırlayan Angelica kaygıyla pencereye doğru baktı.

"Dost bir vampir mi?"

"Evet."

Alexander kapıya doğru giderken, Angelica yatağın içinde doğrularak çarşafla göğüslerini kapattı.

"Gitmiyorsun değil mi?" Sesinden korktuğu belliydi.

"Korkma, bir iki dakikaya kadar dönerim."

Angelica tekrar yatağına uzandı. Gözleri açık, tavana bakarak koyunları saymaya başladı.

Tam altmış dördüncü koyunu sayarken Alexander geri geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Angelica çekinerek. Son birkaç saattir yaşadığı korku, yerini yorgunluğa bırakmıştı.

"Her şey yolunda."

Yatağa giren Alexander, Angelica'nın yanına uzandı ve onu koluna yatırdı.

"Uyu şimdi, ben seni korurum."

Angelica, Alexander'ın dokunuşlarına bıraktı kendini. Adama daha çok yaklaştı ve tam gözlerini kapatacakken garip bir şey

fark etti: Yanında güvende olduğunu hissettiği tek erkek Alexander Kourakin'di.

"Alexander?" Angelica gözlerini açıp Alexander'ın siyah gömleğine baktı.

"Hımm?"

"Buradaki işin bitince ne yapacaksın?"

"Moskova'ya döneceğim."

Angelica derin bir nefes alarak aniden göğsüne giren sancıyı geçiştirmeye çalıştı. Bu şiddetli sıkışma hafif bir ağrıya dönüşünce bir kere daha gözlerini kapattı.

Sonunda uyku Angelica'yı ele geçirmişti.

25

"Kızmadığınıza sevindim. Bu sabah, Kiril bana Nicholas'ın notunu getirdiğinde, onu buraya davet etmekten başka çarem yoktu."

Angelica birden nefessiz kalınca, gereğinden fazla hızlı konuştuğunu fark etti. Saygınlığını kaybetmemek için omuzlarını dikleştirdi ve çayından bir yudum aldı.

"Angelica, senin buraya misafir davet etmen çok doğal, bu konuda kendini suçlu hissetmene gerek yok. Evim senin evin tatlım ve kapım Nicholas'a da açık" dedi Düşes, ağzı dolu çörek yerken. "Seni bugün acilen görmek istemesinin nedeni ne olabilir sence?"

Elindeki fincanı bırakan Angelica aldığı mesajı tekrar düşündü. "Belki annesiyle ilgilidir. Annesi hasta olduğu için bir süreliğine buralardan uzaklaşacağını söyleyecek herhalde."

"Mantıklı görünüyor" dedi Margaret.

Nicholas'ın, Angelica'yı görmek istemesinin nedeni bu olmalıydı. Angelica onun davetten erken ayrılmasına daha çok üzülmeyi isterdi. Mademki hemen evlenmesi gerekiyordu, en azından bunu hızlandırmak için bir arada olamamalarına üzülmeliydi. Fakat Angelica bir türlü üzülemiyordu bu işe.

Evet, üzülüyordu ama nedeni başkaydı. Sabah gözünü açtığından beri Alexander dışında hiç kimseyi düşünemiyordu. Onun Moskova'ya gidecek olması Angelica'yı kahrediyordu.

Seni alık seni! Şimdi bunu itiraf etme zamanı değil mi? Ona âşıksın sen!

"Angelica, beni duydun mu?" Düşes, Angelica'yı süzüyordu.

"Ben mi? Hayır, düşünüyordum..."

Margaret'in kahkahaları odayı doldurdu ve bu Angelica'nın gerginliğini alarak rahatlamasına yardımcı oldu. Bu kadar gerildiğinin farkında değildi.

"Evet, söylediklerimin bir kelimesini bile duymadığının farkındayım. Fakat sorun değil. Sen düşüncelerine dalmış giderken, ben de şu nefis pastalara daldım." Çok şirin bir tavırla göbeğini okşayan düşes gülerek, "Bu küçük şeytan beni çok acıktırıyor!" dedi.

Düşesin, elini koruyucu bir edayla karnına koymasını izleyen Angelica, bir gün kendisinin de çocuğu olup olmayacağını merak etti. "Vampir bebekler, insan bebeklere benzerler mi?"

Düşes gülerek, "Kesinlikle. Bizim bebeklerimiz sadece görüntü olarak insan bebeklere benzemezler, her bakımdan onların tıpatıp aynısıdırlar" dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Angelica kafası karışarak.

Düşes çıplak ayağını kanepeye uzattı. James'in evindeki bu özel odaya karşı büyük bir sempatisi vardı ve Angelica'nın bu odayı görmek istemesi onu çok sevindirmişti. Yüksek tavanlar, yüksek pencereler, uzun kanepeler... Düşes kütüphanedeyken kendini dışarıdaymış gibi hissediyordu.

"Bizim çocuklarımızın kana ihtiyacı yoktur, demek istiyorum. Ayrıca onlar bizdeki çeşitli yeteneklere de sahip değillerdir. Çocuk ergenlik çağına gelince bunlar kendini göstermeye başlar."

Angelica şaşırdı. "Fakat neden..."

"Bir dakika." Düşes elini kaldırarak Angelica'nın sözünü kesti ve gözlerini kapattı. Saniyeler geçti fakat düşesten hiçbir açıklama gelmedi.

"Düşes, iyi misiniz?"

Gözlerini açan Margaret, Angelica'nın sorusunu başıyla onayladı. "Bana Margaret diye hitap etmeni söylemiştim. Gayet iyiyim, James'le görüşüyordum."

"Ne?"

"James'le konuşuyordum, demek istedim. Yolda geliyor."

Angelica kadına hâlâ anlamayan gözlerle bakıyordu. Düşes sonunda bir açıklama yapması gerektiğini anladı.

"Beni affet, canım. Senin bizlerden biri olmadığını unutuyorum. Eğer iki vampir birbiriyle çok uyumluysa, aradaki mesafe önemini yitirir. Birbirimizle rahatça iletişim kurabiliyoruz."

"Yani her zaman istediğiniz her vampirle konuşabiliyorsunuz?"

"Ne yazık ki, öyle değil" dedi Margaret acıyarak. "Uyumlu olmak çok güçlü bir ilişki gerektiriyor. Bu güçlü ilişkiyi aileleri ve tabii ki hayat arkadaşlarıyla yaşıyorlar, eğer böyle birini bulma şansına erişmişlerse."

"Hayat arkadaşı?" Angelica'ya göre sanki Margaret yabancı bir

dil konuşuyordu. Düşesin her açıklamasını Angelica'nın başka soruları takip ediyordu.

"Sanırım bu kelime vampir dilinde sevgi kelimesinin karşılığı."

Angelica, tiyatrodayken Mikhail'in kendisini nasıl duyduğunu hatırladı.

"Ben de bu yolla iletişim kurabilir miyim sizce?"

Margaret biraz düşündükten sonra cevap verdi: "Daha önce bunu yapabilen bir insan olduğunu duymadım, ama senin aklına sahip birisi için belki de olabilir, kim bilir?"

"Düşes?" Uşağın sesiyle konuşmaları kesildi.

"Evet?" diye cevap verdi düşes.

"Lord Adler geldiler. Salonda Prenses Belanov'u bekliyorlar."

"Tamam. Teşekkürler."

Nicholas'ın yanına gitmek için ayağa kalktığında midesinde garip bir kasılma hissetti.

"Hemen dönerim."

Margaret eliyle gitmesini işaret ederek Angelica'ya gülümsedi. "Tamam, şimdi git ve dönünce bana her şeyi anlat."

Angelica başını sallayıp, Nicholas'ın yanına gitmek üzere odadan çıktı.

"Angelica!" Nicholas, Angelica'nın elini alıp dudaklarına götürebilmek için öne doğru uzandı. Biraz sıkıntılı görünüyordu. Fakat annesi hasta olduğu için üzülmesi doğaldı.

"Anneniz nasıl?" Büyük mavi bir kanepeye oturdular birlikte.

"Teşekkür ederim. Tamamen sağlığına kavuşamasa da daha iyi."

Yakışıklı yüzünden bir an bir endişe bulutu geçen Nicholas, arkasına yaslanarak Angelica'ya sevecen bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Her zamanki gibi çok güzelsiniz. Pembe gibi saflık belirten bir rengin sizin kadar zeki birine asla yakışmayacağını düşünürdüm, ama size inanılmaz derecede yakışmış."

Angelica bir kaşını kaldırdı. "Bu tam olarak pembe değil. Bu renge gülkurusu deniyor."

Nicholas güldü, Angelica da onun neşesine katıldı. Gerçekten çok eğlenceli biri olan Nicholas'ı belki de Angelica özleyecekti.

"Bu buluşmanın nedenini merak ediyorsundur."

Angelica, Nicholas'ın birden ciddileştiğini fark etti.

"Evet, gerçekten merak ediyorum."

Nicholas, Angelica'nın elini tutarak ciddi bir ifadeyle başını salladı. "O halde, seni daha fazla merakta bırakmayayım. Bu sa-

bah uyandım ve hayatımda senden başka birine yer olmadığını düşündüm."

Nicholas kanepenin yanında diz çökerek Angelica'ya mahcup bir gülümsemeyle baktı. Angelica da adama bakakalmıştı.

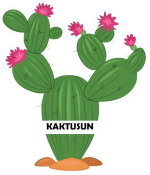
"Bu sabah kardeşinizle konuşmak bile bu kadar zor değildi... Bir gün bu kadar istekle bunu yapacağımı kim bilebilirdi ki?"

Angelica boğazını temizleyerek Nicholas'a baktı. "Neden bahsediyorsunuz?"

Nicholas güldü, fakat bu Angelica'nın onda görmeye alıştığı dürüst ve neşeli gülüş değildi. Bu gülüşte güvensizlik ve ümitsizlik vardı.

"Senden eşim olmanı istiyorum, Angelica."

26

Angelica, ayaklarını mindere uzatmış, kucağında *Efsanevi Yaratıklar* adlı kitabın oldukça kalın bir cildi, sessizce oturuyordu. Kitabın açık sayfalarında yarasa resimleri ile sivri dişli ve gözleri kan çanağı olan bir adamın sembolik bir resmi vardı. Fakat Angelica, Romanya vampirleriyle ilgili yazıyı okumuyor, kütüphanenin penceresinden dışarıya bakıyordu.

Yağmurun ve zifiri karanlığın farkında bile değildi. Gördüğü tek şey, evvelsi gece onu öpen ve muhtemelen bir daha öpmeyecek olan adamın yüzüydü.

Bu düşüncenin onu neden bu kadar üzdüğünü anlayamıyordu. Ne de olsa, bir vampir tarafından öpülmek istemezdi, öyle değil mi? Alexander Kourakin'i bu denli özel kılan şey neydi?

Evet, yakışıklıydı, fakat daha önce de onun kadar yakışıklılarla tanışmıştı. Güçlüydü fakat bu başkalarında da bulunabilecek bir özellikti. Kesinlikle espri anlayışı yoktu ki bu *iyi* bir özellik değildi.

Kafasında liste oluşturdukça keyfi yerine gelmeye başladı. Bu sinir bozucu adamın onunla ilgilenmemesiyle hiçbir şey kaybetmiş sayılmazdı, zira prens hiç de beğenilecek özelliklere sahip değildi!

"Ha!" Sesi kitap raflarında dolaştıktan sonra tekrar kendisine döndü.

Tamam, adamlarına gösterdiği ilgi olumlu bir özellik olabilir belki, diye düşündü tereddütle. Her ne kadar geleneklerin dışına çıksa da onun hayatını da Alexander kurtarmıştı.

Onun güvenliğiyle ilgilenmesi ve onu korumak adına ukala Lord Jeffrey'ye karşı çıkması da Alexander'ın iyi özelliklerine örnek olabilirdi...

Lanet adam! Bu kadar şefkatli, düşünceli, koruyucu, güçlü, yakışıklı, ilgi çekici ve çekilmez olmak zorunda mıydı?

"O, bir vampir" dedi yüksek sesle sanki söylediğini duyunca ona karşı hisleri değişecekmiş gibi. Hayır, hiç değişmedi.

"Nasılsa, artık bunun bir önemi yok" diye söylendi ve kitabı okuyormuş gibi yapmayı bırakarak yere koydu.

"Angelica?"

Kiril, elinde gümüş bir tepsiyle kütüphanenin kapısında belirmişti.

"Alexander mı döndü?" diye sordu Angelica kendine engel olamadan. Nicholas gittiğinden beri Angelica evde Alexander'ın dönmesini bekliyordu.

"Hayır, prens burada değil" diye cevap verdi Kiril her zamanki ifadesiz ses tonuyla. "Aşçıya çay yaptırmıştım, siz de istersiniz diye düşündüm."

Şaşıran ama memnun olan Angelica, tepsiyi Kiril'in elinden aldı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim Kiril. Çok naziksiniz."

"Önemli değil." Kiril omuzlarını silkti fakat yanaklarının hafifçe kızarması Angelica'nın gözünden kaçmadı. Öne doğru uzanan Kiril, ayağa kalkmasına fırsat bırakmadan fincanı Angelica'nın yanındaki sehpanın üstüne koydu.

"Teşekkür ederim, Kiril."

Kiril hiçbir şey söylemeden kapıdan dışarı çıkmak üzereyken durdu.

"Size hizmet etmek benim için şereftir, özellikle de son günlerde başınızı belaya sokmuşken."

Bela mı? Onun ne demek istediğini anlayan Angelica şaşırdı. Eğer o geceden kaçmasını engelleyerek neredeyse ölümüne neden olacağından bahsediyorsa, bu özür hafif kalırdı. Fakat Kiril yanlış bir şey yaptığını düşünmediği için bu bir özür olamazdı. O muhtemelen görevini yerine getirmesi sonucunda olanlardan dolayı üzüldüğünü söylüyordu.

"Teşekkür ederim" diyen Angelica, tam çıkmak üzereyken Kiril'i durdurdu. "Bir dakika. Aslında size sormak istediğim bir soru var."

"Cevaplamaya çalışayım" dedi Kiril ve tekrar odaya girerek Angelica'nın yanındaki koltuğa oturdu.

"Sizin *Vampir Yasaları* kitabınızın başında bir şiir var." Angelica şiiri düşündü ve yüksek sesle okumaya başladı: "Bir vampir yürüyor meçhule, acı veren bir susuzluk içinde. Yürüyor iz bırakmadan; bu çok..."

Çok uzaklara dalıp giden Kiril şiire katıldı. "Bir gün çıkacak bu karanlıktan ve artık susuzluk duymayacak. Kutsanmış getirecek ışığı."

"Bu ne demek?" Angelica meraklı bir ifadeyle öne doğru eğildi. Kiril de ona doğru dönerek, "Bugüne kadar, vampirlerin kan içmeden yaşayamadıklarını biliyor olmalısınız." Bu bir soru değildi, fakat Kiril sözlerine devam etmeden önce Angelica'dan kendisini onaylayan bir hareket bekledi.

"Şiir, bizim ölene dek hissettiğimiz o susuzluktan bahsediyor. Yaptığımız işe göre kana olan ihtiyacımız da değişir. Bir vampir kendini fazla yormazsa ya da yaralanmazsa, bir iki gün kan içmeden durabilir. Siz nasıl gıdasız kalınca ölürseniz, biz de kan içmezsek ölürüz."

"Anlıyorum. Hiç iz bırakmamanın anlamı da bizim, yani insanların sizin varlığımızdan haberdar olmamaları mı demek?"

Kiril omuzlarını silkti. "Sanırım öyle."

"Peki, ya Kutsanmış ne demek?"

"Kutsanmış?" Kiril güldü. Bu çok eskiye dayanan bir kehanet. Tıpkı bir masala benziyor."

"Olsun, siz gene de bana anlatın" diye ısrar etti Angelica. Alexander'ın ona okuması için verdiği kitapta bu kelimeyi gördüğünden beri Kutsanmışların anlamını merak ediyordu.

Kiril içini çekerek konuşmaya başladı. "Vampirlerin üremelerinin çok zor olduğunu duymuş olmalısınız. Bu konuda insanlarla yarışamayız, çünkü vampirlerin çoğu doğurma yaşına gelemeden ölür. Söylentiye göre kanı bize uyan bir insan ırkı oluşacakmış bir gün.

Kutsanmışlar, böyle bir birleşmeden doğan çocuklarmış. Yeryüzünde yarı vampir, yarı insan olarak dolaşacaklarmış. Bizim gibi susamayacaklar ve kana ihtiyaç duymayacaklarmış."

Angelica bir an düşündü, fakat Kutsanmışların vampir ırkına nasıl ışık getireceğini anlayamadı. "Peki, bu Kutsanmışlar ne yönden farklı olacaklar insanlardan, Kiril? Neden bunlar bu kadar önemli?"

Kiril'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Yanlış anladınız, Prenses. Kutsanmışlar da vampir, fakat onlar bizim kadar güçsüz değiller. Bizler gibi kana ihtiyaçları yok. Sadece yaralandıkları zaman birazcık kan içerek hemen iyileşebilirler. Kana ihtiyaçları olmadığı için de bizden çok daha hızlı olgunlaşır ve çok daha çabuk yaşlanırlar. Kutsanmışlar, normal bir vampir kadar uzun yaşamazlar, fakat bir insan gibi olgunlaşırlar. Dişi Kutsanmış, yirmi yaşın-

dan sonra hamile kalabilir. Erkek de aynı yaşta, bir dişiyi dölleyecek olgunluğa erişir. Eğer Kutsanmışlar gelirlerse, yeni bir vampir ırkı doğacak ve bu ırktan olanlar, diğer vampirler gibi dünyadan soyutlamayacaklar kendilerini. Birçok vampir Kutsanmışlar tarafından umutsuzluktan kurtarılacağına inanıyor."

Umutsuzluk... Angelica için, son zamanlarda rastladığı kadınları ve erkekleri umutsuz düşünmek çok zordu. Özellikle de Alexander'ın umutsuz olabileceğine inanmak imkânsızdı. Fakat bir canlının gerçek kimliğini herkesten gizleyerek yaşamasının ne kadar zor olduğunun da farkındaydı.

Zihin okuma yeteneği Angelica'yı dört duvarın içine tıkmıştı. Piyanosuna bağlanmış, sanki uzun yıllar önce ölen adamlarla ve kadınlarla konuşuyormuş gibi yüksek sesle yüzlerce kitap okumuştu. Bu sayfalarda arkadaş aramıştı kendine. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için saklandığını ancak şimdi fark ediyordu.

Sadece yirmi bir yaşındaydı ve neredeyse ümitlerini yitirmişti. Yüzlerce yıl bu duygularla yaşamak nasıl bir şeydi acaba?

Alexander. Prensin adı son derece güçlü bir şekilde bir kez daha zihninde belirdi. Hiçbir şey onu yıkamazdı. Alexander'a gösterilen saygıyı şimdi çok daha iyi anlıyordu. Angelica onun yeryüzünde yaşayan en güçlü vampir olduğunu duymuştu. Fakat onun fiziksel gücü değildi önemli olan, asıl güç onun beynindeydi.

Angelica'ya da o öğretmişti güçlü olmayı. Kendini kontrol etmeyi ondan öğrenmişti, Angelica; belki de farkına bile varmadan, onu saklandığı yerden çekip çıkarmıştı.

"Şimdi gitmem gerekiyor, Prenses." Kiril'in sözleri, Angelica'yı daldığı hayallerden uyandırdı. Kiril'e gülümseyen Angelica, "Elbette Kiril, çok teşekkür ederim" dedi.

"Bir şey değil" diyen Kiril eğilerek selam verdikten sonra geldiği gibi sessiz sedasız odayı terk etti.

Angelica oturduğu yerde geriye doğru yaslandı ve fincanını aldı. Daha önce olanlardan dolayı artık kızgın olmadığını fark etti. Aslında, dürüst olması gerekirse bu yeni vampir arkadaşlarıyla kendisini diğer arkadaşlarıyla birlikte olduğundan çok daha güvende ve rahat hissediyordu.

Yağmur çiselemeye devam ediyordu. Çayından son bir yudum alan Angelica büyük saatin sarkacının tik taklarıyla uyuşarak uykuya daldı.

"Kimsiniz?"

Angelica gözlerini açtı, fakat gözleri odanın içindeki alacaka-

ranlığa alışana kadar hiçbir şey görmedi. Çocuk ona doğru iyice yaklaşınca onu tanıdı.

"Sen törendeki çocuksun!"

Kaşlarını çatan çocuk gözlerini kısarak Angelica'ya baktı.

"Sen vampir değilsin!" diye bağırdı kibirle.

Kendine gelmeye çalışan Angelica, kütüphaneye göz gezdirdi. "Nereden biliyorsun?"

Christopher, Angelica'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Çünkü sen uyuyorsun. Biz vampirler biraz olgunlaşınca çok az uyuruz. Ben henüz tüm vampir yeteneklerine sahip olmadığım için diğer bazı vampirlerden birkaç saat daha fazla uyuyorum."

Bu bilgiyi alan Angelica, Christopher'ın sözlerini başıyla onayladı. "Yani sen hâlâ güçlerini geliştirmeye devam ediyorsun, öyle mi?"

"Evet" diyen Christopher gulumsedi. "Kabul törenim daha bir hafta önce yapıldı! Bir dakika, ben senden bahsedildiğini duydum. Sen şu zihin okuyansın, değil mi?"

"Sanırım" dedi Angelica, Christopher'ı onaylayan bir edayla. "İstersen bana Angelica diyebilirsin."

Gözleri merakla açılan Christopher oturduğu yerden öne doğru eğildi. "Senin çok güçlü bir telepati yeteneğin olduğu ve zihnine hiç kimsenin giremediği söyleniyor. Hatta prensin bile..."

"Böyle mi diyorlar?" Angelica kimlerin onunla ilgili böyle konuştuğunu merak etti.

"Aslında bunu babam söyledi, ama kimseye söylememi de tembih etti."

Çocuğun yüzünde şüpheli bir ifade belirmişti. "Sen niye prensin evindesin?"

"Prenses Belanov, prensin himayesinde." Kiril tam o anda içeri girmişti; ne bir dakika önce, ne bir dakika sonra. Angelica bu zor soruya ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Kendini Prenses Belanov'a tanıttın mı, Christopher?" diye sordu Kiril, Christopher'ın yanına gelerek.

Christopher kızararak olumsuz anlamda başını salladı ve Kiril'in işaretiyle yerinden kalkıp Angelica'nın karşısına geçti.

"Yaptığım kabalık için özür dilerim, Prenses. Adım Christopher Langdon."

Christopher insanı duygulandıracak kadar genç ve tatlı bir çocuktu.

"Ben sana Christopher diyeceksem, sen de bana Angelica demelisin."

"Tamam, Angelica." Christopher gülümsedi. Biraz önceki mahcubiyeti geçmeye başlamıştı. Odanın içinde elini kolunu sallayarak dolaşırken, çocukça bir coşkuyla konuşmasına devam etti. "Prensin evi çok büyük, değil mi? Seni o koruyor demek, bu harika bir şey. O, bana da yardım etti, bunu biliyor muydun? Tören boyunca ve her zaman."

Christopher'ın, Alexander'a hayran olduğu açıkça belli oluyordu ve Angelica çocuğu anlıyordu, gerçekten de anlıyordu.

"Çok şefkatli bir adam, yani vampir demek istiyorum."

"O, dünyanın en güçlü vampiridir!" diye düzeltti Christopher. "Babam, eğer davranışlarıma dikkat edersem, benim de..."

Christopher'ın konuşması dışardan gelen acı bir çığlıkla kesildi. Kiril odadan çıkmak üzereyken Angelica yerinden kalktı.

"Kiril?"

"Ses yolun aşağısından geldi. Korumalar burada değiller; gidip ne olduğuna bakmalıyım. Hiçbir yere kıpırdamayın."

Kiril çıktıktan sonra, Angelica ve Christopher birbirlerine baktılar.

"Sence kimdi bu?" Çocuğun korktuğu anlaşılıyordu, o korkmasın diye Angelica arkasına yaslanarak sanki olayı hiç önemsemiyormuşçasına omuzlarını silkti.

"Muhtemelen bir fare ya da ona benzer bir şey gören aptal bir kadındır."

Christopher'ın kıkırdayarak yerine oturduğunu gören Angelica yerinde konuştuğunu anladı.

"Sen bir insana göre çok iyisin."

Angelica, sanki soğuk bir rüzgâr esmiş gibi kollarını ovuşturdu. Bir anda nereden çıkmıştı bu cereyan?

"Teşekkürler efendim, siz de bir vampire göre fena... ne oluyor?" Angelica, uzun perdelerin arkasından fırlayan karanlık siluete bakakaldı şaşkınlıkla. "Christopher, kalk oradan!"

Koyu renk pelerinli siluet elindeki bıçağı koltuğa saplamak üzereyken, Angelica çocuğu kolundan kavrayarak çekti.

Düşünecek vakit yoktu. Adamın şaşkınlığının geçmesine vakit bırakmadan Angelica bıçağa doğru hamle yaptı.

"Koş yardım iste!" diye bağırdı Angelica, koltuğa saplı bıçağın sapını sımsıkı tutarken. Christopher odadan dışarıya doğru koştuğu sırada çizmeli bir ayak Angelica'nın karnına müthiş bir tekme indirdi. Ağzı safra dolan Angelica zorlukla yutkunmaya çalıştı ve sendeleyerek tekrar bıçağa hamle yaptı.

Eldivenli bir el onu saçlarından yakalayarak döndürdü ve yere

diz çöktürdü. Kaburgalarına yediği tekmeyle Angelica düştü. Ağrı dayanılmazdı.

Sırtüstü yıkılan Angelica ağrıdan iki büklüm bir halde saldırgana bakmaya çalıştı. Bıçağı gördü ve bir an için korku ağrıyı bastırdı. Birden hareketsiz kalan saldırgan bir şey düşünüyor gibiydi. Bir dakika sonra siyah çizmeler kapıya doğru ilerledi ve Angelica katilin onunla vakit kaybetmek istemediğini anladı.

"Hayır!" Angelica, tüm gücüyle adamın ayaklarına yapıştı. Kaburgaları feci ağrılar içinde bu duruma isyan ediyordu sanki.

"Fahişe!" Önce yılan gibi tıslayan bir ses kulaklarını deldi ve sonra da sert bir cisim kafatasına indi.

Etraf simsiyah olurken Angelica kendini kaybetti.

* * *

"Nasıl, iyi mi?"

Alexander, kütüphanenin kapısını kapatarak koridorda bekleyen James'e başını çevirdi. "Doktor yanında şimdi. Darbeyle kendinden geçmiş ve olayın şokunu da henüz atlatamamış, ama doktor endişeli değil. Kaburgaları incinmiş ama kırılmamış. Doktor yakında kendine geleceğini söyledi."

Başını sallayan James koridora doğru baktı.

"Christopher'ı babasıyla eve yolladım. Yanlarına da dört koruma verdim. Aslında çocuk Angelica'yla kalmak istedi. Onun kendi hayatını kurtardığını söyledi."

Christopher'la konuşan Alexander neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. Bu kadında hiç akıl yok muydu? Nasıl atardı kendini katilin önüne böyle? Öldürülebilirdi! Lanet olsun, Angelica ölebilirdi!

"Bu olayı enine boyuna araştırmalıyız. Katil neden Christopher'a saldırdı? Çocuğun senin evinde olduğunu nerden öğrendi? Nasıl oldu da günlerden beri ilk defa korumaların yerlerinde olmadığı bir zamanı seçti?"

James öfkeden çıldırmak üzereydi, fakat Alexander onu sakinleştirdi. "Lanet olası herif, Christopher'a benim ağzımdan bir mesaj göndererek evime gelmesini söylemiş. Korumaların burada olmayacaklarını biliyormuş. Çığlığı atan kadına para ödemiş olmalı. Senaryo çok güzel hazırlanmış. Adam her şeyi biliyormuş."

"Angelica'nın burada olduğu bilgisi hariç. Eve geldiğimde, Margaret bana Angelica'nın eve erken gitmek istediğini söyledi. Prenses kendini iyi hissetmiyormuş."

Alexander içinden lanet okudu. Angelica onun koruması altın-

dayken zarar görmüştü. Eğer Kiril dönmeseydi, Angelica olmuş olacaktı.

"Alexander..." James sakin bir sesle konuşmaya devam etti. "Bu senin hatan değildi. Angelica gayet iyi."

Odadan çıkan doktor dikkatleri üstüne çekti.

"Prenses iyileşecek, Prens Kourakin. Fakat şimdi dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hâlâ uyuyor mu?"

Yaşlı doktor başıyla onayladı. "Fakat korkacak bir şey yok. Hanımefendi birkaç dakikalığına kendine geldi ve çocuğun durumunu sordu. Neden bahsettiğini anlayamadım, ama çocuğun iyi olduğunu söyledim. Sonra da sizin burada olup olmadığınızı sordu. Burada olduğunuza onu ikna edince de hemen uykuya daldı."

"Teşekkür ederim, Doktor" dedi Alexander minnettarlıkla.

"Sanırım benim buradaki işim bitti" diyen doktor gülümsedi. "Bana bir araba çağırırsanız sevinirim."

"Bunu duymamış olalım! Lütfen size evinize kadar refakat etmeme izin verin, Doktor" dedi James. "Seninle sonra konuşuruz Alexander."

Alexander onları geçirerek kütüphaneye döndü. Kiril, Angelica'yı geniş kanepelerden birine yatırmıştı ve kız orada bebekler gibi uyuyordu.

Fakat ölümün yakınına, hem de çok yakınına gelmişti ve bu Alexander'ın hatasıydı. Onu korumak göreviydi ve bunu başaramamıştı.

Başında müthiş bir ağrıyla Angelica'nın yanına giderek diz çöktü. Angelica, güzel Angelica, cesur Angelica. O çok özeldi, farklıydı... Alexander'a şimdiye kadar hiçbir kadının dokunmadığı gibi dokunmuştu.

"Uyan, sevgilim." Sesinin tonu yumuşacıktı, sözlerine kendisi bile inanamıyordu. Bu kadını kucaklayıp onunla tek vücut olana kadar öpüşmek isteyen bu adamı tanıyamıyordu.

"Angelica, uyan."

Angelica'da hiçbir kıpırtı yoktu.

"Angelica, lütfen." Göğsü paralanıyor gibiydi. Kızın uyanması şarttı. Onsuz olmaya dayanamıyordu. Bir dakika daha onsuzluğa dayanamazdı artık. Angelica'nın başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarından yumuşak bir şekilde öptü. "Uyan."

Angelica'yı tekrar öptü. Elleri kızın mis kokulu siyah saçlarının arasına kaydı.

"Uyan."

Angelica'nın yanaklarını, gözlerini, burnunu ve tekrar dudaklarını öptükçe, kızın bedeni kıpırdamaya başladı. Dudakları Alexander'ın dudaklarının altında kıpırdayınca prens masum bir ifadeyle bakan masmavi gözleri görebilmek için geri çekildi. Sonra Angelica'yı tekrar öptü. Onu mutlu edecek tek kişi olan prensin altında kıvranmaya başladı Angelica.

"Bir dakika, Alexander." Angelica başını çevirdi. Eli Alexander'ın göğsünde nefes almaya çalıştı.

"Ne var, sevgilim, seni incittim mi? Söyle neren acıyor?"

Angelica kederli bir gülümsemeyle baktı Alexander'a. "Hayır, iyiyim ben. Ben... Christopher?"

"Christopher iyi."

"Ve... ve..."

"Katil?" Alexander, Angelica'nın cümlesini tamamlamasına yardım etti. Muhtemelen kız henüz karşısındakinin kim olduğunun farkında bile değildi.

"Tanrım..." Gece olanları anımsayan Angelica gözlerini kapattı.

"Angelica, yapma. Her şey yolunda. Sana bir şey olmadı."

Kollarını Alexander'ın boynuna dolayan Angelica ağlamaya başladı. Alexander onu nazikçe kaldırarak kucağına yatırdı.

"Tamam, sevgilim, iyisin artık. Çok güzel bir iş başardın."

Yavaş yavaş sakinleşen Angelica yüzünü Alexander'a çevirdi. Alexander başparmağıyla kızın gözyaşlarını sildi.

"Daha iyi misin?"

"Evet." Angelica'nın sesi boğuktu; Alexander'ın dudaklarına büyük bir arzuyla bakıyordu ve prensin bu cazibeye karşı koyacak gücü yoktu.

"Seni öpeceğim Angelica." Bunu sadece kızı uyarmak için söylemişti, zira bu sefer de Angelica daha ileri gitmelerini isterse kendine hâkim olması mümkün değildi.

Angelica cevap vermedi, Alexander, onu çenesinden tutup kaldırdı.

"Bu sefer kendime hâkim olamayabilirim."

Angelica yutkundu. "Alexander..."

"Evet." Bu kadının onu parmağında oynattığına inanamıyordu. Angelica'nın istediği her şeyi yapardı.

"Ben... Ben nişanlıyım."

27

Kelimeler dudaklarından ikinci kez dökülürken Angelica gözlerini kapattı. "Ben nişanlıyım." Alexander hâlâ bir şey söylemeden sanki bir şeyi anlamak istercesine bakıyordu... Bir şeyi.

"Alexander!" Alexander'ın sessizliğine daha fazla dayanamadı. Angelica, Alexander'ın ne yapmasını bekliyordu ki? Karşı çıkmasını, nişanı atmasını, onun yerine kendisiyle evlenmesini istemesini.

Teklif etseydi onunla evlenir miydi? Margaret ona daha önce beraber olduğu bir sürü kocadan bahsetmişti. Olabilirdi. Alexander daha önce beş asır yaşamıştı, böylece artık beraber yaşlanabilirlerdi. Vampirler altı yüz yıl yaşayabiliyordu, değil mi?

Sakinleşmeye çalışırken asabi bir kahkaha boğazında düğümlendi. Hiçbir şeyin önemi yoktu, hiçbir şeyin. Adam isterse onunla evlenirdi. Bir göz işaretiyle onun karısı olabilirdi. Fakat adam evlenme teklif edeceğe benzemiyordu.

Alexander yavaşça oturduğu yerde arkasını döndü. Angelica ona seslenmek ve kendini anlamasını söylemek istiyordu. Nicholas'ı sevdiği için onunla evlenmeye razı olmadığını, ama evlenmek zorunda olduğu için bu kararı verdiğini bilmeliydi. Sevdiği tek bir adamı vardı, ama gururu bunu söylemeye izin vermiyordu.

Sessizdiler, adamın arkası dönüktü. Yaklaşan bir payton Alexander'ı harekete geçirdi. Angelica'yı odada bırakıp sessizce oradan ayrıldı.

Korkmamıştı. Eğer gelen tehlikeli biri olsaydı Alexander onu asla yalnız bırakmazdı. Korkmamıştı, ama kendini çok yorgun hissediyordu.

Başını tekrar yastığa gömerken kapıda Kiril belirdi. "Prenses? Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ama gitmeniz gerekiyor."

"Gitmek mi? Fakat nereye, Kiril neler oluyor?"

Kiril özür dileyerek bakarken bir yandan da kız çıksın diye kapıyı açık tutuyordu. "Söylemeye iznim yok, beni bağışlayın. Lütfen şimdi benimle gelir misiniz?"

Angelica sinirlendikçe öfkenin kalp kırıklığından daha iyi bir arkadaş olduğunu fark etti.

Duyduğu heyecan yüzüne yansıyan Joanna, Angelica'ya koşup sarıldı, bir yandan da konuşuyordu. "Ah, Angelica olanlar için çok üzgünüm! Çok korkmuş olmalısın." Oturduğu koltuktan ayağa kalkan Angelica arkadaşına sarıldı.

Geldiğinden beri dükün salonunda bekletilmekten sıkılan Angelica, eliyle hafif bir hareket yaptı ve "Böyle iğrenç bir şekilde beklemek, korkmaktan iki kat daha kötü Joanna. Birisi neden burada olduğumu söylese çok daha iyi hissedeceğim kendimi" dedi.

Koltuğa oturan Joanna hayretle, "Sana hiç bir şey söylemediler mi?" diye sordu.

Angelica öfkeyle, "Hayır, sen neler olduğunu bana anlatabilir misin?" dedi. Kiril onu evden aldıktan sonra dükü, düşesi ve Alexander'ı görmemişti. Kiril de eve varır varmaz ortadan kaybolmuştu.

Joanna, "Korkarım, kötü bir zamanlama" diye söze başladı, "sanırım liderlerimiz alt katta durumu tartışıyor."

Joanna'nın doğru sözcükleri bulmak için zorlandığını gören Angelica gerildiğini hissetti. Elini kolunu sallayarak dolaşan çılgın bir katil vampirden daha tehlikeli ne olabilirdi?

Joanna sonunda, "Dün öğleden sonra bir vampir öldü" dedi.

Üzüntüyle arkadaşının elini tutan Angelica, "Çok üzgünüm Joanna, onu tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, o benden yüz yaş büyüktü ve zamanının çoğunu Avrupa'da geçirmişti. Ben de onu iyi tanımıyorum."

"Peki sorun nedir?"

"Ölen vampir bu klanda doğmuştu. Öldüğü zaman Kent'teydi ve cenazesi tören için Londra'ya getirildi. Klanda doğanlar ile klan topraklarında bulunan herkesin törene katılması kanunlarımıza göre zorunludur." Joanna, Angelica'nın asıl konuya dönmesini bekledi. Angelica olayı kavrayamayınca tekrar açıklamaya çalıştı.

"Angelica, hepimizin törene katılması gerekiyor. Eğer katil geri dönerse seni koruyacak kimse olmayacak."

Angelica duyduklarını kavrayınca gözlerini kırpıştırdı. Tamamen savunmasızdı.

"O halde ben de onun beni bulamayacağı bir yere gitmeliyim" dedi yavaşça.

Joanna üzüntüyle, "Korkarım bu mümkün değil. Prens, diğer liderlere seni sürekli gözetiminde tutacağını garanti ederek kanunlarımızın uygulanmasına engel oldu" dedi.

"Ama ben sürekli onun gözetiminde değilim."

"Bu doğru, ama o senin yanında değilken, yanında mutlaka bizden biri oluyor. Seni bize emanet ediyor, Angelica. Eğer kaçarsan veya sorun çıkarırsan bundan prens sorumlu tutulacak."

Angelica şu ana kadar bu durumu bilmediğine inanamadı. Eğer kaçsaydı bedelini Alexander ödeyecekti. Bu şartları niye kabul etmişti? Neden?

"O halde buradan gidemem?"

"Prens yanında olursa gidersin ve..."

Angelica sert bir tavırla tamamladı: "Prens buradan ayrılamaz."

Ayağa kalkan Joanna üzgün bir şekilde, "Çok büyük şanssızlık ama merak etme Angelica" dedi.

"Onun için mi bu kadar üzgünsün?"

Joanna birden durdu ve "Hayır, böyle davranıyorum, çünkü ben saf biriyim. Tüm samimiyetimle her şeyin yolunda gideceğine inanıyorum. Prens sana bir şey olmasına kesinlikle izin vermez. Biz de böyle bir şeye izin vermeyiz" dedi.

Liderlerin onun bir odaya kilitlenmesini emretmeleri halinde yalnız kalacaktı. Angelica'nın böyle bir ihtimale nasıl tepki vereceğini düşündü.

Yüzünde bir tebessümle düşesin gelmesi Angelica'ya kendini daha iyi hissettirdi. "Angelica, işte buradasın, sen de Joanna, çok iyi, zamanlaman mükemmel."

Angelica kafasının daha fazla karışmasını önlemek için hiç soru sormamaya karar verdi, çenesini tuttu ve Joanna'nın konuşması için bekledi.

Joanna, "Ne karar verildi?" diye sordu. Margaret onu duymamış gibi davranarak elinde tuttuğu koyu renk pelerini Angelica'nın eline tutuşturdu.

"Şimdi hayatım, senden hiç korkmamanı ve sessiz olmanı isteyeceğim. Ne sana ne de bir başkasına hiçbir şey olmayacak."

Joanna kuşkulu bir sesle, "O da mı katılacak?" diye sordu.

Angelica şaşkın bir halde pelerini aldı. Bir vampir törenine katılacaktı! Şahit olduğu törenden sonra bir de bu törene katılma fikri ona hiç de cazip gelmiyordu.

"Fakat törene sadece vampirlerin katılmasına izin verilir. Bu

yasaktır..." Kafası karışan Joanna soru sormaya devam etti: "Bunun için diğerlerini nasıl ikna edecekler?"

Margaret kapıyı arkasından kapatırken, Joanna'ya sesini alçaltması için işaret etti.

"Tam olarak yasak değil. Alexander ve James, son bir saat boyunca kanunlarımıza baktılar. Kitapta törene sadece vampirlerin katılacağına ilişkin bir kayıt yok, ama insanların varlığımızı bilmemeleri gerektiğine göre bu genel bir kabul."

Joanna sonuca varmıştı. "Angelica bir yol göstericiye sahip olduğuna göre bizi bilmesine izin veriliyor, o zaman da törene katılabilir."

Margaret, Joanna'yı onayladı. "Aynen. Fakat diğerleri bunu bilmemeli. James durumun öğrenilmesinin sıkıntı yaratacağını düşünüyor. Zira törene katılan herkese ayrıntıları açıklayacak zamanımız yok."

Konuşulanları sessizce dinleyen Angelica, daha fazla suskun kalamadı. "Bu durumda bana öneriniz... Sizlerden biri gibi davranmam mı?"

Düşes Angelica'ya merhametle baktı. "Korkman için bir neden yok Angelica. Yapman gereken her şeyi sana öğreteceğim. Sadece dinleyici olacaksın; hepsi bu."

Angelica başını, Margaret'ın onay bekleyen bakışlarından, Joanna'nın endişeli gözlerine çevirdi. Şu anda onların zihinlerinden geçenleri okuyabilmek için neler vermezdi ki?

Aniden çıkan rüzgâr o kadar kuvvetli esiyordu ki Angelica bir an çıplak vücudunu örten pelerinin uçacağını zannetti; pelerinine sıkı sıkı sarıldı. Margaret üzerindeki her şeyi çıkarmasını söylediğinde önce karşı çıkmıştı; sonuçta o güne kadar kimsenin önünde çırılçıplak kalmamıştı... Asla...

Pelerinine sıkı sıkıya sarınırken kendi kendine, *çıplak değilim!* diye tekrarlıyordu.

Etrafında, pelerinlerinin altında çıplak olduklarını bildiği yüzlerce vampir vardı. Onların rüzgârdan ve ayaklarının altındaki soğuk topraktan rahatsız olmaması Angelica'yı rahatlatamıyordu. Herkes klan liderinin emriyle oluşturdukları yarım dairenin merkezinde yatan bedene gözünü dikmişti.

Dük, "Okuyucu, bir adım öne çık ve bize onun hayatını anlat" dedi. Sesi vampirlerin üzerinden ormanın sessiz derinliklerine yayıldı.

Angelica, sarı uzun saçlı, çengel burunlu, kısa boylu bir adamın, ölünün önünde yüzü kalabalığa dönük olarak durduğunu

fark etti. Ayaklarının ucuna kalkarak adamı daha iyi görmeye çalıştı ve ardından acıyla dudağını ısırdı. Tanrım, ne aptalca davranmıştı, gören oldu mu diye etrafına bakındı.

Yerdeki dikenler ve dallar vampirleri rahatsız etmiyordu, ama her adımda Angelica'nın yumuşak tenine batıp canını acıtıyordu.

Yeniden, elinde tuttuğu kara kaplı kitabı yukarı kaldıran kısa boylu adama baktı, kalabalıktan bir iç geçirme sesi duyuldu. Dikkati çeken bu kitabın içinde ne vardı acaba?

Angelica'nın fazla merak etmesine gerek kalmadan, adam okumaya başladı.

"1384 yılında Polonya'da doğdum. İsmim Queen Jadwiga'nın isminden esinlenilerek kondu. 1422'de Eleanor Cobham adını aldım ve VI. Henry'nin amcası ve İngiltere konsülü olan Gloucester dükünün önce metresi, sonra da ikinci karısı oldum."

Angela'nın, duyduklarının ölen vampirin hayat hikâyesi olduğunu anlaması biraz zaman aldı. 1384, bu tarih onun için o denli gerçekdışı ve uzaktı ki. Bir kadın bu kadar uzun hangi kimlikle yaşayabilirdi?

"1441 yılında cadılıkla suçlanarak hapse atıldım, sonra Fransa'ya geçtim ve Isabelle Periene adını aldım. Jean Lordeaux adında bir çiftçiyle evlendim ve onunla otuz üç sene yaşadım."

Angelica'nın aklına, Alexander'ın da beş yüz yaşında olduğu geldi. Bütün bu zaman boyunca neler yapmıştı, nerede doğmuştu, gerçek adı neydi? Alexander, adını yeni mi almıştı?

Sorular birbiri ardına ışık hızıyla zihninden geçiyordu. Parmaklarıyla şakaklarına bastırdı ve kendine düşünmekten vazgeçmesi gerektiğini hatırlattı. Bu bölüm, törenin kolay kısmı olmalıydı. Bu bölümde sadece sessiz kalması ve dinlemesi gerekiyordu.

"1735'te tekrar Fransa'ya geçtim ve Jeanne-Antoinette Poisson adını aldım. 1741'de Charles-Guillaume Le Normand d'Etiolles ile evlendim. Dört yıl sonra Fransa Kralı XV. Louis'nin metresi oldum ve 1764'te Almanya'ya gidene kadar onunla yaşadım."

Jeanne-Antoinette Poisson adını tarih kitaplarından hatırlayan Angelica'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu, Yedi Yıl Savaşları'nı çıkarmakla suçlanan ve daha çok Madam Pompadour adıyla bilinen kadından başkası değildi!

Angelica içinden ona kadar sayıp kimse farkına varmadan sakinleşmeye çalıştı. İçindeki kargaşayı fark eden var mıydı acaba? Birden, aurasının Doğu tıp kitaplarında sözü edildiği gibi renk değiştirip değiştirmediğini merak etti.

Gözleri Alexander'ı aradı ve onu çemberin ortasında buldu. Jad-

wiga'nın hayat hikâyesini dinlerken, yüzü yine ifadesizdi. Acaba Alexander onun aurasından neler düşündüğünü anlayabilir miydi?

Angelica hiçbir şey bilmek istemediğini fark etti. Bu mümkün olsa bile bilmek istemiyordu.

Vampirler arasındaki hareketlenme dikkatini tekrar Jadwiga'nın bedenine çevirdi. Kara kaplı kitabı okuyan adam tekrar yarım dairenin içine dönmüştü. İki erkek vampir ellerinde kadehlerle çembere doğru ilerlediler.

Angelica adamların, kadehlerdeki sıvıyı ölen kadının bedenine serptiklerini gördü. Vampirlerden biri sıvıyı ayaktan başlayarak göbeğe doğru serperken ikincisi baştan başlayarak vücudun diğer kısımlarına serpiyordu.

Kadehler boşaldıktan sonra, adamların kadının kafasına yöneldiklerini gören Angelica derin bir nefes aldı. Törenin bu kısmında korkup bir yanlış yapmaması için daha evvel uyarılmıştı.

Jadwiga'nın kafasına doğru eğilen adamların ellerindeki bıçakların sivri uçları parıldıyordu.

Gözlerini kapatma, gözlerini kapatma diye düşündü umutsuzca. Bakışlarını Jadwiga'nın etrafındaki vampirlerden birinin yüzüne yoğunlaştırdı. Adam otuz yaşlarında görünüyordu, ama öğrendikleri ışığında iki yüz yaşında olabileceğini tahmin etti. İki yüz yıl. O kadar uzun süre yaşasaydı ne yapardı acaba?

Adam doğrulurken Angelica'nın gözleri adamın ellerine takıldı. Sol elinde bir hançer tutuyordu, ama şimdi kanlanmıştı ve sağ elinde Jadwiga'nın dişleri vardı.

Angelica'nın midesi bulandı. Adamın, dişleri kadife bir keseye koyduğunu gördü.

Böyle bir şeyi neden yapıyorlardı? Daha önce bunları soracak zamanı olmamıştı, ama şimdi bilmek istiyordu. Nedenlerini anlayabilirse belki kendini bu kadar kötü hissetmezdi.

Dikkatle yarım daireye bakınca Alexander'ı gördü. Adam doğrudan ona bakıyordu. Bedeninin her bir noktası oradan kaçmasını söylerken Angelica yerinde durabilmek için büyük çaba harcıyordu. Tek istediği Alexander'ın kollarına atılarak, ondan kendisini Sergey'ye, ona zarar verecek diğer vampirlere ve de tüm dünyaya karşı korumasıydı. Ona nasıl bu kadar bağlandığını bilmiyordu, tek bildiği onun yanında kendini güvende ve huzurlu hissettiğiydi.

Siyah saçlı bir kadın daireden dışarı çıkıp Jadwiga'nın bedeninin karşısına geçerken onu ellerinde meşaleler olan iki vampir takip etti. Kadın şarkı söylemeye başlayınca Angelica'nın tüyleri diken diken oldu. Kadının sesi olağanüstüydü. Daha evvel hiç duymadığı bu

şarkı, sözleri olmadan da acıyı, özlemi ve sonsuzluğu anlatıyordu.

Vampirler teker teker cenazenin yanından ayrılarak ormana doğru ilerlediler. Angelica onları takip etmeden önce cenazeye son bir kez baktı ve meşaleleri Jadwiga'nın bedeninin üzerine attıklarını gördü.

Yavaşça yürüdü. Aklı, geride bıraktığı, yanmakta olan bedende kalmış, gözleriyse yükselen aya sabitlenmişti. Gözüne her zamankinden daha büyük görünen ay, ormana kırmızı gölgeler yansıtıyordu... Kan kırmızı.

Birkaç dakika sonra, Joanna ile Margaret, Angelica'nın yanına geldiler.

Margaret alçak bir sesle, "Ayakların" derken, onun gözleri çeşitli yönlere dağılmış vampirlere takıldı. Pek çoğu evlerine doğru yola koyulmuşlardı.

Angelica yanmakta olan bedenden yükselen kokuya yoğunlaştığı için hiçbir şeye dikkat etmediğini fark etti.

"Fark edemeyecek kadar meşguldüm" deyince iki kadın da gülümsedi.

Joanna on beş dakika sonra, "Çok iyi başarıyorsun Angelica, seninle gurur duyuyorum" diyordu. Bir patikanın yanına geldiklerinde onları dükün malikânesine götürmek üzere bir arabanın beklediğini gördüler.

Margaret, "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz, unutma daha tören bitmedi" dedi.

Angelica başını salladı ve üçü de sessizce arabaya bindiler.

Joanna'ya bakan Margaret üzerlerine çöken sessizliği bozdu. "Sana bahsetmediğimiz bir konu var Angelica, ama şimdiden korkmanı istemiyoruz, o nedenle sana bunu mümkün olduğunca geç açıklamanın doğru olacağını düşündük." İçini çekerek elini büyüyen karnının üzerine koydu ve "Cenaze töreni aynı zamanda hayatın ve arzunun da kutlamasıdır. Tören sırasında hayatın neden yaşamaya değer olduğunu hatırlarız."

Angelica organları alınan cesedin yakılmasının böyle bir amaca nasıl hizmet ettiğini anlayamadı, ama sesini çıkarmadı.

Angelica'nın aklından geçenleri okumuş gibi gülümseyen Margaret, "Dişleri kitaplarımızla birlikte tarih odasında saklanacağı için çıkarıldı. Böylece onun bir zamanlar yaşadığını unutmayacağız. Fakat bedeni hiçbir insanın onu bulamaması için yakıldı ve toprağa karıştı... Sonsuza dek" dedi.

Joanna'nın Margaret'a attığı hızlı bakış, Angelica'nın dikkatini çekti, bu iyiye işaret değildi. Ondan sakladıkları şey, pek de hoş

değildi sanki. Onların beyinlerini okuyup neler olduğunu anlamayı isterdi, ama bunu yapamazdı. Beceremeyeceği için değil; bunu anladıklarında onu asla affetmeyecekleri için.

"Klanın büyük bir kısmı evlerine dağıldı, sadece seçilmişlerden oluşan küçük bir bölüm törenin ikinci kısmına katılmak için liderin evinde toplandı. Jadwiga'nın en yakın iki akrabası, arzuların kutlanmasını amaçlayan töreni yönetecek. Kutlamada müzik, sanat ve..."

Bir vampir duran arabanın kapısını açınca düşes susmak zorunda kaldı. Angelica Margaret'a ne söyleyeceğini sormak istedi, ama anlaşılan çok geç kalmıştı. Üç kadın arabadan inip malikâneye doğru yürüdüler.

Angelica daha evvel hiç görmediği vampirlerin peşinden koridorun sonundaki salona giderken korkarak fısıldadı. "Joanna?" Gözleri, James, Kiril, Alexander gibi orada olması gereken tanıdıklarını arıyordu.

Joanna odaya girerlerken tatlı bir sesle, "Merak etme" dedi. Aklına bir yığın alaycı cevap gelmesine karşılık Angelica odada ne yapıldığını görünce sustu ve bütün düşüncelerini kendine sakladı.

On sandalye ortada çember oluşturacak şekilde dizilmişti ve sandalyelerin arkasında bir mum yanıyordu. Odada başka hiçbir eşya yoktu. Goblen duvar halıları ve tablolar boşaltılmıştı. Odada, mum ışığının erişemeyeceği yerlerin karanlıkta kalması için, sadece pencereleri kapatan kalın kadife örtüler bırakılmıştı.

Siyah ciltli kitabı okuyan vampir, ona oturması için tanımadığı iki adamın arasındaki yeri işaret etti. Angelica'nın korkusu her nefes alışında daha artıyordu.

Alexander karşısında otururken, Joanna, Kiril, James ve Margaret odanın dört bir tarafına dağıldılar.

On iskemle dolduktan sonra dört vampir daha odada kaldı ve kapılar kapandı. Kapanan kapıların sesi, Angelica'nın kafasında ölüm çanı gibi yankılandı.

Angelica.

Alexander'ın sesi zihninde yankılandığında kalkanlarını kaldırdığının farkına vardı! Anlaşılan ne zaman çılgınca korksa bunu yapıyordu. Kızmak yerine bunu daha evvel neden yapmadığını düşündü. Alexander'ın sesini nasıl kaçırmıştı?

Evet? diye cevap verdi hemen.

Ne olursa olsun sakın korkma. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Bana inanıyor musun?

Alexander'ın ona aktardığı düşüncelerde bir telaş vardı. Bunun bir başlangıç olduğunu düşündü.

Sana inanıyorum.

Alexander'ın kalkanını tekrar koyduğunu biliyordu, o da iki vampirin yumuşak bir sesle söylediği şarkıyı dinlerken aynısını yaptı. Bu şarkıda da sözler yoktu, ama odada yankılanan notalar duygu doluydu.

Siyah ciltli kitabı okuyan kısa boylu adam çemberin ortasına geldi; elinde çok gösterişli bir kadeh vardı. Angelica, onun James'e yaklaşmasını ve kadehi onun dudaklarına götürmesini izledi. Dük verilen sıvıyı içtikten sonra, vampir iki sıra sola giderek aynı işlemi tekrarladı.

Angelica'nın ne olduğunu anlaması kısa bir an sürdü ve tam anlamıyla paniğe kapıldı. Kan içmesi söz konusu olamazdı, kısaca bu imkânsızdı. Kesinlikle kusardı ve kim olduğunu anlayıp onu orada öldürürlerdi. Bu durumda Alexander da bir şey yapamazdı.

Kısa boylu sarışın adamın odadaki hareketlerini izlerken neredeyse ağlayacaktı. Solundaki vampir kadehten içtikten sonra, Angelica nefesini tutmuş korkarak, kadehi dudaklarına götürdüğünde neler olacağını düşünüyordu. Kadehteki şeyin kokusundan öğürecek miydi acaba?

Adam elinde kadehle yaklaştığı sırada karşı çıkmak üzereydi ki adamın onu atladığının farkına vardı ve sustu. Adam kadehi sadece odadaki erkeklere ikram ediyordu.

Bu ritüelin nedeni ne olursa olsun Angelica hayatında hiç bu kadar minnet duymadığını düşündü. Sadece Alexander ona hayatının en güzel hediyesini verdiğinde aynı duyguları hissetmişti.

Ona bakarken, nasıl başardığını şaşkınlıkla düşündü, hatta şimdi bile onu arzuluyordu. Kapüşonlu bir vampir aralarına girerek, görüşünü bir süreliğine kapattı. Alexander kadehten kan içiyordu. Gözleri kapalıydı, sonra tekrar açtı. Angelica şaşkınlıkla dilini ısırdı; Alexander'ın gri gözleri şimdi kıpkırmızıydı.

Bir göz atsa odadaki bütün erkek vampirlerin gözlerinin aynı renk olduğunu görecekti, ama Angelica bakmamayı tercih etti. Sakin olmalıydı, o görüntünün sadece sinirlerini bozacağını biliyordu.

Son vampir de kadehteki kanı içtikten sonra müzik değişti, yavaşladı, daha az hüzünlü ve daha bedensel zevkler uyandıran bir melodiye dönüştü... Törenin sonuna geldiklerini düşünen Angelica ne olacağını merak etti. Yıpranan sinirlerinin daha fazlasını kaldıramayacağını düşünerek törenin bitmiş olmasını diledi.

Angelica üzerinde Joanna'nın gözlerini hissederek kendisiyle iletişim kurmak isteyip istemediğini anlamak için onun gözlerinin içine baktı. Joanna'nın kaşlarını kaldırması üzerine hiçbir şey

anlamadı. Joanna gözlerini ona dikip bakmaya devam ederek pelerininin tokasını açtı.

Angelica, arkadaşının pelerininin altın tokasını açmasını, omuzlarından kayan kumaşın onu çırılçıplak bırakarak ayaklarına yığılmasını izledi.

Gözleri hayretle açılan Angelica, Margaret'ın da aynı şeyi yaptığını gördü. Kadının yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini fark edinceye kadar gözleri onun göbeğindeki küçük işarete takılı kaldı. Margaret, Angelica'ya aynı hareketi yapmasını söylemeye çalışıyordu!

Aman Tanrım, aman Tanrım!

Alexander'a baktı. Gözleri normal rengine dönmüştü ama ona bakmıyordu.

Tereddüt etmemeliydi aksi halde onun isteksizliğini anlayabilirlerdi!

Sakın düşünme. Düşünme. Parmakları tokayı açmak için harekete geçti.

Pelerini açarken kendi kendine, *Kan içmekten daha iyidir*, deyip duruyordu, *bana kan da içirebilirlerdi.*

Pelerini yavaşça arkasındaki iskemleye bıraktı. Angelica bütün vücudundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bugüne kadar kimse onu çıplak görmemişti, şimdiyse yedi kişi aynı anda ona bakıyordu.

Utanç bütün bedenini sardı ama kendine hâkim oldu. Odadaki diğer kadınlar hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Demek ki bu durum vampirler arasında utanılacak bir şey değildi.

Gözüne Alexander'ın omzunda bir nokta kestirdi ve oraya odaklanarak kafasını boşaltmaya ve zihnini çıplaklığından uzaklaştırmaya çalıştı. Müzikten başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Elinde kadeh olan vampir, çemberin ortasına geri döndü ama bu sefer gösterişli bir kâse ve bir boya fırçası vardı elinde. İlk önce Margaret'a yaklaştı ve fırçayı kâseye batırıp kadının alnına kısa bir çizgi çizdi.

Sıra ona geldiğinde, Angelica zihnini boşalttı ve sıcak kanın alnında bırakacağı hissin dışında bir şey düşünmeye çalıştı.

Birkaç saniyede iş bitmiş ve bütün kadınlar boyanmıştı. Adam çemberi terk ederken müzik bir kere daha değişti, ama bu da cinsel çağrışımlar içeriyordu. Bir süre tam bir sessizlik oldu ve sonra Margaret ayağa kalktı, hamile vücudu çok güzel görünüyordu. Odanın karşı tarafına yürüdü, kendine yönelen bakışları umursamadan dükün iskemlesine ulaştı. Orada diz çöküp James'in eğilmesini ve al-

nun onun boyalı alnına değdirmesini bekledi. Henüz kurumayan kan, James'in alnında kahverengi bir leke oluşturürken karısının kalkmasına yardım etti ve onu odadan dışarıya çıkardı.

Margaret'in solunda oturan kadın ayağa kalktı, sarı bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bütün kıvrımları, bütün hatları mükemmel olan, altından bir tanrıça gibiydi. Angelica onun Alexander'ın önünden geçerken bir an tereddüt ettiğini gördü.

Ani bir korkuyla ayağa kalkan Angelica bir vampirin önünde eğilmek zorunda olduğunu düşündü. Sarı saçlı kadın Alexander'ı odadan çıkarırsa orada yapayalnız kalacaktı. Bunu yapamazdı... Alexander onu bırakmamalıydı!

Kadın, Alexander'ı geçip de başka bir vampirin önünde eğilince Angelica rahat bir nefes aldı.

Arkadan Joanna ayağa kalktı, Kiril'in önünde diz çökerken kızıl saçları savruldu. Joanna odadan çıkarken Angelica'ya başıyla sıranın ona geldiğini işaret etti.

Kalkarken ayakları birbirine dolaşan Angelica, bedenini zorla sürükledi. Alexander'a doğru yürürken herkesin gözü onun üzerindeydi.

Alexander iskemlede kıpırdamadan oturuyor ve onun çıplak bedenine bakmıyordu.

Yürürken yavaşça nefes aldı. Alexander'ın ne düşündüğünü merak ediyordu. Göğüslerini kapatmak için sırtından dökülen saçlarını öne almayı düşündü bir an. Alexander'ın kendisini beğenip beğenmediğini merak etti. Herkesin ortadan kaybolması için dua etti.

Sonuçta, kazasız belasız çemberi geçip Alexander'ın önünde diz çökmek dışında hiçbir duasına cevap alamadı. Alexander eğilip onun yüzünü iki eli arasına alınca gözlerini kapattı ve alnını kendi alnına değdirmesini bekledi.

Kırmızı gözlü sivri dişli yaratıklar aklına geldi, ama hepsini zihninden kovmayı başardı. Alexander onun hayatını kurtaran adamdı ve şimdi bir kere daha kurtarıyordu.

Genç kızın elini avucunun içine alan Alexander, Angelica'yı çömeldiği yerden kaldırdı. Angelica kendinden sonraki kadının yerinden kalkmasını izlerken Alexander'la göz göze geldi. Sonunda başarmıştı! Gerçeği kimse anlamamıştı.

Alexander'ı takip ederek onun arkasından odadan çıktı. Angelica'ya tahsis edilen odaya gelene kadar hiç konuşmadılar.

Odanın karanlığında, Angelica başka hiçbir şey düşünmeden gardıroba koştu, geceliğini kapıp hızla üzerine geçirdi. Alexander onun yüzüne bir kere olsun bakmadan pencereye gitti.

Bir anda bütün gücünü kaybetti. Katil, kırmızı gözler, kan... Sırtı duvara dayalı olarak yere çöktü, bacakları tutmuyordu sanki.

Gözyaşları, kapalı gözkapaklarının arasından çenesine doğru süzülüyordu.

Alexander yanına gelerek onu kollarının arasına aldı ve yatağa götürdü. Bütün bunları yaparken hiç konuşmuyordu. Alexander yatağa oturunca Angelica kollarını sıkıca onun boynuna doladı.

Alexander onun saçlarını, kollarını ve sırtını okşarken, "Artık geçti" diye yavaşça fısıldadı. Genç kadın cevap vermeden adama daha sıkı sarıldı, onun sıcaklığına ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Şimdi daha iyiydi. Alexander yanındaydı ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecekti.

Kendini biraz toparladıktan sonra Alexander'a döndü.

"Ben..." Kelimeler yok oldu, duygular bir kez daha açığa çıktı. Nereden başlayacağını ve ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu.

Alexander onun saçlarını okşadı.

"Çok yorgunsun, biraz dinlenmelisin."

Angelica ihtiyacı olan şeyin uyku olmadığını biliyordu. Bu gece ihtiyacı olan şey Alexander'dı. Bugüne kadar kimseyi böylesine istememişti.

"Belki çok aptalca, fakat şimdi korkmuyorum" dedi.

"Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok, Angelica. Sana bunu daha önce de söylemiştim."

Pelerininin üstünden Alexander'ın göğsüne dokundu ve "Eğer seni daha önce bir başkası seçseydi?.." diye sordu. O zaman başka bir adamın önünde diz çökmek zorunda kalacaktı. Onunla birlikte odayı terk edip sonra da kim bilir ona neler yapacak olan yabancı bir vampirin...

Alexander sessiz kalınca, tekrar sordu: "Odayı terk eden çiftler nerede?"

Alexander bakışlarını yeniden pencereye doğrultmadan önce, "Onlar yaşamı doğruluyorlar" diye cevap verdi.

Angelica anlamıştı, ama kendine itiraf etmek istemiyordu. "Eğer seni önce başka bir kadın seçseydi beni odada bırakacaktın."

Alexander dönüp bakmadı, ama Angelica, onun vücudundaki kasılmayı hissediyordu.

"Öyle bir şey olamazdı."

Angelica'nın kafası karışmıştı. "Neden olmasın? O sarışın vampir kararsız görünüyordu."

"Sana kimse dokunamazdı. Senin bana ait olduğunu biliyorlardı."

Onun. Onu kurtarmak için yalan söylemiş olmalıydı. Alexander belki farkında değildi, ama söylediği onun düşündüğü kadar büyük bir yalan değildi.

"Nişanlılığın bitecek." Angelica gözlerine bakınca Alexander başını çevirdi. İlk defa nişanlılıktan bahsetmişti. Ne söylüyordu? Söylediği bir soru değildi... Olamazdı. Bu genç kızın ondan söylemesini beklediği şeydi. Öyle değil mi? Belki de kendisinin ona ait olduğunu söylediğinde yalan söylemiyordu.

Angelica, "Bizim de 'hayatı canlandırdığımızı mı' düşünüyorlar?" diye sordu.

Alexander başını sallayarak cevapladı.

"Bu törenin bir parçası mı?"

Alexander tekrar onayladı, ama bu kez daha yavaştı.

Angelica bundan sonra ne söyleyeceğini düşünürken dudaklarını ısırdı. İnkâr etmesine gerek yoktu, bu adamı istiyordu. Onun kollarının arasında olmayı, dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetmeyi... Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar çok istiyordu onu. Ne katil, ne tören hiçbir şey düşünmek istemiyordu; sadece onu istiyordu ve onunla yaşayacaklarını. Adamın ona karşı koyamayacağı şekilde sahip olmasını istiyordu.

"Kanunlarına karşı geliyorsun."

Alexander ona baktı, pencereden yansıyan ayın aydınlattığı yüzünde şaşkınlık okunuyordu.

"Ne söylüyorsun?"

Angelica kendine ne olduğunu bilmiyordu; belki ormanda yaşadığı korku veya aşağıda yaşadığı gerilim yüzündendi, ama bugüne kadar hiç bu kadar cesaretli olmamıştı.

"Törene katılman kanununuz gereğiydi, ama sen halen son görevi tamamlamış değilsin."

Angelica'ya bakan Alexander'ın bakışları ciddi ve keskindi.

"Bu kez durmayacağım." Kabaca söylenen bu sözler, Angelica'da karıncalanmaya benzeyen bir heyecan yarattı. Bu kez onun durmasını istemiyordu. Durmasını hiç istemiyordu.

Angelica kendini yatağa bırakırken onun gözlerinin içine bakıyordu.

Seni istiyorum.

Angelica geceliğinin düğmelerini çözerken bu düşünceyi yollamıştı. Kumaş usulcacık yumuşak bedeninden aşağıya doğru kaydı.

Beni daha evvel öptüğün gibi öpmeni istiyorum.

Erkeğin elinin bedeninde dolaşmasına ve onu yavaşça soymasına ses çıkarmadı. Açılan dolgun göğüsleri çok tahrik ediciydi.

Bana daha evvel dokunduğun gibi dokunmanı istiyorum.

Angelica geceliğini omuzlarından sıyırdı, beline kadar çırılçıplak kalmıştı.

Muhteşem çıplaklığıyla önünde duran kadına Alexander ses çıkarmadan bakıyordu.

"Yatağa uzan."

Adamın dediğini yaptı ve saten çarşafların üzerine onun yanına uzandı. Soğuk çarşaflar onun alev alev yanan tenine iyi geldi. Gözlerini kapattı ve ondan gelecek ikinci talimatı bekledi.

Çok güzelsin.

Erkeğin düşünceleri açıktı. Bacaklarının arasında diz çöküp tüm bedenini okşamaya başladığında genç kız ürperdi. Erkeğin güçlü elleri genç kızı ince belinden kavrayarak kendine doğru çekti.

Opuşmeleri sert ve uzundu, genç kız nefes nefese kalmıştı.

"Alexander." Angelica konuşmaya çalıştı, ama adam konuşmasına fırsat vermeden onu hafifçe iterek sırtüstü yatırdı.

Angelica gelecek diğer hareketi anlamaya çalışırken ürperdi. Adamın elleri gene bedenindeydi. Uzun saçlarını kaldırıp boynunu öptüğünde Angelica'yı şiddetli bir titreme sardı.

Alexander, lütfen...

Parmak uçları sırtından belkemiğine doğru inerken, genç kızın geceliğini çıkartmış ve onu kollarının arasına hapsetmişti.

Alexander'ın çıplak olduğunu, hassas memeleri onun sert göğsüyle temas ettiği anda fark etti. O çok güçlü, çok kuvvetli ve hepsinden öte çok sertti. Tüm ağırlığıyla Angelica'ya dayanmış, kızı çılgınlar gibi öpmeye başlamıştı.

Güçlü dudakları genç kızın aklını başından almış, onu düşünemez hale getirmişti.

Daha fazla duramayacağım, Angelica. Bacaklarını ayır. Benim için aç bacaklarını.

Onun talimatını hiç düşünmeden yerine getirdi; erkeğin tüm ağırlığı üzerindeyken midesinde bir kasılma hissetti. Yeniden tedirgin olmaya başladı.

"Bana bak."

Alexander'ın söylediklerini anlaması bir an aldı ve anladığı an onun yüzüne baktı. Onun ne düşündüğünü anlayamazdı, hatta tahmin bile edemezdi ama onu delicesine istiyordu.

"Zihnini bana aç, Angelica"

Kafası karışmıştı "Efendim?"

"Gel ve benim zihnimin içine gir" derken, genç kızın paniğini anlayan yüzü yumuşamıştı.

Angelica kendini tamamen duygularının akışına bıraktı. Alexander'ın yaptığı gibi onun zihnine girdi ve düşünceleri birbirine karıştı.

Erkeğin arzusunu hissetti, paniğinden kurtuldu ve kendini tekrar onun kollarına bıraktı. Sanki ikisinin duygularını da aynı anda hissediyor gibiydi, kafası çok karışmıştı, ama yaşadığı olağanüstüydü.

Daha fazla tutma kendini.

Korkmanı istemiyorum.

Hiç korkmadığımı görmüyor musun?

Seni istiyorum.

Gel.

Yavaşça genç kızın içine girdi. Angelica hissettiklerinin etkisiyle altdudağını ısırdı. İçindeki kocaman şey büyük bir baskı yapıp canını acıtıyordu, ama onu kendi sıcaklığının içine almaktan da müthiş bir zevk duyuyordu.

Alexander!

Alexander dayanamayarak daha derinlere girdiğinde, önce kızın canının yandığını, ama bunun hemen yok olarak hazza dönüştüğünü hissetti.

Angelica ellerini Alexander'ın beline doladı ve onu kendine çekti. Alexander kendinden geçmişti.

Adam, Angelica'nın içinde giderek hızlanan ritmik hareketlerle gidip gelirken, genç kadın inlemeye başladı. İçine yayılan basıncı durduramıyordu. Alexander, Angelica'nın, orgazm olduğunu hissettiğinde boğazının derinliklerinden bir inilti çıktı. Genç kadının zevkten kendinden geçmesi onu da zevkin doruğuna çıkardı ve bu duygular Angelica'nın tüm bedenine yansıdı. Genç kadın çığlıklarına engel olamıyordu.

Kalp çarpıntısı yavaş yavaş düzene girdi ve Alexander'ın kollarında kıvrıldı.

"Alexander?" Sesi kulağına çok sert gelince, ne kadar yorgun olduğunu anladı.

"Hımm?"

"Teşekkür ederim."

Alexander, Angelica'ya daha sıkı sarıldı.

"Angelica?"

"Hımm?"

"Benimle Moskova'ya gel."

"Daha kalın kıyafetlere ihtiyacım olacak."

Angelica uyumak üzereyken Alexander'ın güldüğünü duydu.

28

"Günaydın Herrings, kardeşim evde mi?"

Herrings'in ağzının şaşkınlıkla açılmasıyla, Angelica yanlış bir şey yaptığının farkına vardı.

"Herrings, bir sorun mu var?"

"Özür dilerim Prenses, evden ayrıldığınızı fark edemedim. Şaşırdım herhalde."

Angelica, erkek kardeşine olduğu gibi, Herrings'e de evde yaşadığına inandırıldığını anladı. Alexander'ın adamları nasıl oluyordu da bunu her gün başarıyorlardı, bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Angelica kendini biraz suçlu hissederek durumu idare etmeye çalıştı. "Endişelenme, ben henüz çıkıyordum ki, Mikhail'le konuşmam gerektiğini hatırladım. Mikhail evde değil mi?"

"Prens Belanov bir toplantıya katılmak için bu sabah erkenden çıktı. Sanırım dönmek üzeredir."

"Bu çok iyi." O sabah neşeli olan Angelica kardeşini saatlerce bekleyecek olsa da bunu önemsemiyordu. Alexander, sadık Kiril'in kapının önünde beklemesi şartıyla evine gelmesine izin vermişti.

Alexander'la beraber olduğunu düşünmek onu mutlu ediyordu. Sabah şafak sökerken Alexander evi terk etmeden önce bir kez daha sevişmişlerdi.

Benimle gel. Alexander'ın sözleri kafasında yankılanırken neredeyse mutluluktan havalara uçacaktı. Bu gerçek bir evlenme teklifi değildi, ama elbette o da yakında gelecekti. Bu aşamada onunla birlikte olmak istediğini belirtmişti.

"Herrings, Mikhail geldiğinde onu müzik odasında beklediğimi söyle, lütfen."

Herrings reverans yaptı ve "Emredersiniz Prenses" dedi.

Angelica, Çaykovski'nin güzel bir sonatını çalmayı bitirdiğinde

arkasındaki kapının açıldığını duydu.

"Mikhail, Tanrı'ya şükür gelebildin, seni beklerken neredeyse yaşlanacaktım."

"Benim, şekerim." Leydi Dewberry'nin kısık sesi duyuldu arkadan.

Yerinden fırlayan Angelica, teyzesinin koluna girdi ve onu en yakın koltuğa oturturken, "Leydi Dewberry, sizi gördüğüme çok sevindim. Geçen hafta sizden hiç ses çıkmayınca, bize haber vermeden kır evine gittiğinizi düşündüm" dedi.

Leydi Dewberry, Angelica'nın gösterdiği koltuğa otururken burnunu çekti ve "Yok canım, biraz keyifsizim, hepsi o kadar" dedi.

"Çok üzüldüm, teyzeciğim, çay alır mıydınız?"

"Yok, yok, böyle iyiyim canım." Derin bir nefes aldı ve ciddi bir ses tonuyla, "Aslında buraya çok önceleri açıklamam gereken bir konuyu seninle konuşmak için geldim" dedi. Teyzesinin sesindeki soğukluk şaşırtıcıydı. Yaşlı kadının yüzünde şimdiye kadar böylesine ciddi bir ifade görmemişti.

"Teyze, konu nedir?"

Dalgın dalgın bakan Leydi Dewberry yavaşça konuşmaya başladı.

"Sana daha önce annenin İskoçya'da iki yıl kaldığını anlatmıştım. Sana anlatmadığım, annenin orada kaldığı sürede bir evlilik yaşadığıydı.

Graham, bir şeytanın çekiciliğine sahip çok yakışıklı bir adamdı. Annen ona karşı koyamadı ve oraya gittiği yıl evlendiler. Büyükbaban, büyük kızının yaptığı korkunç hatadan habersiz Amerika'daydı. Ben evleneceğini biliyordum, zaten düğüne de katılmıştım.

Annen bana hep çok mutlu olduğunu söyledi. İskoçya'da çok güzel bir şatosu olan Graham'ın, geniş arazileri vardı. Annenin bana kalacağım büyük odayı gösterirken yüz ifadesini hiç unutamam..."

Angelica, teyzesinin konuşmasını kesmemek için kıpırdamadan duruyordu. Daha önce duymadığı bu hikâye ona pek inandırıcı gelmese de daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

"Haklıydım. Bütün endişelerim gerçek olmuştu. O adam normal değildi.

İlk başta hiçbirimiz fark etmedik, özellikle annen inanmak istemedi, ama ben anlamıştım. Onu, gecenin bir vakti evden gizlice çıkıp koşarak ormana giderken yakaladım... Onu gördüm... Adamın üzeceğini söyleyerek anneni uyarmaya çalıştım, ama o bana inanmadı." Leydi Dewberry'nin gözleri Angelica'ya bakarken alev alevdi. "O bana inanmadı."

Teyzesi kendisini biraz toparladıktan sonra daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Neyse ki, çok şanslıydık ve bir gün Graham ortadan kayboldu. Annen ondan umudunu kesince benimle Londra'ya gelmeye karar verdi. O zaman onun geri dönmesinin asıl nedenini bilmiyordum, fakat dönüşünden altı ay sonra Dimitri Belanov'la evlenince anladım."

Sonunda Angelica dayanamayarak sordu: "Neyi anladınız?"

"Senin için döndü Angelica. Senin babasız doğmanı istemiyordu ve tek şansının Londra'da hızlı bir evlilik yapmak olacağının farkındaydı."

"Ne?" Angelica'nın ağzından sadece bir fısıltı çıkabilmişti.

Angelica'nın yanına gelen Leydi Dewberry yüzünü ellerinin arasına alarak, "Ah canım, böyle normal olduğun için Tanrı'ya şükretmelisin. Biz çok şanslıyız, gerçekten çok şanslıyız. Eğer babanı tanısaydın... O bir canavardı!"

Teyzesinin kollarından sıyrılan Angelica ayağa kalktı. Kelimelerin kafasının içinde dönüp durmasına engel olamıyordu. Duyduklarına bir anlam veremiyordu.

Umutsuz bir şekilde Alexander'ı düşündü. O ne yapacağını bilirdi... Bütün bunların ne anlama geldiğini bilirdi.

"Angelica, nereye gidiyorsun? Bekle lütfen." Teyzesi peşinden gitmek için ayağa kalkmıştı, ama Angelica durmadı. Gözleri hayretle açılan Herrings'in önünden hızla geçerek kapının yanında bekleyen Kiril'i buldu.

"Alexander'a gitmeliyim" dedi ve cevap beklemeden arabaya bindi. Kiril arkasından takip etti.

"Sizi oraya götüremem Prenses, Alexander büyük olasılıkla..."

"Lütfen." Sözcük ağzından bir çığlık gibi çıkmıştı. "Lütfen Kiril, beni ona götür."

Kısa bir sessizlikten sonra Kiril başını arabanın penceresinden çıkarıp arabacıya talimat verdi. Araba hareket edince Angelica geriye yaslandı ve gözlerini kapattı.

Olamazdı. Babası onun gerçek babası değildi. Graham... Babası bir İskoç derebeyiydi ve o... o bir canavardı.

Alexander, Angelica'yı görmezden gelip Kiril'e bakarak öfkeyle konuştu "Burada ne işi var?" Onu limandaki üç katlı binaya doğru gelirken gördüğünde ilk önce mutlu olmuştu. Herkesi odadan çıkarmayı ve onu çılgınlar gibi öpmeyi istemişti.

Ancak kızın buradan hemen gitmesi gerekiyordu.

"Seninle konuşmalıyım."

Kiril ellerini kavuşturdu ve geri çekildi. Alexander'ın ona bakmaktan başka bir şansı kalmamıştı. Angelica olağanüstü güzel görünüyordu. Alexander dikkatli bakınca kızın yüzündeki endişeyi fark etti.

"Ne oldu?"

Angelica üzerinde açılmış haritalar olan bir masanın etrafında oturan vampirlere baktı ve "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

Alexander onun kolundan tutarak küçük bir odaya sürükledi.

"Konuş."

"Bu sabah, sana daha önce söylediğim gibi Mikhail'le konuşmak üzere eve gitmiştim, ama o evde yoktu."

Alexander sakinliğini güçlükle korumaya çalışarak kızı dinlemeye devam etti.

"Leydi Dewberry gelip de bana her şeyi anlattığında Mikhail'i bekliyordum... Yani bana babamın gerçek babam olmadığını söylediğinde!"

Alexander'ın kafası karışmıştı; şaşkınlıkla burnunu sıvazlamaya başladı.

"Angelica, saçmalıyorsun."

"Annem, Dimitri Belanov'la evlendiğinde başka bir adamdan hamileymiş."

"Anladım." Alexander bu haberin onu neden bu kadar perişan ettiğini anlamaya çalıştı. Evet, bu onun için bir şok olmalıydı, ama şu anda Dimitri Belanov ölmüştü ve artık yapacak bir şey yoktu. Eğer Angelica gerçek babasının kim olduğunu biliyor ve onu bulmak istiyorsa, o zaman belki durum farklı olabilirdi. "Peki ya baban, onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Sadece ilk adını biliyorum, ama öldüğüne göre kim olduğunu nasıl bulabilirim? Tabii Leydi Dewberry bana söylerse..."

"Angelica!" Artık sabrı taşmaya başlayan Alexander kızın sözünü kesmişti. Çok daha hassas ve sevecen olabilmeyi isterdi, ama daha fazla masum öldürülmeden Sergey'i ve vampir katilini bulması gerekiyordu. Alexander'ın zihnindeki öncelik buydu. "Bunları daha sonra konuşamaz mıyız?"

Angelica onun bu önerisine şaşırdı ve anlayamadı.

"Önemsemiyorsun."

"Elbette, seni önemsiyorum."

"Hayır, yani demek istediğim, aldırmadın."

Angelica başka bir dilden mi konuşuyordu? Gerçekten söyledikleri Alexander'a hiç mantıklı gelmiyordu.

"Neye aldırmıyorum, Angelica?"

Angelica'nın bakışlarında bir rahatlama oldu. Hafifçe güldü ve onuz silkerek, "Bilmiyorum, sanırım başka adamlar evlenmeyi planladıkları kızların aile geçmişlerini bilmek isterler. Sonuç olarak babam deli veya katil ya da..."

"Evlenmek mi?" Bu sözler Alexander'ın dudaklarından bir şey düşünmeden çıkmıştı. Odaya aniden çöken sessizlik adamın bu sözleri söylemekle büyük bir hata yaptığının ilk uyarısı gibiydi.

"Angelica, bilemiyorum, nasıl oldu da seninle evlenmek istediğim gibi bir düşünceye kapıldın anlamadım?" diye kararsız bir sesle konuştu Alexander. Lanet olsun, yine saçmalamıştı. Bu konuyu şimdi konuşmak istemiyordu. Daha geniş bir zamanda klanına karşı sorumluluklarından ona bahsedecekti.

"Benimle seviştin."

Alexander çaresizlikle anlatmaya çalıştı.

"Evet, seni istedim Angelica, hâlâ da istiyorum."

"Evet, ama sadece özel fahişen olarak, değil mi?" Bu şekilde konuşarak her şeyi bitirmişti Angelica. Nasıl bu duruma düştüklerini Alexander anlayamıyordu, ama genç kadının gözlerindeki acı, izin vermeyeceğini bildiği halde onu kollarına alma isteği uyandırıyordu. Şimdi yapamazdı, bu denli öfkeliyken olmazdı.

"Angelica bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ne aptalım, Tanrım ne kadar aptalım" dedi Angelica ve arkasını döndü. "Neden seninle Moskova'ya gelmemi istedin? Moskova'da ihtiyaçlarını karşılayacak yeteri kadar kadın yok muydu, Prens Kourakin?"

Adam sinirlenmeye başlamıştı. Sonradan pişman olacağı bir söz sarf etmemek için gözlerini kapatmış, öfkesinin geçmesini bekliyordu.

Alexander kapının sertçe kapanma sesiyle gözlerini açtı. Angelica gitmişti. Onun arkasından gitmek için bir adım attı, ama hemen durdu. Şimdi genç kadın çok duygusaldı ve onunla konuşmak şu anda çok akıllıca olmazdı. Kiril onu eve götürecekti ve Alexander, daha sonra işi bittiğinde neden böyle davrandığını Angelica'ya açıklayacaktı. Fakat şimdi içeri gitmeli ve Sergey'e kimin bilgi sızdırdığını bulmalıydı. Bu kadar uzun zamandır bulunamamasının nedeni, mutlaka birinin Sergey'e bilgi sızdırmasıydı.

29

Sergey salonda bir aşağı bir yukarı öfkeyle dolaşıyordu. Leydi Joanna, yirmi dört saatten daha uzun bir zamandır ona yeni bir haber getirmemişti. Sergey onun bir daha gelmeyeceğinden kuşkulanmaya başlamıştı, hem zaman da giderek daralıyordu.

"Nasıl olur da her şeyi yüzüne gözüne bulaştırırsın? Sana tek bir görev verdim, çok basit bir görev. Sadece o çocuğu öldürecektin ve bu da Alexander'ı çıldırtmaya yetecekti."

Karanlıkta vampir katilinin oturduğu yerden hiçbir ses gelmedi.

"Çocuk şimdilik çok iyi korunuyor. Şimdi hedefimizi yükseltmek zorundayız. O kadın planlarımızı mahvetti. Leydi Joanna'nın dediğine göre kadın şimdi prensin korumasındaymış ve onun evinde yaşıyormuş. O kadın Alexander'ın sevgilisi olmalı, yani ölmeli." Sergey, vampir katiline baktı ve içini bir nefret kapladı, ama bunu göstermemek için kendini zorladı.

"Bunu tek başına yapamazsın. O fahişeyi sana ben getireceğim ve senin yapacağın şey sadece onu öldürmek olacak. Bunu başarabilecek misin?"

Katilin ayağa kalkmasıyla bir hışırtı duyuldu ve katil masada duran hançeri aldı; bu, evet, demekti.

30

"Bugün Nicholas Adler'in, Margaret'ın evinde ne işi vardı?"

Angelica, geniş küvetin kenarındaki havluyu alarak vücuduna sardı.

"Kapıyı bile vurmadan buraya hangi cesaretle giriyorsun?"

Alexander, *daha önce görmediğim bir şey mi var*, dercesine Angelica'ya baktı ve sanki kız hiçbir şey söylememiş gibi, "Sana bir soru sordum Angelica" dedi.

"Ben de sana bir soru sordum." Angelica'nın, hiç de boyun eğecek gibi bir hali yoktu. Nicholas'la birlikte bir saat geçirmiş, çay içip sohbet etmişlerdi. Onun yanında kendini sahtekâr gibi hissetmişti. Onunla evlenmek zorunda olduğu gerçeğini unutmamıştı. Aslında, önünde dikilip öfkeden kudurarak ona bakan adamı istiyordu sadece. Ne olursa olsun onu unutmalıydı. Hatta belki Nicholas'ı sevmeyi de öğrenebilirdi zamanla... Kim bilir?..

Alexander yüksek sesle içini çekerken burnunu sıvazladı. "Burası benim evim. Ne istersem onu yaparım. Şimdi sen sorumu cevap ver bakalım."

"Nicholas'ı çaya ben davet ettim. Gelmesinin nedeni buydu."

Alexander kıpırdamamasına rağmen, Angelica onun kendini güçlükle tuttuğunun farkındaydı.

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" Konuşurken bağırmamasına rağmen Alexander'ın her an patlayacağını hisseden Angelica bu durumu hiç umursamadı.

"Bunun seni niye ilgilendirdiğini anlayabilmiş değilim."

Alexander kıza yaklaştı. Angelica onun tehditkâr ifadesi nedeniyle bir adım geri çekildi. Ondan korkmuyordu, ama kendine güvenemiyordu. Eğer Alexander ona dokunursa hemen gevşeyebilir ve evlenmek için yalvarabilirdi.

"Angelica sen benimsin. Bir başka erkekle çay içmen beni ilgilendirir."

"Senin değilim." Bu sözü söylerken attığı çığlık ikisini de şaşırttı, ama Angelica devam etti. "Ve bahsettiğin diğer adam bana evlenme teklif etti, ben de kabul ettim."

"Bu olamaz, değil mi Angelica? Seninle evlenemediğim için ona gidiyorsun."

"Benimle evlenmiyorsun! Arada fark var Alexander."

Odada dolaşan Alexander elini saçlarında gezdiriyordu.

"Seninle evlenemem Angelica, lütfen beni dinle." Ayağının dibindeki pufu işaret etti. "Biraz otur ve beni dinle."

Vücudunu saran havluya daha sıkı sarınan Angelica yarı çıplak olmasına lanet ederek öfkeyle pufa çöktü. Neden bu konuşma şu anda yapılıyordu; üzerinde elbiselerinin olmadığı, kendini bu kadar savunmasız hissettiği anda?

Alexander, "Irkımızın yok olmak üzere olduğunu biliyorsun" diye söze başladı.

Angelica başını salladı.

"Ve bizler sadece beş yüz yıl yaşadıktan sonra üreyebiliyoruz."

Angelica sabırsızlıkla "Alexander, ne demek istediğini söyle" dedi.

"İnsanlar ve vampirler çiftleşemezler Angelica. Ben vâris bırakmak zorundayım ve bunu seninle yapamam. Bir vampirle evlenmem gerekiyor."

Bu açıklamadan sonra Angelica sessiz kaldı. Vampirler ve insanlar çocuk yapamıyorlar... Yani hiçbir zaman Alexander'ın çocuğuna sahip olamayacaktı. Hiçbir zaman anne olmayacaktı, kollarında bebeğini tutamayacaktı.

Daima çocuk sahibi olmayı isteyen Angelica şimdi bunun asla mümkün olamayacağını anlıyordu. Bunu ne kadar istediğinin farkında mıydı?

Evet, şimdi evet, çocuk sahibi olmayı çok istiyordu, ama Alexander'ı daha da çok... Çocuksuz bir hayat kolay olmayacaktı ama Alexander'sız bir hayata katlanamazdı.

Karşısındaki adamın yıkılmış halini fark ettiğinde kendini daha da kötü hissetti. Onun da üzüldüğünü görebiliyordu; bu yüzünden okunuyordu ve bunu görmek Angelica'yı daha çok yaralıyordu. Alexander onu önemsiyordu, onu istiyordu ama yeteri kadar değil. Yeteri kadar değil...

Yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum Alexander" dedi. "Senin beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Bunu hiçbir zaman söyleme-

din, belki seviyorsundur, eğer öyleyse... Sadece beni yeteri kadar sevmiyorsun."

Adamın yüz ifadesi değişmedi, gözlerinde tereddüt ifadesi yoktu. Sanki Angelica'yı duymamış gibiydi, bu da dayanılmazdı.

"Lütfen beni yalnız bırak. Akşamki balo için hazırlanmalıyım, geç kalıyorum."

Alexander gitmeden önce bir an durdu ve ona baktı.

Angelica hiç kıpırdamadan pufun üzerinde otururken odanın soğuduğunu hissetti. Odanın karşı tarafındaki aynada gördüğü aksi sanki bir başkasına aitti. Umutsuz birinin görüntüsüydü, içi geçmiş birinin...

Angelica aynaya doğru yürüdü, havlu göğsünün üzerine kıvrılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi duvarlarda yankılandı ve ona geri dönerken üzerindeki havlu gevşedi ve vücudundan kayıp ayaklarının dibine düştü.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırarak gözlerinden süzülmeye başladı.

"Ağlamayı kes sersem kız. Tanrı aşkına kendini topla." Angelica elleriyle çenesinden süzülen yaşları kurularken, *keşke yaşlar beni duyabilseydi*, diye düşündü.

Angelica'nın gözleri aynada siyah bir noktaya takıldı ve onu temizlemek için yaklaştı.

Aynaya yaklaşırken siyah nokta hareket etmişti. Şaşkınlıkla, "Bu da ne?" derken göbeğine doğru baktı. Göbeğinin tam üzerinde de siyah bir nokta vardı.

"Olamaz."

Şaşkınlıkla yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran kara kaplı kitabı aldı. Çıplaklığını önemsemeden oturdu, aradığı şeyi bulana kadar kitabı karıştırdı.

"Vampirler belli bir yaşa gelip de hamile kaldıklarında atalarımızın işareti, göbeklerinin üst kısmındaki bölgede belirir."

Kitaptaki resme bakan Angelica gözlerini kapattı.

Resimde hilal şeklindeki bir ayın içinde bir daire vardı ve bu onun taşıdığı işaretin aynısıydı.

Göbeğindeki lekeyi eliyle ovalayarak çıkarmaya çalıştı, önce yavaşça sonra daha sertçe.

"Hadi canım..." diye homurdanırken bir yandan da lekeyi çıkarmaya çalışıyordu; teni kıpkırmızı olmuştu, ama lanet olası leke bir türlü çıkmıyordu.

Hamileyim. Bu kelime kafasının içinde sürekli dans ediyordu,

sonunda isterik bir şekilde gülmeye başladı. Bu olaydaki ironi muhteşemdi. Alexander onunla insanların vampirlerden çocukları olamayacağı için evlenemiyordu, ama şimdi işe bak ki... o hamileydi.

Şimdi ne yapacaktı? Nicholas'la bu durumda evlenmezdi. Beş parasız kaldıklarını Mikhail'e söylemek zorundaydı.

Ya kardeşi hastalanırsa? Lanet olsun! Alexander reddettiğine göre onunla da evlenemezdi... Alexander'ın onu sadece bebeği için istemesi ölümden de beterdi. Fakat ya Mikhail hastalanırsa? Belki her şeye rağmen Nicholas'la evlenebilirdi.

Babasıyla evlenirken annesi de hamileydi, ama bunu Nicholas'a yapamazdı. Annesi en azından normal bir bebeğe hamileydi.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Bir vampir doğuracaktı!

Dengesini kaybetti ve yere düşerek öğürmeye başladı.

31

Balo salonunda tanıdıklarından uzak durmaya dikkat eden Angelica, Mikhail'i bulmaya çalışıyordu. Gözü, arkadaşlarıyla neşe içinde konuşan Joanna'ya takıldı. Yabancılarla konuşup eğlenmeye pek hevesli olmadığından ters yöne, daha önce gördüğü bir bitkiye doğru yürümeye başladı.

Bu ona daha kısa bir süre önce arkasına saklandığı bitkiyi hatırlattı. Sanki aradan yıllar geçmişti. Alexander'ı ilk defa o bitkinin yanında görmüştü. Nicholas'la da orada tanışmıştı.

O bitkinin dev yaprakları arkasına gizlenmesinin, yaşamını içinde bulunduğu duruma getirecek şekilde değiştirmesi ne kadar garipti.

Angelica'nın yanına gittiği bitkinin gövdesi bu kez ince ve kırılgan görünüyordu. Gövdesindeki küçük lekeler muhtemelen hastalıktandı ve yapraklarının bir kısmı yeni çıkarken diğerleri sanki çok uzun süre güneşte kalmış gibi kıvrılmıştı. Ama yine de ayaktaydı.

Yaşam da öyle değil miydi? Ayakta kalmak, her şey altüst olurken ve dayanma gücü tükenirken.

"Dans edebilir miyiz?"

Dönüp bakınca tıpkı önceden olduğu gibi, birkaç adım ötede duran Nicholas'ı gördü. Angelica onunla yüzleşmeye ve onunla birlikte olamayacağını söylemeye henüz hazır değildi. Ama genç adam onun bir mazeret bulup da reddetmesine fırsat bırakmadan elini tuttu.

Angelica kendini sinirli ve suçlu hissediyordu, Nicholas'ı kandırması doğru olmazdı. Artık ne istihzaya, ne geniş yapraklara, ne de ay ışığında at gezintileriyle saklanmaya ihtiyacı vardı. Angelica Shelton Belanov, artık bütün dünyadan gizlenmekten sıkılmıştı. O, çok yakında anne oluyordu.

Dansa başladıklarında Nicholas, "Nasılsın?" diye sordu.

Monoton bir ses tonuyla cevapladı: "İyiyim, teşekkür ederim. Ya sen?"

Bir iki saniye sessiz kalan Nicholas'ın bir an için başka yöne kayan gözleri tekrar Angelica'ya döndü. "Sorununun ne olduğunu anlatırsan kendimi daha iyi hissedeceğim" dedi.

"Evet, haklısın, kendimi pek iyi hissetmiyorum, Nicholas. Sana anlatmam gereken bir şey var."

"Ne oldu aşkım? Seni bu kadar üzen nedir?"

Bu kadar sevimli olmak zorunda mıydı? Nicholas onu balo salonunda dans ederek döndürürken, o kaçıp gitme isteğini güçlükle bastırıyordu.

Yavaşça nefes aldı ve adamın yüzüne baktı.

"Seninle evlenemem, Nicholas."

Nicholas bir an sendeledikten sonra hemen toparlandı.

"Neden?"

Angelica ona söyleyebileceği bütün sebepleri düşünmüştü. Bir sürü mazeret bulmuştu, ama hiçbiri yeterli değildi. Ona karşı daima nazik davranan Nicholas gerçeği duymayı hak ediyordu.

"Ben hamileyim." Bütün vücudu kasılmıştı. Nicholas'ın onu orada bırakıp çekip gitmesine hazırdı. Belki ona bazı yaftalar yapıştıracak, hakaret edecek ve orada bir oyun sergileyecekti. Bunlara şaşırmayacaktı, hatta onu suçlamayacaktı. Her şeyin ellerinden kayıp gittiğini düşündü.

"Onunla evlenecek misin?"

Soru onu şaşırttı. Nasıl bu kadar sakin olmayı başarabiliyordu? Ona kızgın değil miydi?

"Hayır."

Angelica elini koyduğu omzun dikleştiğini ve erkeğin sakinleşmeye çalıştığını anlıyordu.

"Bu kararını yarın değiştirmeyecek misin?"

Angelica bu sorularla onun nereye varmak istediğini anlamadı, ama cevap vermeden edemezdi. O, bunu ve çok daha fazlasını hak etmişti.

"Belki o kişinin kimliğini gizlemem haksızlık, ancak sen onun ve benim asla evlenmeyeceğimizi bilme hakkına sahipsin. O beni istemiyor, Nicholas."

"Onu seviyorsun? Hayır... Buna cevap verme. Bilmek istemiyorum. Biz bunu halledebiliriz. Benimle evlen Angelica, şimdi hemen, bugün, senin çocuğuna baba olurum."

Gözlerinden yaşlar boşalan Angelica başını olumsuz anlamda salladı.

"Bunu yapamam Nicholas... Bunu yapamam..."

Nicholas onun sözünü kesti. "Bana bunu yapamayacağını söyleme. Eğer bu kararı sadece beni düşünerek alıyorsan, sana şunu söylemeliyim ki ben seni seviyorum. Bana yapacağın en kötü şey beni reddetmek olacak. Beni düşünme. Benimle evlenmek istemiyor musun?"

Keşke sadece kızsaydı, diye düşündü. Onun sesindeki korkunç acıyı hissetmektense öfkesiyle baş etmek çok daha kolay olacaktı.

"Çok üzgünüm, Nicholas."

Dansı kesen Nicholas onu salonun bir köşesine götürüp elini öptü. Adamın gözlerindeki ifade Angelica'nın içini acıttı.

"Onu seviyorsun." İleriye, dans salonuna açılan büyük kapılara gözünü diken Nicholas kızın yüzüne hiç bakmadan konuştu. "Seni bırakmak istemiyorum, fakat gitmek zorundayım. Kalbim acıyor, Angelica. Kalbim senin acıların ve benim acım için yaralandı. Seni ve çocuğunu kabul edeceğimi söyledim, fakat benimle evlenip pişmanlık duymanı asla istemem."

"Nicholas..." Angelica, alnına düşen saçını eliyle itip yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Çok üzgünüm sevgilim, seni gerçekten hiçbir şey söyleyemeyeceğin zor bir duruma düşürdüm. Kararını değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Eğilerek selam veren Nicholas hızla uzaklaştı.

Buz gibi bir banyo yapmışçasına ürperen Angelica'nın elleri titriyordu.

"Angelica?"

Bugün hiç huzur bulamayacak mıydı? Angelica yüzünde sahte bir gülümsemeyle kardeşine döndü ve yavaşça, "Her yerde seni arıyordum" dedi. Biraz önce, iyi bir adamın, mükemmel bir adamın kalbini kırmıştı. Tanrım, yorganın altına girip uyuyabilseydi. Para uğruna evlenemeyecekti. Şimdi hamileydi ve Mikhail'e beş parasız kaldıklarını söylemenin bir yolunu bulmalıydı!

Mikhail kaygısızca gülümsüyordu. Angelica kendini onun kollarına atmayı ve bir zamanlar söz verdiği gibi bütün canavarları öldürmesini istemeyi düşündü.

"Özür dilerim, seni bekletmeyi istemezdim. İyi ki düşesle birlikte geldin, zira ben evde bir süre mahsur kaldım."

"Gerçekten mi, ne oldu?" Angelica, boş balkona göz atıp kardeşini hava almak için tek başına burada olduğuna nasıl inandı-

rabildiğine şaştı. O kadar çok yalnız kalmak istiyordu ki, bunun için her türlü yalanı söylemeye hazırdı.

"Gerçekten çok tuhaf bir şey oldu. Tam evden çıkarken Bay Hoisington geldi, onu hatırlıyorsun değil mi? Babamızın avukatıydı."

Angelica'nın yüreği ağzına gelmişti, nefesini tuttu.

"Bay Hoisington gemilerle ilgili abuk sabuk şeyler anlattı. Gemiler bulunduğu için Tanrı'ya şükretmeliymişim. Söyledikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ancak adamı oturtup sakinleştirdikten sonra ne dediğini anladım. Gemilerimiz geri dönmüş ve getirdiği mallar sayesinde şirket, tahmin edilenin çok üzerinde kâr etmiş." Mikhail kaşlarını kaldırıp pis pis sırıttı. "Şimdi bu ganimetimizle sanırım hemen mücevhercilere koşarsın."

Angelica duydukları karşısında öylesine rahatlamıştı ki bacaklarını pelte gibi hissetti. "Mikhail, biraz hava almaya ihtiyacım var."

Hemen ciddileşen Mikhail onun kolunu tuttu. "İyi misin?"

"Evet, evet sadece burası çok havasız. Temiz hava bana iyi gelecek, bundan eminim."

Balkona çıktılar, ama Angelica hâlâ keyifsizdi.

"Mikhail, sana kabalık etmek istemiyorum, ama beni yalnız bırakırsan çok daha iyi olacak."

Karanlık bahçeye bakan Mikhail kaşlarını çattı. "Bunun hiç de akıllıca olacağını sanmıyorum, Angelica."

"Lütfen, çok fazla kalmayacağım" diye söz verdi Angelica. "Sadece iki dakika ver bana, daha sonra gidip düşesin etrafını saran dedikoducu kadınların arasına karışacağım."

İsteksizce başını sallayan Mikhail balo salonuna geri döndü. "Çok kalma."

"Kalmayacağım." İçerideki kalabalığa arkasını dönen Angelica sessizce içini çekti. Duyguları o kadar karmaşıktı ki mantıklı düşünmekte zorlanıyordu.

İçeriden kimseye görünmemek için balkonun sağ tarafına gitti, tırabzana dayandı, yüzü gölgede kalmıştı. Çok yorgundu; partilerden ve balolardan çok sıkılmıştı. Bütün bu tehlikeli entrikalardan, vampirlerden ve insanlardan çok yorulmuştu.

"Özgürlük." Bu sözü saygıyla tekrarladı. Artık evlenmek zorunda değildi. Daha fazla giyinip süslenmek ve dans etmek zorunda değildi. Kır evine geri dönebilirdi. Orada çocuğunu yetiştirip her şeyi unutabilirdi. Nicholas'a çektirdiği acıyı unutabilirdi, buradaki bütün entrikaları unutabilirdi... Alexander'ı unutabilirdi.

Asma yapraklarıyla kaplı balkona dayanarak gölgede kalan

toprağa baktı. Burada yalnız olmak bir anlamda meydan okumaktı, yanlış bir şeyler yaparak acılarından kurtulmak istemişti. Bunun da bir anlamı var mıydı?

"Merhaba, Prenses, kendimi takdim etmeme izin verin. Benim adım Sergey."

Angelica balkondan aşağı doğru sürüklenirken ancak nefes alabilecek zaman bulabildi.

"Angelica nerede?"

Margaret sesin geldiği yöne döndü. "Alexander? Ne zaman geldin, seni haylaz adam? Gerçekten de öylesin, değil mi?"

Alexander gözleriyle balo salonunu tararken kadının sözünü kesti. "Margaret, gerçekten kibarlıkla kaybedecek zamanım yok. Angelica'yı arıyorum. Nerede o?"

Düşes hemen ciddileşti ve "Biraz evvel Nicholas'la dans ediyordu. Sanırım buraya gelmek üzeredir" dedi.

Alexander kaşlarını çatarak dans pistine baktı. Onsuz olamayacağını anlaması için çok kısa bir süre yetmişti ve Angelica hep bir adım ötedeydi. "Nicholas'la ne işi var?"

"Adam onun nişanlısı, onunla dans etmesinden daha normal ne olabilir?" Margaret de dans pistine bakarak kızı gibi gördüğü Angelica'yı bulmaya çalıştı.

"Artık değil."

"Bu da ne demek?" Düşes yanında duran adama bakakalmıştı. Alexander az önce öfkeliydi, ama şimdi sakinleşip eski haline dönmüştü.

"Demek istediğim, daha fazla onun nişanlısı olmayacak."

Margaret bu haberle kaşlarını çattı. "Neden olmayacak?"

"Çünkü benimle evlenecek."

"Nasıl?" Margaret istese bu kadar şaşırmış davranamazdı. "Ne demek istiyorsun?"

Margaret, Alexander'ın pisti son kez gözleriyle taradığını ve sonra kendisine doğru döndüğünü gördü. Gördüğü karşısında şaşkınlıkla ona doğru bir adım attı. Alexander Kourakin, duygularını göstermeyen adam, kontrolünü hiç elden bırakmayan adam, gülümsüyordu.

"Ondan benimle evlenmesini isteyeceğim."

"Sen ne diyorsun?" dedi karısının bir adım gerisinde duran James.

Margaret inanmayarak, "Alexander, Angelica'ya evlenme teklif edecek" dedi.

James bir karısına, bir arkadaşına baktı ve sonra kaşlarını çattı. "Hiçbir zaman çocuğun olamayacak."

"Angelica yanımdayken doğru düşünemiyorum, fakat o yanımda yokken hiçbir şey düşünemiyorum. Klanıma karşı ilk görevim çocuk vermekten ziyade iyi bir lider olmak. Angelica olmadan ben olamam ki..."

James arkadaşının sırtına vururken hepsi gülüyordu. "Harika, yemin ederim sen ona âşıksın, öyle değil mi?"

Şaşırma sırası Alexander'daydı.

Kocasının çenesine bir öpücük konduran Margaret da onlara katıldı. "Sanırım bunu kendisi de yeni anladı."

James etrafına baktı. "Peki ama Angelica nerede?"

"Dans ediyordu..."

Alexander'ın zihninde bir ses yükseldi.

Alexander!

Margaret'ın konuşmasını keserek, "O burada. Şimdi sesini duydum!" dedi Alexander.

James sağa sola bakındı. "Ortalarda gözükmüyor, Alexander. Merak etme, Kiril ya da Mikhail muhtemelen onunla beraberdir. Birazdan buraya gelir."

Mikhail Belanov, endişeli bir halde yanlarına geldi "Düşes?"

"Merhaba Mikhail, bir sorun mu var?" Margaret genç prensin yüzündeki endişeyi fark etmişti.

"Pek sayılmaz." Özür dileyerek adamlara baktı ve devam etti. "Kardeşimi bulamıyorum. Biraz evvel balkondaydı, temiz hava almak istediğini söylemişti, sonra ortadan kayboldu."

Alexander midesinde rahatsız edici bir his duydu. Ters giden bir şeyler vardı, bir şeyler...

Alexander!

Alexander koştu.

32

"*Alexander!*" Angelica boğazında düğümlenen bir acıyla defalarca ona ulaşmak için haykırdı.

Sergey dişlerini Angelica'nın yumuşak bedeninden çekti ve onu düşmesi için yere bıraktı. Fahişe tahmin ettiğinden daha güçlü savaşmış ve onun en sevdiği gömleğini yırtmıştı.

"Uğursuz küçük fahişe!"

Elbisesi paramparça olan Angelica, adamın ayağının dibinde yatıyordu. Sergey onu yerden kaldırırken inledi. Kumaş üzerinden kayarak ince narin bedenini açığa çıkardı. Tek hissettiği şey boğazındaki acıydı. Soğuğun, ayağının altındaki nemli çimenlerin ya da uzaktan gelen müziğin farkında değildi. Gelişigüzel yerleştirilen lambalar bahçedeki çiçekleri ve havuzu aydınlatıyordu, ama o hiçbirinin farkında değildi. Tek hissettiği acıydı.

Zalim eller elbisesini yakaladı. Angelica keskin tırnakların kumaşı parçalarken vücudunu da kestiğini hissetti.

"Ne yapıyorsun?"

Sergey'in iri bedeninin arkasından tanıdık bir ses duyunca yukarı doğru baktı.

"Onu güçsüz bırakıyorum, böylelikle senin işleri berbat etme ihtimalini ortadan kaldırıyorum" dedi Sergey omzunun üstünden.

"Bırak onu, kaçamaz."

Angelica şaşkınlıkla Sergey'in kendisini bıraktığını ve sesin geldiği yerde karanlıklar içinde gizlenen kişiye doğru döndüğünü gördü.

"O halde çabuk yap, onu öldür ve hemen partiye dön. Pek yakında kanın kokusunu alıp buraya gelirler."

Angelica, katilin bir ışık huzmesine girmesiyle keskin bir cismin parlayarak ona doğru hareket ettiğini gördü.

"Neden?" Başı dönen Angelica yeşil balo elbisesi içindeki kadı-

mı gördüğünde boğazından hâlâ hafifçe kan akıyordu.

"Bunu bir gün yapmamak için hep dua ettim, fakat sen beni hayal kırıklığına uğrattın, Angelica. Senin de baban gibi bir canavara dönüşeceğini tahmin etmeliydim!"

Sergey'in aradan çekilmesiyle gözlerinin önündeki perde kalktı.

"Anlayamıyorum. Dewberry Teyze, lütfen, bir doktora ihtiyacım var."

Leydi Dewberry diz çökerek kulağına yaklaşırken, Angelica onun garip kahkahasını duyarak sersemledi.

"Senin baban ortadan kaybolmadı, Angelica. Onu ben öldürdüm. Ben öldürdüm, çünkü o bir vampirdi. Şimdi de seni öldüreceğim, çünkü sen de bir canavarsın!"

Angelica kafasının üzerinde teyzesinin havaya kaldırdığı hançeri gördü ve üzerine çöken karanlığa teslim oldu.

Balkondan aşağı atlayan Alexander bahçenin karanlığına doğru koştu. Sergey'in izi çabucak kaybolmasına karşılık kan kokusu oldukça keskindi. Bahçenin karanlık köşesine ulaştığında Angelica'nın teninin tatlı kokusunu duymamaya çalıştı, fakat bundan kaçış yoktu.

Angelica'yı çimlerin üzerinde boynundan kan akarken gördüğünde beyninin uyuştuğunu hissetti.

Onun yanına çömeldi ve acı dolu bir sesle, "Angelica" dedi. Gözleri yarıaçık olan Angelica'nın bilinci yerindeydi, fakat gözlerinde büyük bir acı vardı. Bunu görüyordu, fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey!

"Sana hemen doktor getireceğim aşkım; iyi olacaksın, sakın merak etme."

Angelica konuşmaya çalıştı, ama dudaklarından sadece bir hırıltı çıktı "*Aaa...*"

"Hayır, sevgilim, şimdi dinlenmelisin..." Alexander'ın sözleri bir çığlıkla kesildi, ardından göğsünde derin bir acı duydu. Angelica'nın korku dolu gözlerini gören Alexander, uzun bir hançerin göğsüne saplandığını hissetti.

"Ölmelisin, Tanrı'nın cezası pislik!" Leydi Dewberry'nin delice çığlığı Alexander'ın kulaklarında ve bahçede çınladı.

"A... Alex..." Angelica yüzünü Alexander'a yaklaştırırken gözyaşları çenesinden süzülüyordu. Adam kolunu arkaya atarak hançeri kabzasından yakaladı ve çekerek kendi bedeninden çıkardı.

Leydi Dewberry "Hayır!" diye bağırıp hançeri tekrar ele geçirmek için adamın üzerine doğru atıldı. Onu öldüğünden emin ola-

na kadar hançerlemek istiyordu. Alexander hiç kıpırdamadı; bedeninde hareket eden tek yeri sağ eliydi.

Hançer, Leydi Dewberry'nin tam kalbine saplandı. Ölen vampir katili kenardaki çalılıklara yuvarlandı.

"Alexander?" Yanlarına gelen James baygın haldeki Angelica'ya baktı.

Alexander, "Onun bir doktora ihtiyacı var" diye haykırdı. Göğsünden çıkan hançerin yarası iyileşirken alev alev yanıyordu.

Diğerleri geldiği sırada James, Angelica'nın kalp atışlarının yavaşladığını fark etti. Boynundaki kan kurumuştu, fakat kalbinin yanındaki hançer yarası iyileşecek gibi görünmüyordu.

Joanna, arkadaşının yanına koşarken feryat ediyordu, "Angelica!" Angelica'nın boynundaki izi gördü ve titremeye başladı.

"Onun nerede olduğunu biliyorum."

Alexander, James ve Margaret donakaldı; beklenen söz Kiril'den geldi: "Gidelim."

Joanna ve Kiril gecenin karanlığında kayboldular.

"James, doktor lazım!" Alexander'ın yüzü duyduğu derin acıyla kasılmıştı. James başını iki yana salladı. Artık çok geçti.

"Artık çok geç."

Arkadaşını dinlemeyen Alexander hızla gömleğini yırttı. Genç kadının başını dizlerine alıp onun yırtılan giysilerini çıkardı ve yırtık gömleğini tampon yaparak göğsündeki derin kesiğin üzerine bastırdı.

Evden nefes nefese gelen Mikhail, "Alexander? Neler oluyor?" dedi haykırarak. "Deli gibi fırladın ve sonra... Angelica!"

Mikhail, kız kardeşinin yerde yattığını görünce Alexander'ı iterek uzaklaştırmaya çalıştı, ama James buna engel oldu.

"Beni bırak, yoksa yemin ederim seni öldürürüm!"

Alexander acılı gözlerle öfkeden deliye dönen Mikhail'e baktı. "Kanı durdurmaya çalışıyorum! Şimdi toparlan. Eğer şimdi kalp krizi geçirip de, Angelica iyileşince onun üzülmesine sebep olursan, yemin ederim seni öldürürüm!.."

Yüzü kül kesilen Mikhail mücadele etmeyi bıraktı ve Alexander'ın elinden kurtuldu.

Mikhail, kardeşinin yanına çökerken, "Doktora haber verdiniz mi?" dedi bir hastanın ses tonuyla.

"Kan yavaşladı ama çok kan kaybetti, doktorun buraya zamanında gelmesi mümkün değil." Alexander'ın sesi acı doluydu. İlk kez kendine Angelica'nın öleceğini itiraf ediyordu. Mikhail'in hıztanan kalp atışları kafasında yankılandı ve Alexander'ı yakasından yakaladı. "Sakinleş!"

Mikhail onun ellerini yakasından iterken, Margaret ileri atıldı. "Alexander, lütfen."

"O ölmeyecek!" Üzüntüden beyni uyuşan Mikhail, kız kardeşini kollarının arasına aldı ve kaldırmaya çalıştı. Alexander omzundan tutarak onu durdurdu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Onu buradan götürüyorum, bırakın gidelim!"

Alexander ayağa kalkmaya çalışırken "Hayır" dedi. Kendine gelmesi tahmininden uzun sürmüştü. Kana ihtiyacı vardı.

"Sen yaralısın!" Mikhail, arkadaşının göğsündeki kanı görünce kekeleyerek konuştu.

Alexander yarayı eliyle kapatıp güçlüymüş gibi konuşmaya çalıştı.

"Ben iyiyim sadece küçük bir çizik."

"Gerçekten de küçük bir çizik. Sen Prens Kourakin çok yakında öleceksin."

Yüzyıldır duymadığı bir ses kulaklarında çınlayınca, Alexander gözlerini kapattı. Kiril ve Joanna, Sergey'i getirdiklerinde yüzleri ifadesizdi.

"Sana meydan okuyorum, Doğu Klanı lideri!"

Margaret öfkeyle kükredi. "Kimse seninle dövüşmeyecek, Sergey. Sen liderler tarafından yargılanacaksın!"

Sergey'in kahkahası sessizliği bozdu. "Kanunlara göre bir lider kendisine meydan okunduğunda bunu reddedemez."

Alexander, şaşkın şaşkın bakan Mikhail'e dönerek, "Kız kardeşini al ve buradan uzaklaş" dedi yavaşça.

"Dövüşmek zorunda değilsin!" Margaret'in bu sözü, Sergey saldırıya geçtiği için boşunaydı. Bu saldırıyı bekleyen Alexander yana çekilip Sergey'in hamlesini savuşturduktan sonra onu yakalayıp birkaç metre öteye fırlattı.

Alexander bu müdahaleden sonra, "Haydi Mikhail" diyerek oradan uzaklaşması için adamı uyardı. Sergey toparlanıp Alexander'ın etrafında dönmeye başladı.

"Ne oldu büyük lider? Göster kendini!" Sergey bu sözleri söylerken keyifle sırıtıyordu.

"Ben de..." Mikhail'in sesi Alexander tarafından kesildi.

"Hemen şimdi diyorum sana!" Alexander, sırıtan vampire saldırırken sivri dişleri ay ışığında parlıyordu.

Mikhail dehşet içinde, iki adamın inanılmaz bir güçle birbirlerine saldırıp havada çarpıştıklarını gördü. Dişler, kan... Adamlar havada! Mikhail hareket edemiyordu, gözleri ölümüne savaşan iki vampire kilitlenmişti.

"Mikhail çekil!" Bu, Joanna'nın sesiydi. Mikhail, onun geldiğini duymamıştı, ama şimdi sol tarafa baktığında başkalarının da karanlıkta beklediğini fark etti: Düşes, dük, Alexander'ın yanından hiç ayrılmayan Kiril ve yeni geldikleri belli olan diğerleri. Sanki transtan çıkar gibiydi. Kız kardeşinin cansız bedenine baktı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Ben..."

Isabelle Mikhail'in kolunu tuttu. "Açıklamalar için sonra zaman olacak, şimdi geri çekil."

Mikhail başını salladı ve kardeşini kollarının arasına almaya çalıştı. Bu arada sağında beliren Kiril, genç kadını onun kollarından aldı. Mikhail ne olduğunu anlamamıştı, bu adamların kim olduklarına dair hiçbir fikri yoktu, ama onlara karşı koyma şansı olmadığını anladığından geri çekildi.

Başı bir ağaca çarptığında bütün vücudunda keskin bir acı duyan Alexander, yarasının kanamaya başladığını fark edince lanet okudu.

Başını sallayıp toparlandı ve Sergey'e doğru bir hamle daha yaptı. Sergey büyük bir taşı alıp ona fırlattı, Alexander yana sıçradı; böylece taş sadece kulağını sıyırdı. Alexander hemen ayağa kalktı.

"Alexander!" Bu James'in sesiydi. Alexander arkadaşlarının etrafta olduklarını ve o istemeyene kadar Sergey'e dokunmayacaklarını biliyordu.

Onlardan bunu istemeyecekti. Sergey ellerini Angelica'ya sürdüğü an konu özel hale gelmişti.

Sergey'e bağırdı: "Teslim ol!"

Yaralanmıştı ve çok kanaması vardı, ama bunların hiçbir önemi yoktu. Angelica'nın kanlı bedeninin görüntüsü zihnini bulanıklaştırıyordu ve tek hissettiği, büyük bir öfkeydi. Bu öfke yaralarını uyuşturuyor, onu daha da güçlü kılıyordu.

"Teslim olmak mı? Sana mı Alexander? Neden öyle bir şey yapayım ki?" Hırlayarak konuşan Sergey'in gözleri delice bir ifadeyle kıpkırmızı parlıyordu. Alexander'ın tahmin ettiğinden daha kuvvetliydi ve büyük olasılıkla da bu vahşetin sebebi insan kanı içmesiydi.

Üç adımda Alexander, havaya fırladı ve Sergey'in üzerine atladı. Elleri birbirlerinin kollarına kenetlenmiş, köpekdişleri uzamıştı. Alexander tüm bedenini zorlayarak Sergey'i yere yapıştırmaya çalıştı.

Karşı taraftan gelen güçlü bir tekmeyle neredeyse düşüyordu,

ama karşı koydu ve rakibinin dizleri üzerine çökmesini sağladı. Sergey, onun bacaklarını yakaladı ve üzerinden atmaya çalıştı, ama bu Alexander'ın sadece birkaç kemiğini kırdı.

Alexander dirseğini Sergey'in kulağını geçirince Sergey sersemledi. Bundan faydalanan Alexander, onun boğazına yapıştı.

"Alexander!"

Sergey'in sesinde korku vardı, ancak Alexander acımasızca onun yumuşak boynunu sıkmaya başladı.

"Lütfen."

Bu ümitsiz bir yakarıştı. Alexander, çevresini saran vampirlere baktı ve Angelica'nın Kiril'in kollarındaki cansız bedenini gördü. İçinden intikam duygusu yükseldi.

"Merhamet dilenmek için çok geç." Konuşmasını bitirdikten sonra dişlerini Sergey'in boynuna geçirdi. Sergey'in parmakları ellerini tırmaladı, artık faydasızdı.

Alexander ağzına dolan kanı tükürdü. Vampir kanı onları hastalandırırdı. Dişlerini tekrar onun etine gömerken kollarındaki adamın damarlarından yaşamın çekildiğini hissetti.

Sergey'in kolları iki yana düşünce, Alexander hainin cansız bedenini yere bıraktı.

Margaret diğer klan üyelerine, Sergey'in bedenini almalarını işaret ederken James, Alexander'ın yanına geldi. Alexander, Sergey'i öldürmemişti, Margaret, onun bunu yapmayacağını biliyordu. Dövüşerek birini öldürmek yasak olduğundan Margaret de vampir yasalarına sıkı sıkıya bağlı olan eski arkadaşının ne olursa olsun bunu yapmayacağını biliyordu.

Sergey yargılanacak ve vampir yasalarına karşı geldiği için asılacaktı.

"Alexander." James sustu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Alexander tek bir söz etmeden Kiril'e doğru yürüdü. Bedeni çabucak iyileşiyordu, ama yüreği yanıyordu.

"O..." Sözcükler boğazında düğümlenmişti. Kiril kollarındaki kadını yavaşça prensin kollarına bıraktı.

Angelica'dan gelen hafif bir soluk Alexander'ı umutlandıramadı. Diğerleri sessizce beklerken Alexander onu kollarında tutuyordu.

"Alexander!" Margaret yumuşak bir sesle arkasından seslenmişti. Alexander dinlemek istemedi, düşünmek istemedi, sadece kollarında Angelica'yı hissetmek istedi.

"Alexander..." Margaret'ın sesindeki hüzün beyninde bir anıyı tetikledi. Angelica'nın sesini. Onun sesini balo salonundan duymuştu. Onun adını söylemişti, umutsuzca onu çağırmıştı... Bu na-

sıl olabilirdi? Bu tip bir iletişim sadece eşler arasında mümkündü... Vampirler arasında.

"Bu nedir?" Margaret, Angelica'nın vücudunu işaret ediyordu. Genç kadının yanına yaklaşarak üstündeki yırtılan giysileri çıkardı. Angelica'nın vücudu gecenin karanlığında ortaya çıktı.

"Alexander?"

Alexander, Angelica'nın göbeğindeki işarete bakarken James yanına geldi.

"Olamaz!" Margaret kafasını sallayarak elini kendi göbeğinin üstüne koydu.

"O benden önce kimseyle birlikte olmamıştı" diye fısıldadı Alexander.

James bahçede toplananlara bir göz attı ve herkesin yeterince uzakta olduğundan emin oldu. O da gördükleri karşısında gözlerine inanamıyordu. "Düşündüğün şey mi?.. Ne söylemek istiyorsun?"

Alexander üzüntüyle Margaret'a baktı. "O gerçek babasının kim olduğunu bilmiyordu... Bu mümkün olabilir mi? Nasıl?"

Gördüklerini yorumlamaya çalışan Margaret donup kalmıştı. Vampirler ve insanlar hakkında bildiği her şey, bu bebeğin Alexander'dan olmaması gerektiğini söylüyordu... Ama kadınca sezgileri "evet" diyordu. "Nasıl olabileceğini bilemiyorum, fakat bunun gerçek olduğuna inanıyorum."

Alexander kalbini dolduran bu umuda karşı koyamadı ve tereddüt etmeden Mikhail'i çağırdı.

"Yardımına ihtiyacım var."

Mikhail öne çıktı ve hareketsiz durdu. Önündeki adamın kim veya ne olduğunu bilmiyordu, kalbinin kontrolden çıkmaması için çaba harcıyordu. Ama bütün bunların hiçbiri Alexander'ın yanına gitmesini engelleyemezdi, çünkü onun kollarının arasındaki kendi kız kardeşiydi.

"Ne yapabilirim?.."

"Kana ihtiyacı var." Alexander gözünü kırpmadan konuşmuştu. Joanna ve Kiril birbirlerine bakarken diğerleri de yaklaştılar.

Mikhail'in yüzünden korku ve güvensizlik okunuyordu. Alexander onun ruh halini anlıyordu, ancak kaybedecek zaman yoktu.

"Ona kendi kanımı verebilirim ama onu iyileştirmez. Buradaki tek insan sensin, Mikhail. Senin kanın olmazsa o ölecek. Angelica ölecek." Kollarındaki kadına bakarak iç çekti. "Seni bu konuda zorlamak istemem, ama yapacağım."

James kulaklarına inanamayarak, "Alexander, Tanrı aşkına ne

yapıyorsun?" dedi. Arkadaşının aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştı.

Alexander ona aldırmadı, gözlerini Mikhail'den ayırmıyordu. Mikhail bu isteği başıyla onaylamadan önce biraz bekledi.

"Nasıl?"

Alexander diz çöktü ve Angelica'nın çıplak bedenini yavaşça yere yatırdı. Mikhail'e yanına gelmesini işaret etti, onun kolunu aldı ve gömleğinin alt kısmını yırttı.

Alexander Mikhail'i uyardı. "Biraz acıyacak."

Mikhail, şu anda eskisinden de daha yabancı olan adama baktı. Her nedense ona güveniyordu. Belki bunun nedeni, onun gözlerinde gördüğü endişeydi. Belki de aşktı.

"Onu kurtar."

Alexander, Mikhail'in yüzünü başka tarafa çevirdi ve köpekdişlerinin uzamasına izin verdi. Mikhail'in, iki sivri dişi görerek korkmasına fırsat vermeden dişlerini onun bileğine gömdü.

Alexander, Mikhail'in bileğini Angelica'nın dudaklarına götürdüğünde Mikhail'in yüzü bembeyaz olmuştu.

James öne çıkıp, "Alexander, ne yapıyorsun?" derken Margaret onu, kolunu tutarak durdurdu. "Margaret?"

Margaret yavaşça, "Denemek zorunda" dedi. Alexander'ın yaptığının bir faydası olacağına inanmıyordu, ama arkadaşının sevdiği kadının öldüğünü kabullenmesi için her şeyi denemesi gerekiyordu.

Vampirler üç kişinin etrafında toplandıklarında hava ısınmıştı. Saniyeler ilerliyor, şafağın ilk ışıklarıyla ortalık aydınlanıyordu. Mikhail sessizliği bozdu.

"Yaralar!"

Joanna hızla Angelica'nın yanına diz çöktü. Kızın boynundaki iz tamamen kaybolmuştu, kalbinin az üzerindeki yara da kapanıyordu. Fakat bunun anlamı...

"Alexander!" Margaret saygıyla fısıldadı.

James, Angelica'nın yüzüne baktı. Biraz evvel solgun olan kızın yüzü şimdi sağlıklı görünüyordu. Mikhail gördükleri karşısında neredeyse bayılacaktı.

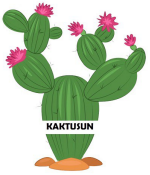
"O da bizden biri mi?" diye sordu Joanna sonunda dayanamayarak.

Sevdiği kadının göbeğinin üzerindeki ırklarına ait eski sembole bakan Alexander'ın gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Hayır, o bir Kutsanmış."

Angelica gözlerini açtı.

33

Angelica bir elini göbeğinde gezdirirken diğer eliyle Alexander'ın elini sıkıca tutuyordu. Son haftalar, onun için çok zor olmakla beraber aynı zamanda olağanüstü geçmişti. Çalılıkta ölümden döndükten sonra Polchester Hall'e dönmek istemiş ve Alexander da onun isteğine uymuştu. Alexander ve erkek kardeşi de onunla birlikte gelmişlerdi.

Teyzesinin, babasını öldürdüğü gerçeğini kabullenmek oldukça zor olmuştu. Kutsanmış olabileceğini kabullenmekse daha da uzun sürmüştü. Angelica bütün iyi niyetiyle bu fikre karşı direnmişti, ancak Margaret başka türlü Alexander'ın bebeğini karnında taşımasının olanaksız olduğunu söyleyerek onu ikna etmişti.

İyi misin?

Alexander'ın sesi, onu kendine getirdi. Onunla zihinden konuşmaya hâlâ pek alışamamıştı. Nerede olursa olsun onunla iletişim kurabiliyordu, onun gerçek ruh ikiziydi.

Alexander'a duyduğu aşk her şeyi değerli kılıyordu, ne var ki korkmadan da edemiyordu. Etrafındaki yüzlerce tanımadığı yüze baktı. Hepsi oraya onu görmeye ve kehanetin doğruluğuna şahitlik etmeye gelmişlerdi. Kehanetin kendisi olmak korkutucuydu, etrafında yüzlerce vampir varken bir taş platformda ayakta durmak korkutucuydu.

Korkman için bir neden yok.

Angelica başıyla onayladı. Rüzgâr esti, saçlarını arkaya uçurdu, üzerindeki siyah pelerin karnının üzerine yapıştı.

"Angelica?" James uzun konuşmasını bitirdikten sonra ona döndü. Angelica'ya ileri çıkmasını ve taş platformun ucunda durmasını söyledi. Böylece efsaneye şahitlik yapmak için gelen herkes onu görebilecekti. Angelica yanında duran diğer iki lidere

bakti. İsmail bir akraba gibi saygıyla ona bakarken, Isabelle gülümseyerek onu cesaretlendirdi.

Tamam mı, sevgilim?

Alexander'ın elini bırakmayacağını anlayınca rahatladı. Yanında o olduktan sonra her şeyi yapabilirdi. Kalabalığın içinde Joanna ve Kiril'i gördü. Arkadaşı Sergey'e suç ortaklığı yapmaktan yargılanıyordu, fakat daha sonra onun yakalanmasına yardımcı olduğu için cezasında indirim yapılmış ve Alexander'ın açık hapis dediği cezaya çarptırılmıştı. Törenden sonra Romanya'da elli yıl hapis hayatı yaşayacağı malikâneye götürülecekti. Joanna cezayı hiç ses çıkarmadan kabul etmişti. Arkadaşı ona gülümsedi, fakat Angelica ona karşılık veremeyecek kadar heyecanlıydı. Oradaki herkes sanki Angelica'nın bir şey yapmasını veya söylemesini bekler gibiydi.

Ne yapmam gerekiyor? Alexander'ın yardım edeceğini düşünerek bunu heyecanla onun zihnine yolladı.

Bu tamamen sana kalmış, sevgilim.

Ne demek istiyorsun? Alexander bana yardım et. Ne diyeceğimi bilmiyorum!

Tüm çılgınca düşünceleri sessizlikle karşılandı. Angelica elini yavaşça Alexander'ın avucundan çekti. Korkmayacaktı, bu insanlar onun insanlarıydı. Babası onlardan biriydi ve çocuğu... Çocuğu da onlardan biri olacaktı.

Ağlamamak için gözlerini kapattı, elini gezdirdiği karnını sıkıca kavradı. Bebeği onlardan biriydi.

"Kutsanmış!" Kalabalıktan bir ses yükseldi. Angelica gözlerini yavaşça açtı. Kalabalık diz çöküyordu; vampirler birer birer diz çöküyorlar, başlarını eğiyorlardı. Telaşlanarak bir hata yaptığını düşündü, Alexander'a döndü ve onun da diğer liderlerle beraber diz çöktüğünü gördü.

Alexander'ın ona bakan gözlerinde gurur okunuyordu.

Sen benim umudumsun, aşkımsın ve çocuğumuz, ırkımızın kurtuluşu olacak.

Kutsanmış! Bu söz, ağaçlar arasında ve tüm çevrede yankılanıyordu: *Kutsanmış!*

Angelica başını gökyüzüne kaldırdı ve bu sözün tüm bedeninde dolaşmasına izin verdi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve mutluluk tüm benliğini sardı. Angelica gözlerini kapattı.

Bunun anlamı benimle evlenmek istediğin mi?

Alexander gülümsemesini güçlükle gizledi.

Sen benim zihnimdesin aşkım, sorunun cevabını göremiyor musun?